

Tháng 8, 2015

Tình Khúc Mưa số 34

(Chỉ Tại Trời Mưa)

Trời buồn trời đổ cơn mưa
Người buồn ôn giấc mơ xưa xa rồi
Một thời thương nhớ đầy vơi
Mắt xanh chưa nhuộm lệ đời cô miên.

Sợi thương đan kết ước nguyện
Trăm năm hò hẹn mối duyên tơ hồng
Tại người con sáo sang sông
Bỏ thuyền bỏ bến ...mênh mông là sâu!

Tại trời biển hóa nương dâu
Tại cung ly biệt, vì dầu muốn trôi?
Bậu rằng tại gió lên trời
Đưa cây cải ngọt xa rời rau răm.

Người đi kẻ ở trăm năm
Buồn trông cánh nhạn xa xăm ngàn trùng
Tại trời mưa gió mịt mù
Chỉ trong cõi mộng tương phùng thấy nhau.

Tại cơn sóng vỗ bạc đầu
Nên tình hóa đá dải dầu nắng mưa
Còn chi phận đẹp duyên ưa
Chờ chẳng kiếp khác cho vừa lòng nhau?
Ngọc Quyên

MỘT LỜI TỎ TÌNH

Em là trung tâm điểm
Giữa một rừng sắc hoa
Ôi đóa hoa mồm mỉm

Song Offerings #37 (Tagore)

*I thought that my voyage had come to its
end at the last limit of my power,
that the path before me was closed,
that provisions were exhausted and the
time come to take shelter in a silent
obscurity.
But I find that thy will knows no end in me.
And when old words die out on the tongue,
new melodies break forth from the heart;
and where the old tracks are lost,
new country is revealed with its wonders.*

Kết Thúc Là Lúc Bắt Đầu

*Mọi cố gắng chùng như đà kết thúc,
Sức cạn cùng mà phía trước vô phương...
Giữa u-tịch, thời gian dường chấm dứt...
Lặng thinh-không ... một nỗi thất... gọi
hồn...*

*Ngôn từ cũ chết lịm im đầu lưỡi;
Thoáng tim trào dâng điệu mới du dương...*

*Nơi không thấy đâu lối xưa đường cũ,
Xứ mới điệu kỳ bỗng hiển-hiện ra...*

(**Phổ Việt thơ: Lê thị Mỹ-Công**)

ĐỘNG CHIẾC LÁ VÀNG

(Cảm hứng khi nghe ca khúc
NHƯ KHÔI SƯƠNG PHAI của Hồng
Thúy)

Thu đang bước khẽ trên đời

Tươi trẻ nét mượt mà.

Nụ cười em sáng tỏa

Khiến anh ngắm say sưa.

Bài thơ trao rộn rã

Thương biết mấy cho vừa!

Á Nghi, 28-8-2014

ANH À!

YÊU LẮM, BIẾT KHÔNG?

Pho tình, kìa đã phình to

Thầy nào chia chác cho trò học thêm?

Tình yêu: hai chữ rồi rem

Học trò dốt thế, ai thêm dạy thương!

Á Nghi, 28-8-2014

**Chữ đậm: nói lái*

THƠ VUI TỪ NHẠC 1

Đường xưa lối cũ anh về*

Nắng chiều còn đó lời thề chưa phai

Ngậm ngùi đau xót chờ ai?

Trăm năm bến cũ, thương hoài ngàn năm

Chờ người một cõi xa xăm

Thiên thai Từ Thức biệt tăm năm nào

Hai vì sao lạc nơi nao ?

Dấu chân kỷ niệm sóng cào ra khơi

Tình sầu, thương hận chơi vơi

Biển tình dậy sóng ngút trời gió mưa

Một người đi nói sao vừa

Bến giang đầu vẫn lưa thưa bóng người

Cho người tình lỡ đôi mươi

Cuộc tình đã mất tiếng cười vỡ tan

Buồn tình Đỗ Lễ Sang ngang.

Dành cho em đó đánh tan mối ngờ.

Điệu ru nước mắt bơ phờ,

Hoa trinh nữ xếp đợi chờ tình lang.

Lá úa chiều thu phai tàn,

Bơ vơ lá úa bồi hồi xa cây

Chút lành lạnh... gió lất lay

Mây bay...ai xoã tóc ngoài thư hiên

Cơn mưa vừa rũ ưu phiền

Mùa thu nheo mắt gieo duyên phố chiều

Hạt mưa đùa với rong rêu

Hạt phơi trên lá hạt liêu xiêu dài

Bờ tường tượng đá chau mày

Nét rêu phong khắc nét cài thời gian

Không gian đọng chiếc lá vàng

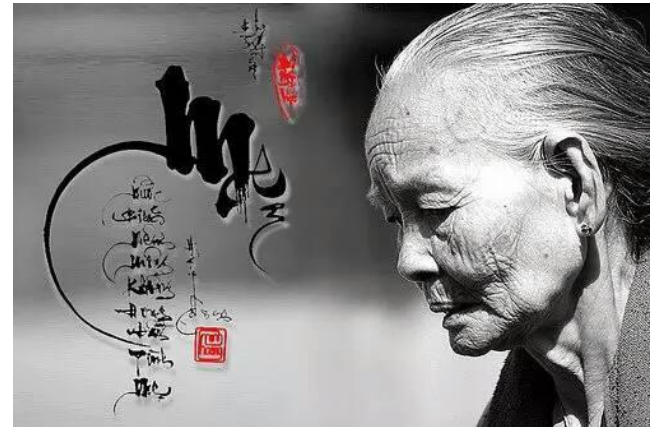
Hương hoa hoàng cúc trắng vàng ngát ngây

Gió còn theo gheo khói mây

Người đi sao dấu còn đây... buốt lòng

Kiều Mộng Hà

Aug 28. 2015

Vu Lan Sám Hối

Cha một đời oằn vai gánh nặng

Mẹ nhọc nhằn dép lạt bàn chân

Ưu tư cha xót đường trần

Nhìn con lạc nẻo xa dần ước mơ.

Mẹ gian nan thân gầy trăn trở

Chợ điều hiu quang gánh lưng còng

Đèn dầu chưa tỏ đêm đông

Kiểm từng đồng nhỏ vun trồng đàn con.

Lạnh thấu xương mặt trời chưa rạng

Rét run trong tấm áo mỏng thưa

Mơ hoa Hoàng Giác rộn ràng chờ mong.
 Một lần cuối ai ngóng trông?
 Người yêu dấu đó vẫn không quay về.
 Người đi tản buồn thân thờ,
 Nghẹn ngào, Phút cuối, hững hờ Tình xa.
 Tình yêu vô cánh la đà,
 Truyện tình Lan+Diệp lệ nhòa thương đau
 Đường tơ chưa dứt cùng nhau
 Buồn vương màu áo kiếp sau tìm về.
 Trúc đào lả ngọn ven đê
 Tóc mây vương vấn lời thề bên tai
 Cỏ úa nắng hạ tàn phai
 Tóc mai sợi ngắn sợi dài cho ai?
 Thành phố buồn tiếc thương hoài
 Nghìn trùng xa cách vượt ngoài tầm tay
 Hận tình, Đôi ngã chia ly
 Dư âm biệt dạng từ khi xa người
 Chuyện ba người thật buồn cười
 Một người ..ngáp ngáp, một người ngất ngư!
 Tiếng thu thơ Lưu Trọng Lư
 Thần kinh thương nhớ, Lá thư trao tình.
 Vết thương đời, Chuyện chúng mình
 Tiếng chuông Thiên mục lời kinh sớm chiều
 Hương xưa còn lại bao nhiêu?
 Thu vàng Cung Tiến, Đò chiều vắng em.
 Người vào cuộc chiến từng xem
 Mảnh Vườn tao ngộ như nôm cuối tuần.
 Chiều thương đô thị tung bồng
 Đôi sim thương nhớ không ngưng giọt sầu
 Trước giờ tạm biệt xa nhau,
 Giã từ Đà Lạt mau mau lên đường.
 Vòng tay chờ đợi, Mùi hương
 Bên cầu biên giới, vương vương nỗi buồn
 Hẹn hò rồi cũng qua luôn
 Giết người trong mộng vì buồn tình xưa.
 Tiễn em lần đó trời mưa
 Kiếp nghèo , Ngăn cách cho vừa lòng nhau(?)
 Kỷ vật cho em úa nhàu,
 Tiếng đàn tôi đó ngàn sau vẫn còn
 Y-Vân Lòng mẹ thương con
 Đèn khuya, Xa vắng mỗi mòn đợi trông.
 Tình thư của Linh em mong
 Ngàn năm vẫn đợi, Nỗi lòng người mang
 Ngày xưa hoàng thị huy hoàng

Chợ quê theo ngọn gió lùa
 Làm sao cho ấm gió mùa mẹ ơi!

Nuôi con dại mà nào than thở
 Con ngu khờ không biết dày công
 Đường đời cứ mãi thông dong
 Để rồi suốt kiếp còn mong mỗi gì.

Làm sao trả ơn sâu trời biển
 Cha hiền lành đau đáu thương con
 Mẹ già hôm sớm vương tròn
 Gánh gồng mái ấm sắc son cuộc đời.

Mẹ Cha ơi ! Vu Lan Lễ Hội
 Nén hương lòng thành kính nguyện cầu
 Cúi xin ân xá tội sâu
 Kiếp sau đền trả thân trâu đày đọa.
Ngọc Quyên

Thơ Vui Từ Nhạc 2

Chiều làng em khói lam vương tỏa
 Nếu vắng anh rồi tóc xỏa chờ ai?
 Ván vương Tiếng ca u hoài.
 Lệ tình thôn thức đêm dài nhớ nhau
 Có Ai lên xứ hoa đào ?
 Cho tôi nhắn gửi lời chào vấn an
 Chiều trên Biển mặn Nha trang
 Lâu dài tình ái vỡ tan , sóng tràn.
 Đưa Em tìm động hoa vàng
 Đường lên sơn cước rộn ràng chim ca.
 Buồn Tình nghèo, Thương đời hoa,
 Trở về cát bụi, Xót xa, Xuân thì.
 Nhớ Con đường xưa Em đi,
 Đêm tàn Bến Ngự, Ướt mi lệ trào.
 Tình yêu như bóng mây cao
 Chúng mình ba đứa lẽ nào chia xa?
 Ngày nào hát khúc Xuân ca,
 Vì đâu Giọt nước mắt ngà nhớ nhung?
 Uống Ly cà phê cuối cùng,
 Giã từ kỷ niệm nghìn trùng cách xa
 Biết em từ Tuổi mười ba

*Con thuyền không bến bẽ bàng lách xa
 Lửa rừng đêm vui múa ca
 Đồi thông hai mộ dầm nhòa lệ rơi.
 Tình lỡ sầu nhớ không vơi ,
 Vòng trời ngày đó ngỏ lời **Biệt ly**
 Giọt lệ sầu , **Tiến người đi**
 Cánh hoa thời loạn tiếc chi chút tình?
 Quê hương mấy nhịp cầu xinh
 Rừng xưa đã khép bất bình nổi chi?
 Một lần dang dở...lỡ thì,
 Tạ từ Tô Vũ xóa đi **Tình hồ**.
 Tháng sáu trời mưa bất ngờ
 Nửa đêm ngoài phố đợi chờ người yêu
 Khúc **Thụy du** hát sớm chiều
 Sao mà quên được mỹ miều dáng Em
Bướm vàng, Bướm trắng chờ xem
 Cô láng giềng nhỏ hứa đem tin về
 Đợi mãi biết đến bao giờ,
 Xin hẹn Cô **Bác** đón chờ kỳ sau...*

Lê Thị Hoài Niệm

Vàng Trên Nỗi Nhớ

*Lá rơi từng chiếc lá rơi
 Vàng trên nỗi nhớ ngậm ngùi tiếc thương
 Lá thơm tình mộng vẫn vương
 Dầu tan tác giữa muôn trùng tái tê.*

*Qua rồi hay vẫn u mê
 Lạnh vắng trắng khuyết người về nơi đâu
 Rêu phong sao vẫn in sâu*

Giờ Em mang **Kiếp cầm ca** vào đời
Giọng ca dĩ vãng gọi mời
Bài ca kỷ niệm khóc đời thương vay.
 Huỳnh Anh: **Biết nói gì đây?**
 Vớt **Tiếng xưa** đó về xây cung đàn!
 Tiếc gì **Hạnh phúc lang thang**
Mười năm tình cũ, ngõ ngang **Phôi pha**
Một lần miền viễn xót xa
Trăng khuya soi bóng Hằng nga đêm hè.
 Nhớ **Tiếng khóc trong phòng the**
 Yêu **Cô hàng nước** áp e hôm nào
 Cuộc tình **Nửa hồn thương đau**
 Bởi **Màu kỷ niệm** gọi nhau tìm về
Tóc Em chưa uá nắng hè
Lời tình viết vội hẹn về **Cưới Em**
 Thương loài **Hoa nở về đêm**
 Biết chăng **Tâm sự của em** nào nề ?
 Đón **Khi người Lính trở về**
Xin tròn tuổi loạn , Duyên thê thỏa mong
 Ra đi **Sương lạnh chiều đông**
 Ngày về **Hoa rụng ven sông** phủ mờ.
Xin Anh giữ trọn tình quê
 Ngày tròn tuổi **Lính** lồi về nở hoa
Em chờ Anh trở lại nhà
Trăng thanh bình: hát khúc ca khải hoàn
Nếu Anh đừng hẹn chiều hoang
Mùa chia tay khỏi vương mang nỗi buồn
Tình yêu ơi già biệt luôn
Niệm khúc cuối, Lệ tình buồn xót xa
Những ngày xưa thân ái qua
 Thì hãy **Xin gọi nhau là cố nhân**.
 Xưa **Em đi trên cỏ non**
Lối về xóm nhỏ đường mòn ướt mưa
Gọi người yêu dấu về chưa,
Điệu buồn dang dở sao vừa lòng nhau?
Một ngày như mọi ngày sau
Nỗi buồn gác trọ vì đâu xa lìa?
Lối về đất Mẹ phân chia,
Đó ai tìm được lối...dzia hay chưa?
 Nhớ thương **Ông lái đò** xưa
Ngày trở về dưới cơn mưa dầm dề.
 Có **Sao không thấy Anh về?**
 Để em lồi hẹn lời thề năm nao.
Tình yêu trả lại trăng sao

Dấu chân tình đến, đếm sàu theo nhau.

*Bạc màu năm tháng lao đao
Niềm thương nỗi nhớ xanh xao ước nguyện
Thuyền rời xa bến, thuyền quên
Trông theo vạt nắng truân chuyên giữa dòng.*

*Lục bình sông nước mênh mông
Về đâu bờ bến đục trong kiếp người
Thôi đừng khóc nữa em ơi!
Đừng thương tiếc thuở lên ngôi mộng vàng
Lâu đài trên cát tình tan
Trôi theo bọt sóng ngỗ ngang duyên xưa...*

Ngọc Quyên

ĐỒNG BÓNG CHI EM?

*Ngủ rồi mới được giấc mơ
Thức trong đau khổ, đợi chờ vui nao?*

*Bỏ đường, tình mới ngọt ngào
Sao em cứ khóc? Thảo nào mặn ghê!
Trời sinh nhan sắc chân quê
Lại còn muốn chọc ma chê, quỷ hờn?
Ngày mai tình sẽ đẹp hơn,
Lại khoe áo lụa, guốc sơn bên chàng.
Áo hoa xinh, mướt sắc vàng
Em khoe mắt... đỏ: cả làng rối ren*

*Anh ấy chẳng đại chi khen
Áo vàng, mắt đỏ, lệ hoen: lên đồng?
Á Nghi, 23-8-2015*

GÓP VUI THẾ GIỚI

*Một mai hóa kiếp thân tôi
Chẳng làm đom đóm rong chơi đêm về
Không làm hoa đẹp rủ rê*

*Chuyện hẹn hò đến nơi nào cũng xong!
Em ngủ trong một mùa đông
Tình ca, Nhật nắng, Nỗi lòng người đi.
Thúy đã đi rồi buồn chi?
Ai ra xír Huế nhớ đi lệ về.
Phút đầu tiên, Qua cơn mê
Tình cô Gánh lúa nhớ về chiến binh
Nén hương yêu cho người tình
Đưa Em vào hạ chuyện mình với ta
Áo Anh sút chỉ đường tà,
Mẹ Anh chết sớm...vợ già chưa khâu,
Cuối cùng cho một tình yêu
Cho nhau...Lệ đá cũng liều thế thôi.
Phiên gác đêm xuân ven đồi
Phút giao mùa đến Anh ngồi nhớ Em
Đồn vắng chiều xuân êm đêm,
Trên đồi xuân vắng chợt thềm...chút men.
Mùa xuân trên đỉnh bình yên,
Xuân hạp mặt chúc Mẹ hiền yên vui
Tâm sự ngày xuân bụi ngùi,
Xuân tha hương đón, khó nguôi nỗi sầu
Cánh thiệp đầu xuân tặng nhau
Chúc xuân xin hát muôn câu vang lừng.
Ly rượu mừng uống không ngừng
Vui xuân nhắc nhở...xin đừng quên nhau.*

***chữ nghiêng-đậm là tên bài hát
Lê thị Hoài Niệm.**

THÈM NHAU

*Thèm nghe tiếng gáy của gà
Nghe Cô gọi Dượng uống trà vừa châm
Thèm tay Ba Má nâng cầm
Khen con gái giỏi. Trắng rằm bên nhau.*

*Thèm ...cao, càng ước, càng đau
Ba, Cô, Dượng: đã trời cao về rồi!
Chỉ còn Má, rất xa xôi
Ngày ngày tựa cửa, Má ngồi thềm... con.
Ý Nga, 22-8-2015*

Bướm qua, ong lại cho mê lắm nàng.

*May ra hóa kiếp làm... chàng
Thương yêu con gái, nghiêm trang một người
Để cho người ấy luôn cười
Để cho thế giới xinh tươi chữ tình
Á Nghi, 23-8-2015*

BÔNG BÈNH

*Kìa bông bênh vẫn bênh bông
Biển Đông năm ấy mệnh mông sóng lòng.*

*Xa lìa dòng đục tìm trong
Giã từ Cha Mẹ, lưu vong nửa đời.
Bông bênh, hải tặc vui cười
Bên bao nước mắt của người ra đi
Chỉ vì “đỏ” thịnh, “vàng” suy
Thuyền nhân ra biển, hiểm nguy chực chờ*

*Thương ai thất thế sa cơ
Trăm đau, ngàn nhớ... Bây giờ vẫn đau!
Ý Nga, 22-8-2015*

NÉN HUƠNG DÁNG MẸ

(Hương Vu Lan)

*Vừa mới đó, 20 năm mất Mẹ,
Mà đời con vẫn sương gió nơi này.
Những khi buồn con mong ước thành mây,
Để bay đến nơi xưa, thân Mẹ gửi.
Mấy chục năm lòng con đau trăm nỗi,
Thương nước, thương quê trôi nỗi xót xa.
Sau 75 chưa báo hiếu Mẹ già,
Mỗi nhớ lại, mỗi lệ sa đầm má.
Năm Ất Dậu, con ra đời Mẹ khổ,
Rời chiến tranh loang lỗ máu Bắc Nam.
Mẹ tảo tần dưới nắng cháy mưa chan.*

KHÔNG BAO GIỜ MẸ BỎ CON.
(Cảm xúc khi xem video “Đại lễ Vu Lan 2014 chùa Hoàng Pháp” có một em mồ côi 13 tuổi nghẹn ngào nói về thân phận bị bỏ rơi của mình).

Không bao giờ mẹ bỏ con,
Thai nhi trong bụng mẹ,
Hay hài nhi đã chào đời,
Dù con là kết quả mẹ không hề mong
muốn.
Mẹ là cô tiểu thư sang trọng,
Làm lỡ một tình yêu,
Nhưng mẹ không vì sĩ diện mà đem con bỏ
giữa chợ đời,
Để bảo toàn danh giá.
Con ơi bề ngoài mẹ lịch sự hay áo quần đẹp
đẽ,
Chẳng thể nào che dấu một niềm đau.
Con có tội tình gì đâu,
Con vẫn là con yêu của mẹ.
Mẹ sẽ đánh đổi tất cả,
Những miệng đời dèm pha,
Để được ở bên con.

Không bao giờ mẹ bỏ con,
Đứa con bé bỏng,
Mẹ là một phụ nữ hư hỏng, phong sương,
Tình của mẹ ngoài đường ngoài chợ,
Bị người đời khinh rẻ,
Nhưng mẹ vẫn là mẹ của con,
Tình mẹ nào mà chẳng thiêng liêng.
Dù mẹ chẳng ra gì,
Dù mẹ nghèo hèn,...
Nhưng con ơi, mẹ sẽ đánh đổi tất cả những
nhọc nhằn khó khăn,
Để giữ con bên mẹ..
Mẹ có một vòng tay,
Mẹ có bầu sữa ấm,
Mẹ có nắm cơm voi,
Cho con sống với mẹ trong thế giới này.

Cha mất sớm, Mẹ làm than lặn lội.
Cả nước khổ, con cũng bôn ba mãi,
Manh áo miếng cơm chưa đắp đổi Mẹ già.
Giờ thân con lưu lạc ở phương xa,
Cơm áo ấm thì Mẹ đã vĩnh biệt.
Nhớ Mẹ quá, đêm nào con cũng khóc.
Nhìn mâm cơm lại se thắt lòng đau.
Thắp nén nhang thơm, con quỳ gối, cúi đầu,
Mong Chư Phật nhiệm màu ban ơn phước.
Trước là cho người khổ đau trong nước,
Và quê hương đất Mẹ được thanh bình.
Sau xin Ngài Đại Hiếu Mục Kiền Liên,
Độ cho Mẹ an nhiên nơi vĩnh cửu.
Cho mỗi ngày thêm nhiều con hiếu thảo,
Cho duyên lành, phước báu trải thế gian.
Cho Mẹ cha khỏi lệ chảy chưa chan,
Con cầu nguyện, Vu Lan xin dành lễ.

Hoài Hương

NIỆM!

“**Nam mô...**” Thầy niệm: “**A Di...**”
Tôi theo: “**Đà Phật!**”
Hiểu chi đạo Trời?

Tùy duyên chưa được?
Tùy thời!
Nguyện xin Chư Phật ba đời, mười phương:
Cứu giùm dân tộc, quê hương
Thoát con “**hồng thủy**”, chính trường “**vàng**” ngôi!
Ý Nga, 20-8-2015

HÔNG THÈM THIỆT HÔN?

Nói bờ Nhớ, bắc cầu Thương
Mình đi khai phá mở đường Tình Yêu
Chặt tre, thay đốt khẳng khiu
Nhịp Tình kỳ diệu nâng niu chân về.

Không cha mẹ nào muốn bỏ con,
Có những hoàn cảnh ngặt nghèo, trái
ngang,
Có những tai nạn và chiến tranh,
Con đã thành đứa trẻ mồ côi,
Sống nhờ tình thương của xã hội,
Biết đâu ở cõi bên kia,
Vong hồn mẹ cha,
Vẫn ở bên con,
Trong suốt cuộc hành trình ở chôn dương
gian
Nguyễn Thị Thanh Dương.
(August, 20- 2015)

DÂNG MẸ HOA VẠN THỌ

Đêm thanh lấp lánh ngàn sao
Đếm sao cho hết mà trao nỗi niềm?
Trang thư viết nửa, chưa niêm
Mẹ già mắt đã kèm nhèm, đọc chi?

Thương Mẹ sống với lụy bi
Khóc hoài vẫn khổ, con đi chữa về
Ngắm sao, gửi bớt ử ê
Cho thơ nhẹ bớt thảm thê tỏ bày.

Viết gì cho Mẹ cười đây?
Rằng: **thương Mẹ nhất đời này! Chỉ con!**
Tim đau, tim vẫn sắt son
Mẹ chờ con nhé! Nước non thái hòa
Con về trồng ngập sắc hoa
Vàng tươi vạn thọ khắp Nhà Việt Nam
Ý Nga, 20-8-2015

HÓNG TÌNH

Cỏ xanh bát ngát mịn màng
Mình ngồi hóng gió, gió mang hương
"lài"*
Tay trong tay, má kề vai

Thả thêm ghé, đắp cao đê
Cây đồng xanh mạ cho mê mắt người
Chàng thêm tươi, nàng luôn cười.
Chăm vãi rẫy bắp, trái khời thòm thòm

Như anh cứ mãi thềm... em
“Hồng thềm!” xin trả ai đem "đìa" nhà
Hồng thềm? Hôn... thiệt à nha!
“Thiệt... hôn?” Hỏi mãi trắng ngà cười cho.
Mai này lúa gạo đầy kho
Trầu cau, lễ nghĩa... mượn đồ rước... dâu
Á Nghi, 19-8-2015

ÊM ĐÊM QUÁ!

Cỏ xanh xanh, trời thanh thanh
Chân trần hai đũa loanh quanh sườn đồi
Rời môi anh, nhẹ tìm môi...
Trêu mây chậm chậm trôi trôi theo... tình.

-Cổ xinh xinh! Người có xinh?
Bên nhau sánh bước, chúng mình trêu nhau
Cỏ êm êm, tình hồng màu
Mịn như nhung lụa, ngọt ngào lúa đôi,

Guốc, giày thất nghiệp cả rồi!
Hỏi người tiền sử: chúng tôi thế nào?
Cần chi guốc gỗ, giày cao
Chân trần cứ bước, nghèo ngao hát hoài:

-Thương ai!
Mãi mãi thương ai!
Thảo nguyên chỉ một: Dấu Hải Tình Yêu!
Yêu nhau mãi mãi!
Rất nhiều!
Nghìn sau, kiếp khác vẫn chiều chuộng thôi!
Á Nghi19-8-2015**

Anh ngân nga điệu êm tai, buồn hoài
Tạm quên vất vả mệt nhoài
Quên thân tỵ nạn lạc loài đó đây.

*
Đi Âu, Á, Mỹ, Đông, Tây
Lối về đất Mẹ vẫn đầy chông gai
Chẳng ai quy phục một ai
Đấu tranh chống Cộng có phai nhạt dần?
Hoa niên, tuổi chẳng ngại ngần!
Trung niên sắp hết, tuổi gần lão niên.
Góp chung sức lực mọi miền
Lòng thương dân, lửa trung kiên vẫn còn!
*

Xứ người ngời nhớ... Nước Non
Lo cho tuổi trẻ, cháu con nhớ... gì?
Thương bao tâm huyết người đi
Thương bao Chiến Sĩ kiên trì, thác oan!
Bao khu chiến, chẳng an toàn
Bao nhiêu cố gắng, đa đoan hướng về
Tâm người đi, gói ủ ê
Tâm thương: chiến đấu trăm bề hy sinh!
*
Tâm đau, thương cả dân mình
Hóng chi ngọn gió? Hóng tình Việt Nam!
Ý Nga19-8-2015**

HOA KHÔNG NGỦ

Vườn hoa thức, gửi hương đi
Em không ngủ, có phải vì nhớ anh?
Hương thơm gom hết để dành
Nếu người cũng nhớ, gió lành gửi sang
Nửa sang, nửa để lại... làng
Cho... ai biết nhớ thương chàng, cùng vui.
Á Nghi19-8-2015**

Sẽ Qua Đi ~Sóng Dội Biển Thái Bình

Gặp em chiều nay
Bơ vơ ngỡ ngác
Đâu phải dưới đất lên
Hay trên trời xuống
Cũng chẳng từ hoa cỏ --bước ra!
Ôi! em gầy nhỏ lênh khênh!
Em đến với đời--từ tình yêu
Và đã từng có mẹ!

Nào biết đời muôn nỗi
Để chiều nay sóng dội
Trôi đời em lạc loài!

Ôi! em...
Nghẹn ngào nước mắt:
"Sợ quá chị ơi, mẹ có bao giờ thế,
Thường lạnh lùng, nhưng chẳng rày la.
Tan trường chiều nay
Về đến ngõ,
Mẹ u-uất thét: đi đi !!!
Đừng về nữa
Mì là nỗi buồn đè nặng lòng ta..."

Em bé nhỏ
Em nào có hay;
Xiết vai em,
Tôi đau ở tim mình!

Em, mắt nai ngỡ ngác
Cho lòng tôi kinh ngạc,
Ngậm ngùi...

Sao có thể?
Quên ngày bóng ẩm
Bao năm trời
Chăm sóc, lúc ốm đau...

Cạn nguồn sao?
Ơi, Biển Thái Bình!?
Đời lắm nỗi, cho lòng người xót nỗi!

Mẹ muốn quên em --nỗi buồn của mẹ!
Một mình u-uất nuôi con
Con không cha
Nào phải lỗi từ em!

Tôi dắt em về
Mong manh hy vọng
Lòng mẹ rồi dào dạt sóng hiện ru...

Hoàng hôn phủ...
Tôi về...
Còn le lói...
Chân trời xa,
Rực ánh mây chiều...

Vẳng ngân nga...
Tiếng võng hời ru:
"Lòng mẹ bao la, dào dạt...
Biển Thái Bình vang khúc nhạc ngàn năm..."

Lại đón em về...
Ôa sóng vỗ miên man...

Lê thị Mỹ-Công

CÚNG MẸ.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Viết thay chị V.T.M.)

Tôi gọi phone cho Lan người em kế đang sống ở Úc. Tôi hỏi Lan:

- Mỗi năm mùa Vu Lan và giỗ mẹ em cúng trái cây gì vậy?
- Em “chuyên đề” cam nho táo. Máy thứ này lúc nào cũng có sẵn ngoài chợ

Tôi bật kêu lên:

- Chị cũng thế, chỉ cam nho táo. Hèn gì...
- Thì sao hở chị? Cúng giỗ thì trái cây nào chả được miễn là tươi ngon.
- Nhưng mẹ bảo là mẹ ...đã ngán 3 thứ này đấy.

Tôi kể cho Lan nghe giấc mơ tối qua mẹ tôi hiện về bảo tôi là mấy năm nay chúng mày toàn cúng cam nho táo mẹ chán lắm rồi.

Lan bật cười:

- Gớm, mẹ mình đáo đẽ thật, đến chết vẫn còn hiện về bắt lỗi con cái. Thế con Cúc ở Việt Nam nó cúng mẹ bằng trái cây gì nhỉ?

Cúc là đứa em út vẫn đang sống ở Việt Nam, mẹ tôi đã sống với vợ chồng nó cho đến khi qua đời:

- Chắc là Cúc cúng những loại trái cây mà mẹ thích, nó sống với mẹ tới giây phút cuối cùng là hiểu ý mẹ rồi

Lan đùa:

- Chị ở Mỹ xa thế mà mẹ cũng xông pha đến bằng được, hiện về để “khiếu nại”, sao mẹ không báo cho em biết luôn thế nhỉ?
- Mẹ báo một đứa đủ rồi, ngày lễ Vu Lan sắp đến hai chị em mình sẽ mua trái cây khác như chuối nhãn, vải để cúng mẹ nhé.
- Vâng, mẹ có 3 đứa con gái ở 3 nơi khác nhau cùng, giỗ mẹ tha hồ cho bà vừa lòng và ấm lòng bố công mẹ đã nuôi dưỡng chúng mình.

Mẹ tôi quê Nam Định, thời con gái đã giỏi giang việc nhà và bán buôn, cô Ninh thường ra Hà Nội cất hàng về bán chợ quê, các đồ hàng xén cô mua ở tiệm mẹ anh Cừ và thế là cô quen anh Cừ, mỗi lần cô đến là anh cứ luẩn quẩn bên cô mà chẳng dám nói năng gì, cô Ninh hiểu ý chủ động tán công anh công tử Hà Nội, lần đầu tiên rủ anh đi chơi bờ hồ, cô sốt ruột đợi anh ở ngoài đầu ngõ, mãi anh Cừ mới thông thả ung dung từ trên gác bước xuống và ra gặp cô, anh mặc áo len cổ quần khăn quàng và đầu đội mũ phớt.

Cô Ninh đã phải kêu:

- Trời hôm nay mát mẻ có gió Đông Bắc thổi về đâu mà anh khăn áo thế này?
- Tôi xin lỗi để cô đợi lâu, dù gió nào thì mẹ tôi cũng bảo nên mặc cho ấm khi đi ra đường, từ bé tôi đã quen thế rồi cô Ninh ạ..

Ngày anh Cừ đòi cưới cô Ninh chỉ một mình mẹ anh Cừ là vui vẻ chấp nhận, mẹ nào mà không hiểu con, bà biết con trai bà yếu đuối cả thể xác lẫn tinh thần nên cô Ninh có đủ tư cách để chồng nương tựa.

Anh Cừ dáng nhỏ nhắn yếu đuối thư sinh con nhà giàu được cưng chiều từ bé.

Cô Ninh thì trái ngược hẳn, gái quê to cao lực lưỡng mạnh khỏe, cô hơn hẳn anh một cái đầu, hai vợ chồng đi bên nhau nhiều người không biết tưởng là hai... dì cháu hay cũng là hai chị em dù cô Ninh kém anh Cừ 2 tuổi.

Cả họ hàng nhà anh Cừ đều phản đối, từ bà cô cho đến anh em anh Cừ, họ chê cô Ninh nhà quê ít học chữ nghĩa chưa đầy lá mít.

Khi cô Ninh về làm dâu nhà anh Cừ bà cô đã trêu chọc đũa cháu dâu khi cháu đang làm bếp:

- Cháu này, ở Hà Nội người Hà Nội mổ cá bằng lưng đũa nhé.

Cô Ninh chẳng lạ lẫm gì cách làm cá, ở quê mỗi khi nấu cơm làm cá, cô vẫn mổ bụng cá và rửa sạch sẽ, nghe bà cô chồng nói cô Ninh ngây thơ tưởng dân Hà Nội làm thế và cô ngoan ngoãn vâng theo, mổ những con cá bằng lưng làm một phen trò cười cho nhà chồng. Họ càng cười càng thêm ghét cay ghét đắng con bé nhà quê được làm dâu nhà Hà Nội lại là nhà giàu sang.

Còn ông anh cả của chồng thì ghét cô ra mặt... chơi trò ném đá. Nhà anh cả và nhà vợ chồng cô Ninh ở cạnh nhau, từ sân nhà bên cạnh anh ném gạch sang sân nhà em một ngày mấy bận, cô Ninh không chịu nổi sự phá đám của anh chồng bèn... dắt chồng đi thuê nhà nơi khác không thêm ở căn nhà mặt phố Hưng Ký của nhà chồng nữa. Cô yêu anh, cô đâu màng gì tới tiền của gia sản nhà anh.

Thời cuộc năm 1954 mẹ anh Cừ muốn lo cho các con đi Pháp nhưng anh Cừ đã nhanh chân theo vợ di cư vào Nam, lìa quê cha đất tổ, lìa cha mẹ anh em thân thuộc. Từ đấy anh Cừ nương nhờ vợ như trước đó anh từng được mẹ chở che.

Vào Nam anh Cừ thành một công chức còn cô Ninh lại xuôi ngược bán buôn từ buôn bán nhỏ đến lớn. Họ xây được căn nhà 3 tầng lầu nơi các con sống từ nhỏ hay ra đời và lớn lên ở đây.

Ngày tôi lên 7 lên 8 học tiểu học mỗi lần bị bạn bè bắt nạt là tôi về mách mẹ, thế là mẹ tôi đến thẳng trường, không phải để gặp cô giáo mà để gặp đũa thủ phạm đã đánh tôi, bà hăm dọa thế nào mà từ đấy trở đi không đứa bạn nào dám ăn hiếp hay gây sự với tôi nữa

Chúng nó bảo nhau là mẹ tôi dữ lắm, mẹ tôi “Bà Chằng”

. Mỗi lần đứa bạn nào muốn đến nhà tôi chúng đều hỏi thăm tình hình:

- Ê Mai, chiều nay mẹ mày có nhà không?
- Có anh tao, hai đứa em tao và bố tao
- Ai cũng được miễn là không có mẹ mày, chiều tao đến nhá mày chơi nhá.

Tôi hãnh diện về người mẹ “bà chằng” của mình vì được mẹ che chở an toàn và các bạn nể sợ, nhưng chỉ vài năm sau thì tôi hiểu cái danh từ “mẹ bà chằng” chẳng hay ho gì mà trái ngược lại nên tôi mặc cảm lắm với bạn bè vì mẹ mình

Ngoài vóc dáng to cao nét mặt mẹ cũng chẳng hiền, đôi chân mày đậm đôi mắt hơi xếch. Tướng tá này mà đi đánh ghen thì các cô bồ nhí của bố tôi (nếu có) cũng phải chạy xa, một đi không trở lại.

Nhưng cũng may bố tôi chẳng bao giờ có ý định yêu thương ai ngoài mẹ, người con gái quê đã giáng tiếng sét ái tình dữ dội vào đời bố.

Ngày xưa ở quê quân ăn trộm cũng phải sợ mẹ tôi, nửa đêm chúng vào sân bắt trộm gà bị mẹ phát hiện đuổi theo đến cùng dù chúng đã biết điều ném trả lại những con gà để hối hả leo qua tường, mẹ leo không kịp nên tên trộm thoát nạn nhưng bầy gà đêm một phen hoảng sợ, gà xỏ lông bay tung toé và nhào nháo khắp sân.

Ở Sài Gòn có lần mẹ tôi bị cướp giật xâu chuỗi hạt đeo trên cổ tại công trường Quách Thị Trang, sợi giây đứt hạt rơi tung toé xuống đất, không thể lấy được gì tên cướp giật bỏ chạy nhưng bà vẫn không tha tên cướp, bà huỳnh huých chạy theo và lấy cán dù kéo cổ tên cướp ngã lăn quay ra đường và giữ chặt nó rồi hô hoán mọi người bắt giao tới đồn cảnh sát, sau đó bà mới thông thả lượm hạt lên cho đến khi xâu chuỗi đầy đủ .

Lợi thế to con khỏe mạnh bà đã trấn áp tên cướp dễ như trò chơi trẻ con..

Nghe mẹ kể lại hai câu chuyện bắt trộm cướp này chúng tôi phục mẹ lắm và tôi đã dè dặt hỏi:

- Trộm cướp chưa lấy được món gì của mẹ sao mẹ không thalàm phước còn truy đuổi đến cùng?

Mẹ quát mắt mắng tôi:

- Mẹ chỉ làm phước cho người tử tế, quân bất lương thì nó phải trả giá...

Mẹ làm giàu từ hai bàn tay trắng nuôi chồng nuôi con sung sướng, lương của bố chỉ để nhà xài vặt, bố vẫn là công tử Hà Nội dù đã xa Hà Nội nhiều năm, được mẹ hầu cơm hầu nước thương yêu và trân trọng.

Chắc đã quen được mẹ chiều lại đến vợ chiều, bố kiêu cách và khó tính khác người.

Buổi sáng bố điếm tâm bằng tô phở nhưng phải là tô phở đến đúng lúc, nghĩa là khi bố ngồi vào bàn thì mẹ đã mua tô phở từ ngoài tiệm về đến nơi, không sớm hơn và không trễ hơn.

Tôi có lần phải đi mua phở về cho bố, bụng tô phở đặt trên cái đĩa mà tôi vẫn lóng cóng sợ tô phở nóng đổ ra tay, rón rén đi mãi mới về đến nhà tôi bị mẹ mắng ngay:

- Con ngủ ở tiệm phở hay sao mà lâu thế?

Dĩ nhiên tô phở ấy bố tôi không ăn vì là "tô phở không đúng lúc", bố thà nhịn đói chứ không ăn tô phở dù chỉ bớt nóng đi một chút. Thế là từ hôm ấy trở đi mẹ tôi "độc quyền" đi mua phở cho bố điếm tâm.

Mẹ đã tự tin nói với các con :

- Thả bố chúng mày ra đường chẳng cô nào thèm nhặt, vì ai mà chiều nổi bố chúng mày ngoài mẹ .

Mỗi khi bố mẹ đi ra phố bố chưa biết cầm dù che vợ là gì vì mẹ đã làm chuyện ấy, che cho bố khi trời nắng lúc trời mưa. Bố nói đùa với mẹ :

- Bà khỏi cần che ô che dù làm gì, tôi đi bên cạnh bà, bóng bà to lớn đủ che chắn cho tôi rồi

Và bố cũng từng nửa đùa nửa thật trước mặt vợ con:

- Nếu bà chết trước thì tôi sẽ sống ra sao đây.

Mẹ gắt yêu:

- Ông đừng nói gỡ. Nhưng nếu thế thì tôi sẽ là người chết sau để lo cho ông đến khi mò yên mả đẹp rồi tôi chết ngay lập tức cũng vui lòng..

Chúng tôi cũng ước nguyện như mẹ, bố khó tính thế chúng tôi không đứa nào dám gần, mẹ tuy cũng khó tính nhưng vẫn cởi mở và gần gũi các con.

Mẹ làm mấy nghề một lúc, cho vay lời, cầm chủ hội, bán vải, cầm cố đồ đạc nhà cửa, những nghề cần bản lĩnh này đã thích hợp với mẹ, hầu như không ai dám trây lì hay quỵt tiền nợ của mẹ.

Có một con nợ cầm căn nhà mặt tiền không có khả năng trả nợ, thay vì xiết nợ căn nhà, mẹ thương cảm cho cảnh nhà người ấy sa cơ thất thế đã gia hạn thêm để giúp người ấy tiếp tục kinh doanh nơi căn nhà mặt tiền, tiếp tục trả góp cho mẹ.

Nhà bà Tư trong xóm lao động gần nhà mang nợ mẹ dai như đĩa muối, nợ cũ chưa dứt lại chồng thêm nợ mới, lần đó bà Tư sai hẹn không trả tiền lời, mẹ tưởng bị bà Tư qua mặt, mẹ tức giận xông xộc đến nhà bà Tư định sẽ mắng cho bà ta một trận và từ giờ trở đi đừng hòng bén mảng đến nhà mẹ để vay tiền nữa. Khi đến nơi thấy ông Tư nằm trên chiếc phản xiêu vẹo ngoài nhà, mình đắp chiếc chăn cũ rách như tổ đĩa và rên hừ hừ, bên cạnh ông vài ba đứa trẻ mặt nhem nhuốc và ngơ ngác sợ hãi khi thấy người đàn bà lạ bước vào với vẻ mặt dữ dằn đòi gặp mẹ chúng thì mẹ tôi đã chạnh lòng.

Bà dịu giọng hỏi lũ trẻ:

- Mẹ chúng mày đâu?

Một đứa mếu máo đáp:

- Má con đi qua nhà dì Hai mượn gạo chưa về.

Mẹ tôi quay về nhà và đến một cửa hàng gạo mua hẳn một tạ gạo nhờ chủ tiệm mang đến tận nhà bà Tư.

Mẹ bán vải bỏ sỉ, những xúc vải để đầy trong nhà không những anh chị em tôi muốn may gì thì may mà các bạn tôi đến chơi nhà, mẹ thấy đứa nào trầm trồ trước đồng vải mới tinh đủ màu sắc mẹ tôi liền bảo:

- Cháu thích thì bác cho, bác cắt vải cháu may cái áo giống Mai nhé

Các bạn tôi thích mê, không phải chỉ thích vải mà thích cả mẹ tôi, trông tướng tá bà oai vệ như đàn ông mà sao dịu dàng hiền hậu thế.

Các bạn của anh tôi cũng được yêu chiều như thế, đến chơi nhà là được mẹ giữ lại nấu cơm cho ăn no nê mới ra về, các anh thân thiện và tự nhiên, có anh đến nhà tôi vừa vào đến cửa đã hỏi đùa:

- Mai ơi, nhà còn cơm nguội không cho anh ăn với.

Mẹ tôi nghe được đã vồn vã:

- Sao lại thế cháu, để bác đặt nồi cơm điện mà ăn cho nóng sốt chứ.

Các bạn thời tiểu học của tôi khi ấy còn bé dại tưởng mẹ tôi dữ dằn, chúng không hiểu sau cái nhan sắc đàn ông “đáng sợ” ấy mẹ tôi là một phụ nữ giàu tình cảm rất đáng yêu. Các bạn của chúng tôi sau này đã hiểu thế, đã quý mến mẹ biết bao.

Làm ăn mấy nghề như thế nhưng mẹ vẫn ôm đồm thêm khi có cơ hội, thấy một tiệm sửa xe gắn máy ở đường Hồng Thập Tự cần sang lại giá rẻ vì chủ tiệm đi xa mẹ đã sang lại ngay.

Anh chị em chúng tôi đều phản đối, nhà toàn phụ nữ, bố đi làm còn anh tôi đã là phi công bay bướm đời nào chịu làm anh thợ sửa xe gắn máy. Bố tôi cũng răn đe cho có lệ vì biết mẹ đã quyết định là đầu vào đó khó mà thay đổi được:

- Nhà này không ai biết sửa xe gắn máy đâu nhé.

Mẹ gạt đi :

- Ông chỉ khéo lo, chưa biết thì làm cho biết, cả Sài Gòn này có bao nhiêu là xe gắn máy tha hồ kiếm tiền ông ạ.

Rồi mẹ nói đùa:

- Tôi mà có vốn to thì buôn cả tàu bè máy bay nữa đấy.

Anh tôi nhận xét:

- Mẹ mà đi lính chắc cũng xông pha khắp 4 vùng chiến thuật, cũng lên cấp chỉ huy.

Những ngày đầu mẹ bảo chị em tôi thay phiên nhau lúc rỗi rảnh ra trông tiệm để “câu khách” vì khách sửa xe toàn là đoàn ông, các anh khách hàng đến sửa xe đã gặp cô Mai, cô Lan cô Cúc và không thể nào không đến tiệm lần nữa khi xe bị hỏng. Mẹ tâm lý giỏi thật.

Chưa có tiệm sửa xe gắn máy nào ở Sài Gòn độc đáo như tiệm nhà tôi toàn là phụ nữ trông coi Nhưng người trông coi tiệm chủ yếu vẫn là mẹ, có các thợ chính thợ phụ sửa chữa hẳn hoi mà tay chân mẹ ít nhiều cũng dính dầu nhớt, dần dần mẹ thành thạo hầu hết những bệnh thông thường của xe gắn máy, khách mang xe đến tiệm sửa chỉ tả sơ sơ mẹ đã định xong bệnh chiếc xe và ra giá, giá cả phải chăng nên cửa tiệm càng được tín nhiệm đông khách.

Mẹ làm chủ hội, tính nhảm mà vanh vách, hội non, hội già, tiền ai hót hội tiền ai đóng hội không sai sót bao giờ, nhiều khi tôi muốn giúp mẹ mang giấy bút ra cộng trừ chưa xong thì mẹ đã ra đáp số rồi Không ngờ một người phụ nữ nhà quê ít học chỉ xong bậc tiểu học trường làng mà lại tính toán nhanh nhẹn đến thế.

Anh cả tôi lái máy bay phi đoàn cảm tử, phi đoàn 219 chuyển chở lính biệt kích Mỹ. Phi cơ anh lái là một trong hai chiếc máy bay bị rơi trong một chuyến bay thả biệt kích Mỹ xuống vùng ngã ba biên giới Việt Miên Lào tháng Tư năm 1969. Anh mất tích không tìm thấy xác.

Mẹ tôi một thân một mình ra tận Đà Nẵng vào phi đoàn để hỏi thăm tin tức của anh, mẹ không cho bố tôi đi vì sợ ông yếu sức yếu lòng không chịu đựng nỗi nỗi đau này. Mẹ gánh vác cả nỗi đau cho bố..

Tin tức về con trai càng ngày càng mù mịt, ai cũng hiểu là máy bay rơi đồng nghĩa với phi công chết tan xác cùng với mảnh vụn máy bay trong bụi bờ nào đó, có người mẹ nào không đau đớn khi nghĩ đến từng mảnh vụn thịt xương con mình hoang lạnh nơi rừng sâu núi thẳm.

Mẹ tôi để hình anh Tùng trên bàn thờ hương khói, ngày máy bay rơi là ngày giỗ anh và thường than khóc gọi tên con : “Tùng ơi, con ở đâu? Sao con chết thảm thế con ơi...” rồi mẹ quay ra chửi từ đầu

nguồn đến cuối nguồn vẫn là thành Việt Cộng, mày vào xâm chiếm miền Nam Việt Nam con bà phải đi lính, mày bắn rơi máy bay con bà, mày giết con bà.”.

Mỗi năm cứ đến ngày giỗ anh Tùng là có vài đồng đội cùng phi đoàn 219 đến thắp nhang cho anh, nhìn thấy bạn của con, nhìn thấy những bộ quân phục như con mình đã từng mặc mẹ tôi và cả nhà lại rưng rưng nước mắt thương nhớ người thân của mình.

Biến cố 1975 mẹ chằm chân không đưa gia đình đi thoát như 1954, những nhà cửa tài sản kinh doanh của gia đình bị mất trắng chỉ còn lại căn nhà đang ở. Mẹ tôi lại lặn lội bán buôn nhỏ ở chợ An Đông để kiếm sống, mẹ ngồi giữa chợ đông bán gà vịt, công việc vất vả và nhếch nhác cả ngày.

Đầu sóng ngọn gió nào cũng có mẹ xông pha. Đúng như anh tôi đã nhận xét.

Vợ chồng con cái tôi đi diện HO đến Mỹ, gia đình em Lan đi vượt biển và đến Úc định cư, còn lại gia đình em Cúc ở lại với bố mẹ.

Bố tôi đã qua đời trước mẹ như mẹ và chúng tôi mong ước. Chúng tôi định bảo lãnh mẹ sang Mỹ hay Úc nhưng mẹ tôi từ chối và muốn ở với vợ chồng con gái út đến cuối đời..

Hôm nay ngày lễ Vu Lan tôi đi chùa lễ Phật đọc kinh báo hiếu Vu Lan. Khi cài lên áo bông hồng trắng tôi lại ngậm ngùi thương nhớ mẹ.

Tôi đã mua đủ thứ hoa quả miễn là không có cam, nho, táo như mấy năm qua Tôi muốn làm cho mẹ vui dù chỉ là một điều nhỏ bé, dù chỉ là điều mơ hồ đến từ trong một giấc mơ...

Đặt hoa quả lên bàn thờ tôi cúng mẹ với tất cả niềm yêu thương và hãnh diện. Người mẹ nhà quê của chúng tôi chữ nghĩa không đầy lá mít đúng như các người bên nội tôi đã chê bai khinh thường, nhưng người mẹ ấy đã bôn ba tất bật cả cuộc đời để bao bọc nuôi nấng chồng con một cuộc sống ấm no và hạnh phúc

Bà nội tôi đã chọn không sai nàng dâu. Bà nội đã có một nàng dâu tuyệt vời!

Đêm nay, đêm mai tôi lại mong gặp mẹ hiện về trong giấc mơ, tôi tin mẹ sẽ mỉm cười hài lòng ..

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Vu Lan, 2015)

Như Lá Vàng Trước Gió Mùa Thu

Như biển cả bao la
Mưa gió xuống đời ôm trọn...
Mẹ trở thành chiếc lá mùa thu...

Mùa thu ơi! Mùa thu ơi!
Giăng mắc ngàn nơi giọt mưa rơi..
Thình không trời lại đem thu tới!
Xám ngắt hồn tôi trĩu nỗi buồn...

Mẹ của con ơi! Ơi mẹ ơi!
Thu của đất trời, chẳng để riêng...
Bao sương thu nhuộm, phai màu tóc!
Biết mấy thu rồi? Đến nữa chi?!

Mẹ của con ơi! Mưa thu ơi!
Nhớ thoáng cuối vườn manh áo tôi...
Mặc cho mưa gió phủ xuống đời!
Mẹ trong biển cả mưa trời lộng...
Chăm chút vườn —xanh tốt đời con!

Mùa thu ơi! Mùa thu ơi!
Lá đổi màu, lá rụng ngàn nơi!
Thôi thu đừng đến! Thu đừng đến!
Con biết lấy gì chặn gió mẹ-mùa-thu????!

Lê thị Mỹ-Công

Con Người Và Cuộc Đời

Ngày xưa khi còn trẻ, dù là phụ nữ “chân yếu tay mềm”, tôi cũng có nhiều lý tưởng, nghĩ mình là “vô địch thiên hạ”, là “trung tâm của vũ trụ”, có thể phục vụ cho nhân loại bằng con tim trí óc của mình, có thể giải quyết mọi vấn đề một cách nhanh chóng, hợp lý.

Khi ra trường HVQGHC năm 1967, với hoài bão phục vụ cho đồng bào với những gì học hỏi được nơi

nhà trường, tôi thấy những vị chỉ huy cao cấp của tôi noi tôi làm việc sao mà lè mề, tôn trọng nguyên tắc hành chánh quá, tôi đã phải thốt lên: “Xin quý vị hãy để cho bọn trẻ chúng tôi tiến lên và làm cho quý vị xem.” Tôi đã làm việc một cách hăng say quên cả giờ giấc, nhiều khi đem cả hồ sơ về nhà để giải quyết cho kịp thời, nhanh chóng để cho hồ sơ không bị ối đọng trên bàn viết của tôi vì nếu một ngày tôi chậm trễ trong công việc là sẽ có hàng trăm người dân khốn khổ, thêm một ngày phải chờ đợi sự trợ cấp giúp đỡ của chính phủ.

Tôi thường nghĩ rằng: trong bất cứ hoàn cảnh nào, triều đại nào, chính thể nào, người dân vẫn là người đáng thương nhất, đáng được giúp đỡ nhất khi họ cần được giúp đỡ, đó mới là công đạo, là hợp với ý trời, mà những kẻ sĩ như chúng tôi phải thi hành. Trong ý nghĩ đó, tôi đã cố gắng làm việc sao cho không thẹn với lương tâm chức nghiệp của một người đã được đào tạo ra để phục vụ cho dân, cho nước. Tôi nghĩ thế!

Tuy nhiên cuộc đời đã dạy cho tôi biết rằng đôi khi lý tưởng, hoài bão tốt đẹp đó không thể thực hiện được, vì lắm lúc “mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên”, vì “một con én không thể làm nên mùa Xuân” và vì cơ trời vận nước.

Con người ai cũng có cái tâm tốt và cái tâm xấu luôn luôn tranh chấp nhau. Nếu cái tâm tốt thắng thế thì thiên hạ thái bình, nhưng nếu cái tâm xấu thắng thế thì tất sinh chiến tranh loạn lạc. Cái tâm tham, sân si, đã làm con người sống trong cảnh khổ triền miên.

Ngày nay trải qua bao nhiêu đau khổ sau một cuộc đời, tai nghe mắt thấy những khổ đau của nhân loại vì thiên tai địa họa, vì chiến tranh, vì nghèo đói, tôi cảm nhận rằng nếu con người bớt đi tham, sân, si thì thế giới sẽ hòa bình an lạc, nếu con người biết yêu thương nhau thì trần gian sẽ là thiên đường hạnh phúc.

Nhưng tôi làm được gì khi tôi chỉ là một con người bé nhỏ trong cái thế giới mênh mông, rộng lớn này. May mắn thay, tôi còn được một chút lòng tin rằng con người ai cũng có cái thiện tâm vì “Nhân chi sơ, tính bản thiện”. Con người có cái “tâm ác” đôi khi vì hoàn cảnh xã hội đang sống trợ duyên cho “cái ác” xuất hiện, nhưng nếu được giáo dục tốt, ngăn ngừa, sửa chữa thì cái “thiện tâm” kia xuất hiện trở lại.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thoáng chốc mà tôi đã đến cái “tuổi không còn trẻ nữa”. Những hăng say nồng nhiệt của thời tuổi trẻ bây giờ hình như giảm bớt đi và tôi có một cái nhìn thận trọng hơn với mọi sự việc trên đời nhưng trái tim tôi vẫn còn biết rung động với những tình cảm ngọt ngào, thiêng liêng phát xuất từ những con tim của những con người chân chính.

Tôi vẫn yêu thơ thích nhạc, tôi vẫn thấy buồn man mác khi mùa thu đến, và vui tươi sống động lúc xuân sang. Tôi vẫn thấy xúc động trước một sự bất công hay thấy ai đó bị ngược đãi, kỳ thị. Tôi thích đọc sách, nghiên cứu những phương thức đem đến cho mình sức khỏe lành mạnh và làm thế nào để có một tinh thần an vui, tĩnh lặng, nhưng cũng không quên học hỏi thêm những kiến thức tiên bộ của khoa học kỹ thuật vì tôi vẫn thường nghĩ: “học như thuyền đi nước ngược, không tiến ắt phải lùi” và việc học không lúc nào muộn cả ở bất cứ tuổi nào. Lý tưởng phục vụ cho tha nhân của tôi vẫn còn đó nhưng được thực hiện dưới một hình thức nhẹ nhàng hơn qua thơ văn, qua những chia sẻ những kiến thức mà tôi lãnh hội được từ sách vở, bạn bè, qua những tình cảm thân ái trao gửi cho nhau. Tôi thường quan niệm rằng: “Nếu bạn không làm được việc gì lớn lao có ích lợi cho đồng bào, tổ quốc thì ít nhất bạn cũng không nên làm gì để hại ai cả, bạn cần phải sống và làm những gì không trái với lương tâm của mình như thế cũng tốt rồi.” Bạn có đồng ý với tôi chẳng?

Một Cõi Thiên Nhân trên Oregon Thời Báo

Đến một tuổi nào đó, bạn cũng như tôi sẽ thấy sức khỏe và tinh thần an tĩnh là một điều quan trọng hơn là tiền bạc và danh vọng vì trên thực tế chưa hẳn được giàu sang và có danh vọng là có hạnh phúc vì đôi khi những thứ ấy lại là cái họa cho mình nữa.

Sự đổ vỡ của nhiều gia đình giàu sang, những cái chết thê thảm của những nhà độc tài trên thế giới đã chứng minh cho ta thấy điều đó là đúng. Có phải chẳng những việc làm **“trên thuận với thiên lý, dưới hoà với nhân đạo”** mới có thể làm cho bạn thấy đời sống tinh thần của mình được an lạc hơn chẳng?

Dĩ nhiên bạn cần phải có một đời sống vật chất đầy đủ, có công ăn việc làm lương thiện, vững chắc để cho gia đình bạn, con cái bạn an tâm học hành công thành danh toại. Điều tôi muốn nói là làm sao bạn biết dừng lại đừng tham lam quá đáng. Đức Phật đã dạy tham, sân si, là nguồn gốc của biết bao tội lỗi khiến con người phải trầm luân trong vòng sinh tử luân hồi. Tuy biết là thế nhưng chúng ta vẫn chưa thể nào khắc phục được ba nghiệp chướng to lớn đó, phải không bạn? Hy vọng với sự quyết tâm hành trì tu tập, theo thời gian ít nhiều gì chúng ta sẽ giảm bớt những nghiệp tội tham, sân, si.

Một điều tôi luôn luôn nghĩ đến để cho lý tưởng phục vụ nhân quần xã hội của tôi vẫn còn giữ vững cho đến ngày nay là tôi phải luôn cố gắng trau dồi kiến thức của mình qua sự học hỏi nơi những người bạn của mình, qua sách vở, qua những phương tiện truyền thông, qua kỹ thuật khoa học tân tiến hiện đại như tôi đã nói ở trên.

Ngày xưa còn trẻ, với những thành công nho nhỏ của mình trên bước đường học vấn, tôi cứ tưởng mình là nhân vật quan trọng số một, một VIP trong cơ quan, đoàn thể mà tôi tham dự. Bây giờ theo năm tháng, tôi mới biết rằng **“cao nhân tắc hữu cao nhân trị”** và nếu nói theo phim truyện Đại Hàn mà tôi thường xem là “trường giang sóng sau dòn sóng trước” cho nên tôi càng phải học hỏi nhiều hơn nữa.

Nhưng “học” là một chuyện mà “hành” lại là một chuyện khác nữa, bạn ạ! Nếu bạn đem sở học của mình để phục vụ cho nhân quần xã hội sống trong an bình hạnh phúc thì là một điều tốt, nhưng nếu bạn đem tài học của mình để phục vụ cho những việc làm tàn ác có lợi cho cá nhân mình, cho đoàn thể mình, cho quốc gia của mình thì sẽ tác hại cho nhân quần xã hội biết là dường nào. Lịch sử cổ kim Đông Tây đã bao lần chứng minh điều đó là đúng. **“Một người có học mà không có đạo đức là một thảm họa cho nhân loại.** Bạn đồng ý chứ?

Nhân chi sơ tính bản thiện

Tóm lại, làm được một người tốt sống với lý tưởng tốt đẹp của mình quả là việc khó, phải không bạn? Nhưng tôi tin rằng Bạn và tôi sẽ làm được vì tôi vẫn tin tưởng rằng con người vẫn còn có một chút điểm lương tâm tàng ẩn trong người vì **“nhân chi sơ tính bản thiện” mà lệ!** Nếu hội đủ duyên lành thì cái thiện tâm kia sẽ xuất hiện.

.....Con người vốn có sẵn mầm thiện ác

Tùy cơ duyên hiển lộ cái Thiện Tâm

Như hoa kia vẫn trảy nụ âm thầm

Trong Đông lạnh chờ Xuân về hé nụ

Dưới tuyết trắng cỏ non kia im ngủ

Tuyết tan rồi cỏ sẽ hiện liền ra

Như vô minh ở nơi cõi ta bà

Trí Tuệ đến Tâm Phật kia hiển lộ ...

(Thơ Sương Lam)

Người viết xin mượn một vài tư tưởng hay hay dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

“Hạnh phúc mà bạn đang có hay nỗi đờn đau mà bạn đang mang là duy nhất, bạn hãy chấp nhận và thương thức

Như bạn chỉ có thể sống được ngày hôm nay, còn ngày mai, ngày mai đó chưa tới và chắc chắn, ngày mai đó vẫn sẽ tới, nhưng có thể sẽ không còn có bạn.”

Từ Bi.

Đức Đạt Lai Lạt Ma kể về một vị sư già, sau khi bị nhà nước CSTQ giam tù 20 năm, đã vượt biên trốn sang Ấn Độ. Đức Đạt Lai Lạt Ma hỏi vị sư già này, rằng trong 20 năm tù kia, nhà sư lo sợ điều gì nhất. Vị sư già trả lời, rằng trong 20 năm trong tù lúc nào cũng chỉ lo sợ có mỗi một điều: Chỉ sợ rằng mình mất đi Bồ Đề Tâm, chỉ sợ có khi nào lòng mình khởi lên căm thù... Chỉ sợ lòng mình không giữ được Từ Bi, nhẫn nhục.

"Điều gì làm Ngài ngạc nhiên nhất ở nhân loại?"

Đức Đạtlai Lama trả lời:

"Con người... bởi vì con người phung phí sức khỏe để tích tiền của, rồi lại bỏ tiền ra để tìm mua lại sức khỏe. Và vì quá lo nghĩ cho tương lai, con người quên mất hiện tại, đến nỗi không sống với hiện tại lẫn tương lai. Con người sống như thể sẽ không bao giờ chết... Nhưng rồi sẽ chết như chưa từng sống bao giờ."

(Nguồn: Suu tầm trên internet)

Mời quý anh chị thưởng thức một Youtube hay về Thiên Nhân để cái tâm mình lắng đọng trong dăm ba phút qua link dưới đây

Quan Thế Âm Bồ Tát- Nhạc: Nguyễn Tuấn - Thơ: Tuệ Kiên

<https://www.youtube.com/watch?v=x36O6mOHXMA>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

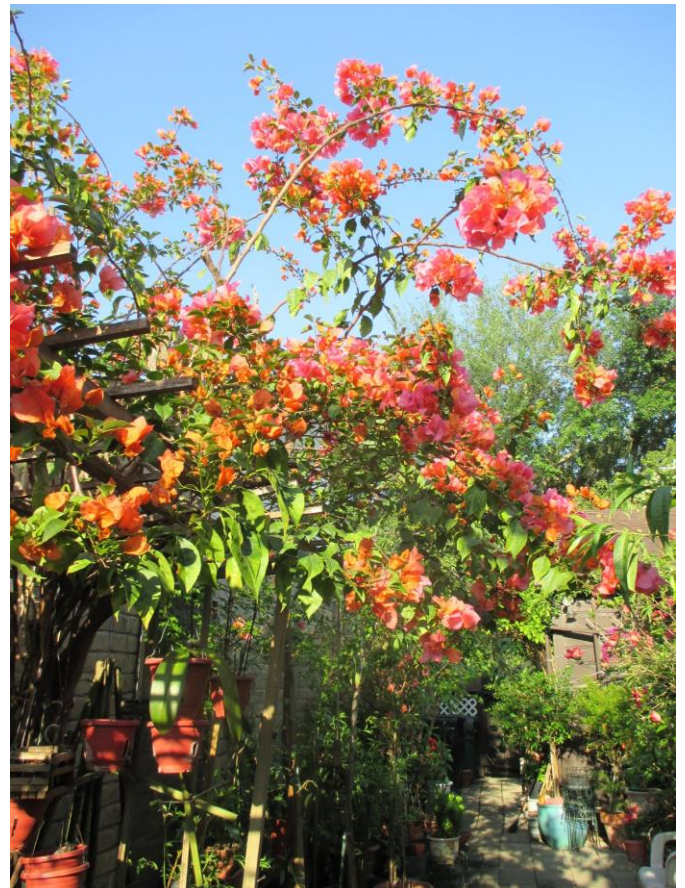
Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

Giàn Hoa Giấy

Tôi thương "giàn hoa giấy" nhà tôi quá đỗi. Dù tôi có làm sao, có bệnh đau nằm một chỗ không ngó ngang gì đến chúng, thậm chí không cho chúng "tí nước nào" trong suốt mấy tháng trời (chỉ thỉnh thoảng hưởng nước mưa từ trời) nhưng rồi chúng vẫn "vươn" lên và cho hoa rục rĩ vào những ngày nóng như hôm nay,

Tôi nhớ ngày xưa, trên con đường đi đến trường dạy học, mỗi lần tôi đi qua căn nhà có giàn hoa giấy màu tím đậm và hồng phấn chen nhau, những bông hoa sắc sỡ phủ trùm cả mái ngói, phủ xuống cả bên hông nhà gia chủ, tôi cứ thầm "ước ao" mai này khi "ra riêng" có nhà, tôi sẽ trồng chung quanh nhà những cây hoa giấy như giàn hoa tôi thấy, dù mỏng manh, nhưng hoa giấy có "sức sống" vượt xa nhiều loài hoa khác, có khi đến vài tháng hoa chưa tàn.

Và rồi một ngày, khi "phòng giáo dục" của thành phố tổ chức cho các trường trung học thi môn "thể dục đồng diễn". Tôi được nhà trường phân công phụ trách mục này. Thế là tôi "có quyền" đi vào tất cả các lớp học, từ lớp 6 đến lớp 9 (tất cả là 20 lớp), "cô chủ nhiệm" cho tất cả học sinh đứng lên để tôi ...chọn các em có chiều cao ngang nhau, và làm thế nào chọn đủ...hai trăm em, tất cả đều là gái (lớp học có cả trai và gái học chung).

Với hai trăm học sinh nữ, để tập một màn trình diễn "biến đổi đội hình" không phải là chuyện dễ, lại nữa sân trường chẳng đủ chỗ cho các em tập dượt, thế là mỗi buổi chiều lúc 4 giờ, tôi phải đưa các em sang bên "quân lao" cũ, mượn sân rộng mà tập cho các em.

Với tám động tác thể dục hằng ngày, mỗi động tác tám lần, có tiếng trống do các em đi đầu hàng đánh theo nhịp nhạc (khởi cần đếm), tôi đã tập cho các em biến đổi theo các động tác thể dục để cuối cùng ráp lại thành tên trường của chúng tôi: PHƯỚC TÂN. Phải dùng một cái loa cầm tay có gắn pin mới điều khiển các em được.

Gần đến ngày thi sau hai tháng tập luyện, việc đầu tiên là đồng phục để biểu diễn, và "trang trí" như thế nào cho "nổi" đội hình của trường mình. Bàn qua tán lại với sự góp ý của thầy cô giáo toàn trường, các em chỉ cần mặc quần dài xanh và áo sơ mi trắng, đi giày "sandal" nhưng trên cổ tay và cổ chân sẽ được đeo những vòng hoa giấy vừa tím vừa hồng phấn (theo từng chữ chen nhau) để khi đưa tay hoặc bước chân đi, tất cả những vòng hoa giấy sẽ tạo nên một... rừng hoa di động. Nhưng hoa giấy ở đâu có nhiều để trang trí cho những hai trăm con người ta. Thế là tôi trở lại căn nhà có giàn hoa giấy và xin gặp chủ nhà để xin. May quá, gia chủ là một người đàn bà trung niên, có người con trước đây cũng học trường tôi dạy, nhưng giờ đã lớn và đã đi xa, bà vui vẻ cho chúng tôi được "tự do" hái hoa, nhưng... cẩn thận coi chừng gai đâm chảy máu. Chúng tôi cảm ơn bà vô cùng.

Ngoài một số học sinh nhà có giàn hoa giấy cùng màu, còn lại các em chia nhau đi hái hoa và kết thành vòng sẵn vào chiều hôm trước

Ngày thi đến, cô trò chúng tôi phải đi bộ ra sân vận động Nhà trang rất sớm để chuẩn bị cho tiết mục của mình. Rất tiếc ngày đó các thầy-cô giáo chúng tôi... nghèo quá, và cả thành phố cũng... nghèo, nên mục thi biểu diễn của trường tôi dù đoạt giải NHẤT, được ban tổ chức và những người đi xem, cũng như học sinh tất cả các trường trong thành phố vỗ tay hoan hô quá cỡ, cũng chẳng có ai có máy hình để "chụp" một vài tấm làm kỷ niệm (không có tiền mua phim, mà chưa chắc có... phim để mua, đừng nói đến chuyện rửa hình?) không như bây giờ tất cả mọi thứ mọi việc đều được ghi vào ống kính.

Và bây giờ, giàn hoa giấy nhà tôi đang vươn lên rục rĩ, cũng là "toại nguyện" một ước mơ. Và nhìn hoa giấy tôi lại nhớ đến các em học sinh nhỏ ngày nào. Không biết bây giờ các em đang "lưu lạc" nơi đâu, dù một số ít còn lại ở quê nhà mà tôi cũng có lần gặp gỡ, cô trò tha hồ "tâm sự" và nhắc chuyện... ngày xưa!

Lê Thị Hoài Niệm

Bên Bờ Tử Sinh

Buổi sáng thứ bảy, mùa hè, bầu trời xanh trong không một gợn mây, màu nắng vàng chanh, gió nhẹ nhẹ mơn man làn da, mùi thơm của cỏ cây, hoa lá... vương vương, thoang thoang. Con đường nhỏ uốn lượn nhẹ nhàng, hai hàng cây xanh bên đường đều tăm tắp, một bên hè trồng tiếp ráp với những ngọn đồi nhấp nhô nối nhau trải dài, in lên nền trời, bên kia là dãy nhà nằm ngoan ngoãn sau những mảnh vườn được trồng tỉa vén khéo. Hai vợ chồng tôi lững thững đi trong cảnh trí êm lặng, an bình của thành phố nhỏ như còn đang say ngủ.

Tôi mới mổ “cataract” mắt bên phải, tinh nghịch nhắm bên mắt trái, cảnh vật như sáng hẳn ra, những chiếc lá thật rõ nét, óng ánh, rung rinh dưới nắng, những bông hoa tươi hẳn lên reo vui, cảnh vật trong trẻo như được nhìn qua khung cửa kính mới được lau chùi kỹ lưỡng bằng Windex. Nhắm mắt phải, mở mắt trái, vạn vật như qua một lớp sương vàng đục, mờ ảo, nhạt nhòa.

Hôm ấy, khi nằm trên bàn mổ ở nhà thương của trường Đại học Stanford, vẫn căn phòng sáng trắng, vẫn những thủ tục thông thường như những lần phải thử nghiệm hay mổ xẻ cần chụp thuốc mê, sao lòng tôi thanh thản không một chút âu lo. Từng giọt thuốc an thần từ túi treo trên cao nhỏ vào mạch máu, tôi chơi vui, bèn bồng.

– Bà Nguyễn, bắt đầu nhé!

Tiếng bà bác sĩ nhẹ nhàng thoang bên tai, mắt tôi tê đi, không cảm giác, chợt hai đốm đen hình vuông hiện ra rồi từ từ một vầng mây màu hồng đỏ, màu đỏ tuyệt vời, bay bay. Một mảng xanh “turquoi” bay lượn trên nền trời xanh trong. Cứ thế những quầng mây màu sắc đẹp chưa bao giờ tôi nhìn thấy nhẹ nhàng bay bay, chơi vui, chơi vui...tôi đi vào một vùng an lạc tuyệt vời, như có tiếng gió nhẹ nhẹ, như có tiếng thầm thì và tôi thiếp đi trong cảm giác thật êm ái lạ lùng.

– Xong rồi, bà Nguyễn, bà nghỉ ngơi một chút rồi về nhé. Sáng mai trở lại gặp tôi.

Bà bác sĩ dịu dàng vỗ nhẹ cánh tay tôi, chiếc giường lại được đẩy về chỗ đợi khi sáng.

Trong đời, hai lần tôi có niềm sung sướng ấy. Niềm hạnh phúc mênh mê trong tuyệt vời cảm giác, như mê thiếp trong hoan lạc dị thường... Lần đầu tiên sau một buổi tọa thiền, đặt lưng xuống giường, tôi mê đắm trong cảm giác nhẹ nhàng, lâng lâng ấy.

– Bố mẹ dậy sớm thế, đi những đâu rồi? Bố mẹ có lên những con đường đi bộ trên núi chưa?

Cô con gái đang tỉa mấy cây hồng trong khu vườn trước cửa ngược lên hỏi khi thấy chúng tôi về.

– Chưa, bố mẹ mới đi quanh đây thôi. Nhà cửa đẹp, không khí thật êm ả, thanh bình. Mai các cháu có đi leo núi, có đi “hiking” nhớ rủ ông bà đi cùng nhé!

Tuần này chúng tôi ở chơi nhà cô con gái, như một kỳ nghỉ hè.

– Mời ông bà vào uống cà phê, ăn tạm một miếng bánh “croissant” rồi chúng con đưa ông bà qua San Francisco chơi.

Tiếng cậu con rể từ trong nhà vọng ra, mùi cà phê tỏa ra thơm ngát.

Đã lâu không ghé SF, khung cảnh vẫn như xưa, không thay đổi, bầu trời xám, nhiều mây. Mùa hè vẫn phải mặc áo ấm. Vẫn những chiếc xe điện kêu leng keng, chở du khách thăm thành phố.

Con đường Lombart vẫn ngoằn ngoèo và những con dốc dựng đứng làm chùn bước những người lái xe không cứng. Khu quanh biển vẫn tấp nập khách nhàn du. Sau khi lái xe một vòng quanh phố, chúng tôi xuống một công viên cho các cháu chạy nhảy, chơi mệt rồi vào phố Tàu ăn mì trong một tiệm khá ngon.

Về tới nhà còn sớm các cháu rủ xuống hồ bơi.

– Mẹ mới “surgery”, xuống hồ bơi mẹ cẩn thận nghe.

Cô con gái luôn miệng nhắc vì cháu nghe kể có người sau khi mổ “cataract” không giữ gìn kỹ nên bị thông manh, nhìn mọi vật không rõ nữa.

Mang cặp kính đen to bản của nhà thương cho, tôi nằm trên chiếc phao nổi trong một góc khuất của hồ bơi mặc cho mấy ông cháu chơi đùa. Hai vợ chồng cô con gái lúi húi sửa soạn cho bữa ăn tối ngoài vườn.

Buổi sáng trời không mây, bây giờ vài cụm mây trắng từ đâu tới, lang thang trên bầu trời xanh trong đưa tôi về thời gian mới cách đây vài năm mà tưởng chừng như xa xôi lắm.

Một buổi chiều đang ở sở làm tôi lên cơn ho sặc sụa, ho như xé ruột gan, nước mắt chảy ràn rụa, tôi phải xin phép về sớm. Tôi rất ghét đi bác sĩ vì không thích cảnh ngồi dài người chờ đợi nên thường khi bị ho như thế tôi chỉ uống thuốc ho, nhờ nhà tôi xoa dầu nóng khắp châu thân rồi nằm nghỉ. Sau một giấc ngủ dài là khỏe lại ngay. Lần ấy nhà tôi nhất định đưa tôi đi bác sĩ.

Sau những khám nghiệm thông thường, bà bác sĩ lấy một dụng cụ nhỏ kẹp vào ngón tay tôi. Đọc kết quả bà thốt lên:

– Bà Nguyễn, bà phải nhập viện ngay. Độ oxygen trong máu bà thấp quá, chưa đến tám mươi phần trăm!

Bà nói nhân viên gọi ngay xe cứu thương. Hai vợ chồng nhìn nhau tê điếng. Trầm trọng vậy sao! Xe cứu thương đến, mọi vật như lao xao và tôi như người mộng du, nằm trên chiếc băng ca, chui vào lòng chiếc xe hụ còi chạy nhanh.

Trong phòng cấp cứu tôi vẫn thẳng thốt, mới tuần trước đi Houston ăn Tết với gia đình cô em gái, khỏe mạnh không một triệu chứng nào, bây giờ nằm đây những dây cùng nhợ. Vô thường đến vậy sao!

Mỗi ngày y tá đến lấy máu, cứ vài tiếng lại đo nhịp tim, đo huyết áp, đưa tôi chui vào hết máy nọ, máy kia để tìm bệnh. Mấy hôm đó trời chuyển mưa, gần như ngày nào cũng có mưa, có ngày mưa nhẹ, có ngày mưa như vũ bão, gió rít từng cơn. Buổi chiều sau khi tan sở là nhà tôi và cháu út lại đến thăm, ngồi bên giường đến tối mịt mới về. Ban đêm còn lại một mình tôi không tài nào ngủ được, lòng ngổn ngang trăm mối, mệt mỏi thiếp đi thì y tá lại vào để đo nhiệt độ, đo tim, đo máu, lấy máu để thử nghiệm.

Tôi còn nhớ như in buổi tối sau khi làm “Angiogram”, nhà tôi và cháu út đang ngồi cạnh giường. Viên bác sĩ đến đã thân nhiên nói:

– Tôi rất buồn, bà Nguyễn, bà vương phải một căn bệnh hiểm, “Pulmonary Hypertension”, bệnh không chữa được, chỉ đợi thay phổi, thay tim. Bà còn sống hai năm, hãy thu xếp và hãy vui những ngày còn lại.

Mặt nhà tôi trắng bệch ra và thẳng con cắn môi, dụi mắt để ngăn tiếng nấc. Tôi điếng người nhận bản án tử hình! Tôi có cảm giác mặt tôi như đánh lại và người như tê đi.

Buổi sáng hôm sau, ngồi trên chiếc xe lăn rời khỏi bệnh viện. Từ nay tôi là kẻ tàn phế. Mũi lúc nào cũng phải có ống thở oxygen. Tôi thật sự thành người tàn phế!

Sau một tuần mưa gió, hôm ấy trời nắng ấm. Tôi nhớ căn nhà nhỏ của tôi, xa có hơn mười ngày mà tưởng chừng như lâu lắm. Trước nhà, cả dãy Hồng dọc lối đi đầy hoa. Bước ra sân sau thăm khu vườn nhỏ, vạn vật như tươi cười trong nắng. Cây Apricot hoa chi chít từ gốc đến ngọn, màu hồng dịu dàng như màu hoa Anh Đào của Nhật. Cây Mận đầy hoa trắng xóa trên cành. Cây Đào ăn trái hoa thưa hơn, màu hồng đậm hơn, duyên dáng ở một góc vườn. Bên hông nhà một dàn Nho vòm tròn hình vòng cung, lá non xanh và những chùm nho xinh xinh đã tượng hình. Bao phủ mặt đất từng khoảng cúc tím, cúc vàng nở rộ, những bông “Lily of the Nile” cũng như có vươn lên mỉm cười với tôi. Thoang thoang hương thơm của bụi hoa Nhài trộn lẫn hương hoa Hồng, dàn hoa Hồng với những bông hoa nhỏ xíu bằng đồng hai mươi lăm xu, màu hồng phấn, thơm nhẹ nhẹ. Hai cây Bông Giấy đỏ thắm quán quýt hai bên cột “patio”.

Bây giờ là mùa xuân, chim non ríu rít truyền cành. Cảnh đẹp quá, thiên nhiên đẹp quá. Tôi như say với nắng, màu nắng thật ngọt ngào. Tôi như say với gió, làn gió thật thơm tho. Từng phiến lá rung rinh, từng cánh hoa khoe sắc... Trời ơi... cảnh tươi đẹp thế kia, tôi yêu quá... thế mà chỉ hai năm, hai năm là hai mươi tư tháng, là bảy trăm ba mươi ngày tôi phải vĩnh viễn rời xa. Tôi chỉ còn thời gian ngắn ngủi như thế trên cõi đời này sao... và tôi đã bật khóc.

Những chuỗi ngày tiếp theo ừ ừ, buồn nản. Ban ngày chỉ còn mình tôi trong căn nhà vắng, đi vào, đi ra... dù sao tôi cũng phải sửa soạn, sửa soạn cho một chuyến đi thật xa, về miền miền viễn. Đầu óc mông lung, nghĩ quẩn nghĩ quanh rồi lại vùi đầu vào gối mà khóc, khóc cho vui, khóc cho thỏa. Ban đêm giấc ngủ chập chờn với những cơn ác mộng, tỉnh dậy mệt nhoài, trần trở.

Tôi thấy mình như đang đi trên một cánh đồng vắng lặng, hoang vu. Trời xám và hình như lát phát mấy giọt mưa. Đồi núi mênh mông, cỏ mênh mông, những bông cỏ may như bám vào mặt, những ngọn cỏ dại như vướng vào chân. Cảm giác bơ vơ đến tột cùng. Bỗng một đám người từ đâu ủa tới đuổi tôi vào một ngõ sâu hun hút, như một con đường hầm tối đen. Tôi cầm đầu chạy và như hẫng chân, bưng tỉnh, tim đập mạnh, mệt nhoài.

Từ ngày ở nhà thương về tôi hay có những cơn ác mộng như thế. Trong cơn mơ tôi thường gặp những đám người đen đúa, bản thiêu, không ra mặt người, không ra mặt quỷ chạy đuổi tôi và tôi chạy trốn chết cho đến khi hoặc như vấp phải vật gì hoặc vì quá nhược sức tôi ú ớ vùng tỉnh dậy. Tôi nghe nói khi con người ở bên bờ tử sinh hay nhập nhòa, chập choạng nhìn được cõi bên kia, một thế giới vô hình mà khi mạnh khỏe, dưới ánh mặt trời ta không nhìn thấy. Tôi nhớ hồi mẹ chồng tôi bệnh, đến gần ngày cụ mắt cụ hay mê sảng: “Sao ở đâu ra mà lắm người vào nhà mình thế này. Đuổi đi, đuổi chúng nó đi”.

Tôi buột ruột khi nghĩ đến cha mẹ tôi, hai thân già còm cõi sẽ phản ứng ra sao nếu tôi bất hiếu đi trước, bây chị em mỗi năm vẫn ríu rít gặp nhau và con, cháu tôi... Tôi sắp phải rời xa tất cả.

Có đêm tôi mơ tôi mặc chiếc áo dài nhung đỏ nằm bình an trong chiếc quan tài, đèn nền lung linh và tôi bay như chim trong bầu trời bát ngát, thoải mái, nhẹ nhàng.

Tôi yếu và hốc hác hẳn vì lo buồn, vì khó ngủ, vì nghĩ ngợi lung tung. Ngày nghỉ nhà tôi đưa đi bộ quanh khu nhà ở hoặc ra khu công viên có cỏ hoa tươi tốt cho tinh thần sảng khoái nhưng cứ đi được một quãng ngắn là tôi phải dừng lại thở dốc, lên ba bốn bậc cầu thang tim đã đập thành thịch phải ngừng!

Cho đến một đêm lũ người đó lại đuổi theo tôi, tôi lấy hết sức bình sinh cầm đầu chạy. Những bước chân chạy theo đằng sau dồn dập, như gàn, thật gàn. Không hiểu sao tôi quay ngoắt lại, nhìn thẳng vào đám người đen đúa, bản thủ đó gàn giọng:

– Sao tụi bay theo tao hoài vậy, có đi đi không?

Rồi tôi lao thẳng tới đuổi lại họ. Họ quay người chạy đi và biến mất. Kể từ lần ấy tôi không nằm mơ thấy mình bị rượt đuổi nữa.

Các bạn trong sở chia nhau đến phụ nấu cơm nước và chuyện trò làm tôi vui. Các bạn ở xa biết tin cũng điện thoại hỏi thăm, gửi kinh sách và băng giảng của các Thầy. Tôi bắt đầu tập thiền. Cậu em rể đem bài chỉ dẫn cách tập Dịch Cân Kinh bảo tôi cố tập. Hàng tuần tôi phải đi ba bác sĩ, một chuyên về tim, một chuyên về phổi và vẫn phải trở lại bà bác sĩ gia đình. Mỗi tháng phải đến phòng khám bệnh của trường Đại Học UCLA để bác sĩ chuyên môn về bệnh Pulmonary Hypertension điều trị. Tiểu Linh, bạn của cô em tôi, PhD về Đông y, sau khi bắt mạch, khám bệnh có cho một toa thuốc tăng cường thể lực, cân bằng khí huyết và nhìn sắc diện tôi cô nói: “Chị còn vượng lắm, cần nhất là giữ tâm thanh thản và tinh thần vững vàng thì chị sẽ vượt qua.” Mỗi tối tôi ngồi khoanh chân tập thở. Tôi chưa thể xóa đi những tạp niệm, chưa thể lắng tâm tư mình như lóng gạn bình nước táo. Tôi ôn lại cuộc đời tôi từ thuở ấu thơ đến lúc trưởng thành, những vất vả gian nan sau năm 1975 khi chồng phải đi cải tạo, những vinh nhục khi lên voi lúc xuống chó, những ngày lênh đênh trên chiếc thuyền con ra khơi vượt biển, những khó khăn khi một nách hai đứa con thơ phải làm lại từ đầu với hai bàn tay trắng, phát lên rồi thất bại và bây giờ lại mắc căn bệnh hiểm nghèo. Tại sao? Tại sao?? Những câu hỏi cứ dần vọt trong đầu óc. Có những lúc tôi như ngộp thở rồi lại dần lòng xuống, tập trung để cố gắng hít vào thật sâu và thở ra thật từ từ.

Nhà tôi là người ít nói lại càng ít nói. Muốn an ủi vợ mà chẳng biết nói sao, chỉ nhắc nhở uống thuốc, chịu khó đưa đi bác sĩ và ái ngại khi thấy tôi ủ dột, buồn phiền. Thành cháu út ra vào im lìm, không dám làm gì gây tiếng động mạnh, len lén nhìn mẹ xót thương. Thỉnh thoảng tôi bắt gặp nhà tôi ngồi trong xó tối khóc lặng lẽ. Không khí trong nhà thật ảm đạm, thê lương.

Nghĩ đến lời nói của ông bác sĩ và khuôn mặt vô cảm của ông ta tôi thật giận và khi đến phòng mạch của ông tôi đã hỏi thẳng:

– Thưa bác sĩ, ông có phải là Thượng Đế không mà ông biết rõ ngày giờ tôi chết? Sao ông có thể nói như vậy với bệnh nhân? Nếu tinh thần người bệnh không vững thì tôi nghĩ họ có thể chết vì lời nói của ông chứ không phải vì căn bệnh.

Ông bác sĩ có vẻ không phật lòng còn đem quả tim bằng plastic ra để giảng giải. Ông đưa những tài liệu về căn bệnh này và chịu khó ngồi trả lời những câu hỏi vụn vẹo của tôi. Tóm lại

bệnh chưa có thuốc chữa, con người sống nhờ máu đưa oxygen đi nuôi cơ thể, áp suất trong phổi cao nên phổi khó hấp thụ Oxygen, phổi không làm việc tốt thì tim phải làm việc nhiều, phải bơm máu nhiều lần hơn cho đủ lượng oxygen cần thiết và như thế thành của quả tim sẽ dày ra, to ra, đến một ngày tim sẽ chai cứng, sẽ đình công không làm việc nữa...và ông khuyên tôi phải cắm ống thở vào mũi cả ngày lẫn đêm để tăng cường nồng độ oxygen trong máu cho tim bớt khổ, đợi đến ngày gặp cơ hội có tim phổi sẵn sàng để thay. Bệnh viện ở UCLA đã ghi tôi vào danh sách chờ người cho tim phổi.

Trời chớm Thu, gió nhẹ nhẹ, nắng hanh hanh. Rặng phong hai bên đường đã bắt đầu đổi màu. Sau mấy tháng đã quen, ống thở không làm tôi vướng víu. Giọng nói hiền từ, dịu dàng như người cha già của thầy Thích Thanh Từ qua các băng giảng đã cho tôi hiểu về lẽ vô thường, về lý nhân duyên, về luật nhân quả và nhất là về nghiệp lực của con người qua đời đời kiếp kiếp. Thời kỳ xuống tinh thần đã qua, buổi sáng ra sân sau tập thể thao, ngắm trời đất, cỏ cây, những chiếc lá vàng đã lác đác rơi. Tôi yêu đời nhưng tôi không sợ chết. Ai cũng phải chết, có ai sống hoài. Tôi thấy tôi thật hạnh phúc đã được báo trước chuỗi ngày còn lại, để có thì giờ ngẫm nghĩ về cuộc đời, về thân phận con người. Tôi không còn dằn vặt mình, không còn than trời trách đất. Tôi hết so sánh với các em, các bạn để buồn tủi về định mệnh nghiệt ngã của mình. Sống một ngày vui một ngày, tôi tự nhủ và tôi sẵn sàng đứng dậy như bao lần trong cuộc đời tôi đã từng gục ngã rồi lại can đảm đứng dậy để vươn lên. Nếu có vương nghiệp từ muôn kiếp trước thì tôi vui lòng trả cho hết nghiệp trong kiếp sống này và tôi sửa soạn sẵn sàng để ra đi.

Tôi vào “Recreation Center” tìm lớp học. Tôi học vẽ, học làm đồ gốm và học trang trí nhà cửa. Tôi có thêm nhiều bạn mới, những người già đã về hưu, những người nội trợ sau khi đưa con đi học thì vào trường. Ngồi trong lớp tôi chăm chú nặn những bình hoa, sáng tạo những vật dụng trong nhà. Tôi khắc những con búp bê Nhật Bản thật là xinh. Rồi những ngày đẹp trời tôi đem giá vẽ ra vườn để đắm mình vào thế giới của màu sắc. Tôi bắt đầu viết văn. Nếu không bệnh tôi có được về hưu sớm và sống thoải mái như thế này không!

Một chị bạn gửi cho hột cải thuốc của Nhật, lá cải tựa như lá rau cải làn bảo gieo hột trồng cây lấy lá ăn tốt lắm. Tôi rắc luôn cả gói, chỉ mấy tháng đã có cải non ăn. Có người bạn khác gửi cho đĩa tập Suối Nguồn Tươi Trẻ. Thế là cứ buổi sáng thì Dịch Cân Kinh và buổi tối thì SNTT. Khi ngồi thiền tôi đã bớt nghĩ ngợi lung tung, hít vào thật sâu và khi thở ra tôi thấy rõ luồng hơi ấm chuyển trong người. Bên cạnh thuốc tây tôi đã uống mấy trăm thang thuốc bắc. Uống thuốc tây nhiều khi chữa được phổi lại hỏng gan. Thuốc bắc gia tăng hệ thống miễn nhiễm và giúp điều hòa khí huyết.

Thời gian từ từ trôi, tôi tìm đến bạn thân, đến nơi hội họp. Tôi hết mặc cảm với ống tube oxygen còn đùa giỡn là mình có nữ trang đặc biệt. Trêu chọc ông chồng già của tôi để “cheer him up”. Hết hạn hai năm tôi thấy khỏe khoắn hơn, khi gặp ngài bác sĩ đã phán sau hai năm tôi phải chết, ông ta cười:

– Bà Nguyễn, bà là bệnh nhân tuyệt vời. Bà là bệnh nhân đầu tiên mắc bệnh hiểm này mà không bị tệt tệt hơn. Bà ráng cầm cự thêm vài năm, họ đang nghiên cứu nhiều, hy vọng sẽ tìm ra thuốc tốt để chữa căn bệnh này.

Tám năm đã qua... bây giờ tôi vẫn còn đây!

Đỗ Dung

HOA DƯỚI NẮNG HÈ

*Có phải em mùa hè
Nên rực rỡ nắng khoe
Nắng hun chân lối về
Nắng xiên vào mái che
Nắng hồng sáng tinh mơ
Bao nụ hoa đang chờ
Mim cười chào nắng sớm
Lượn lờ cơn gió mơ
Than nóng: Trời làm ngơ*

*Đếm độ nóng từng giờ
Cây tươi nhờ tưới nước
Dẫu hè chẻ đất khô
Ngày ấy tuổi mộng mơ
Bên sân trường dệt thơ
Nhìn Phượng hồng nở rộ
Lòng thoáng buồn ..vu vơ
Bây giờ “hoa Diệp” nở*

*Bên hiên nhà nên thơ.
Cũng sắc màu sặc sỡ .
Ai nữ đành ngó lơ
Đóa hoa vàng ươm tơ
Cành hoa tím sỡ sỡ
Hoa giấy hồng xinh xắn
Niềm vui đang đón chờ
Hoài Niệm 2015*

Tình Khúc Mưa số 33

*Vẫn cơn mưa diu mềm
Đan xoáy ngõ hồn em
Trăm năm chưa tỉnh thức
Vẫn gói mộng ru êm.*

*Gió khóc than sưng mù
Hình như là mưa thu
Trên phố chiều quạnh vắng
Trong góc đời âm u.*

*Đêm phố chưa lên đèn
Mưa lạnh lòng rơi thêm
Như âm thanh dòng nhớ
Rơi xuống đời buồn tênh.*

*Ôi ! Tiếng mưa ...nhớ nhung
Nghe tiếc thương khôn cùng
Ôi ! Có nhân ...biết chăng
Trong phút giây muện màng
Vẫn tình ai tha thiết
Sao bẽ bàng mơ tan.*

*Mưa nghe như ngậm ngùi
Khơi cuộc tình chưa nguôi
Chia ly như định số
Ghi khắc ghi muôn đời.*

*Mưa ... mưa mãi thôi
Trên vũng sâu chia phôi
Mưa ... mưa ướt mi
Xin mãi đừng phân ly ...
Ngọc Quyên*

Người Đi

Người đi là đi mãi,
Đề lại nỗi bi ai
Chỉ còn ta đứng đợi,
Những năm rộng tháng dài.
Người đi là đi mãi,

NGƯỜI ĐI...

Người đi...không trở lại
Sao đứng đợi chờ hoài
Mặc đời tàn lụn bại
Bóng bước mãi đường dài

Người đi... Không khựng lại
Hư vô chẳng chờ ai
Tình mộng bay bay mãi
Tóc trắng rơi đầy vai

Người đi... Không quay lại
Bóng với hình chia tay
Chút tình say luyến ái
Nồng theo men tháng ngày

Người đi...Không ngoái lại
Dấu đất trời ngửa nghiêng

Cơn đau nào nhói mãi
Trong trái tim ưu phiền

Người đi... Tình ở lại
Khuất dấu bóng trăng xưa
Hong đời ngùn ngụt cháy
Mặc nước mắt dư thừa...

Kiều Mộng Hà
Seattle 8-14-2015

Bóng xa, tình vẫn hoài.
Dù trăng tròn, trăng khuyết,
Chẳng bao giờ phôi phai.
Người đi dù mãi mãi,
Ta nhất định có ngày,
Trùng phùng nơi vĩnh cửu,
Ngọt ngào tay trong tay.

Hoài Hương

ÁNH TRĂNG BÊN BỜ

Tặng Thanh Dương

Đêm nay trăng sáng đầm đầm
Mời em đi dạo tay cầm tay ngoan
Nhìn kia! Trăng rất dịu dàng
Cho ta ánh sáng dẫn đường ta đi

Em ơi sinh tử biệt ly
Có-còn thành-bại... bỏ đi, vô thường
Nghe không!!! chuông gió vừa buông
Trong ta hiện hiện Kim Cương lời vàng
" Pháp hữu vi (*) tựa sương giăng
Huyền hư, mộng ảo... Ánh trăng bên bờ
Đời người... Ôi tựa giấc mơ

Kiều Mộng Hà

(*) Pháp hữu vi: mọi hiện tượng tâm vật trong thế gian; nói dễ hiểu là những vật có hình tướng.

CÔNG CÁI HƯ KHÔNG

Còng lưng còng hạt sương mù
Cộng thêm bụi bám mây thu bên trời
Chân trần nhẹ bước thanh thoi
Ngâm nga câu kệ của thời Sa Di
Con đường phía trước cứ đi
Cõi tâm an lạc sân si bỏ ngoài

Con đường chẳng ngắn chẳng dài
Vàng trăng nguyệt quế chờ ai bên bờ
Dòng sông neo khách không đò
Hạt sương vương bụi lò cò tắm sông
Trên vai còng cái hư không

Kiều Mộng Hà

Aug 14-2015

MỘT NGÀY ĐI KHÁM BỆNH

Tôi đẩy cửa bước vào phòng khám của bác sĩ. Đã có đông người ngồi chờ, tôi liếc mắt nhìn quanh ba dãy ghế xếp thành hình chữ U, không còn chỗ nào trống cả. Hầu hết bệnh nhân đều là người Việt Nam, họ đang râm ran nói chuyện trong khi bác sĩ chưa đến.

Cái hẹn của tôi là 11 giờ trưa, tức là ngay đầu giờ khi bác sĩ bắt đầu làm việc, thế mà những người này còn đến trước cả tôi, chẳng biết họ có hẹn vào giờ nào mà sẵn sàng đến sớm thế?.

Một chị bé đưa con đang ngồi ghế bên cạnh lên lòng mình và chỉ cho tôi cái ghế vừa trống đó:

- Chị ngồi đây đi.

Tôi ngồi xuống cạnh bà mẹ trẻ, chị ta có hai đứa con, độ lên 5 lên 3. Ba mẹ con chị chiếm 3 ghế, nên chị nhường một ghế cho tôi.

- Em trông chị quen quen, hình như có gặp chị ở đâu rồi thì phải? Bà mẹ trẻ bắt chuyện.

Tôi cố moi trí nhớ, vẫn không biết chị ta là ai.

- Nếu vậy thì chúng ta đã từng gặp nhau ở chợ Việt Nam chứ ở đâu khác nữa? Tuần nào chúng ta chẳng đi chợ, hết tháng nọ đến năm kia, thì ai cũng “quen quen” hết.

Bà mẹ trẻ reo lên:

- Đúng rồi, chị nói em mới nhớ, em hay gặp chị đi chợ Việt Nam .

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, đã 11 giờ mà bác sĩ chưa đến. Tôi thông cảm, bác sĩ cũng là người Việt Nam nên có quyền đi trễ theo “truyền thống” của đồng hương mình. Mỗi lần lấy hẹn đi bác sĩ này là tôi đã chuẩn bị cả thời gian lẫn tinh thần, vững lòng chờ đợi, và an ủi rằng mình lang thang trong shopping mall cả vài giờ còn được, huống chi là đi gặp bác sĩ để khám bệnh thì sự đợi chờ không có gì là phí phạm.

Nhưng bà mẹ trẻ bên cạnh thì có vẻ không kiên nhẫn như tôi, chị ta chép miệng than:

- Giờ này mà bác sĩ chưa đến!

- Thì cũng phải du di cho bác sĩ chút đỉnh , con người chứ có phải máy móc đâu mà đúng y chang cho được?. Một bà to mập bên ghế đối diện vọng sang, như một trọng tài bên vức cho bác sĩ..

Bà mẹ trẻ phân bua:

- Nhưng em chỉ sợ hai đứa trẻ không chờ đợi được thôi.

Bà to mập có vẻ nao lòng, xuống giọng thông cảm:

- Thế hai đứa nó bệnh gì mà đi khám?

- Dạ, không có đứa nào đau bệnh gì cả...

Bà mẹ trẻ ngừng lại vì phải hắt xì hơi, làm bà kia tò mò hơn, sốt ruột hơn:

- Vậy mang tụi nó đến đây khám cái gì chớ? Hèn gì nãy giờ thấy hai đứa chạy ùa, nghịch như quỷ, phá như giặc!.

Bà mẹ trẻ dừng đình tiếp:

- Em bị bệnh, cảm cúm cả tuần nay chưa khỏi, em mới là người cần gặp bác sĩ. Nhưng không mang tụi nó theo thì ai trông cho?

Thì ra thế, những người có mặt ở đây biết đâu một nửa là đi theo người bệnh, chồng chở vợ, con chở cha mẹ già đi bác sĩ?

Bên cạnh tôi là một bà sồn sồn, nãy giờ ngồi im nghe chuyện người khác chắc đã chán chường, bèn mở túi xách lấy ra cái cell phone bấm lia lịa:

- Hello! Hello!

Giọng bà lên cao, chắc để đầu dây bên kia nghe cho rõ. Bà nói chuyện rồn rảng, thoải mái như đang ở trong bếp nhà bà, toàn là kể chuyện Việt Nam, nào giá tôm, giá thịt, cá, xăng dầu, bà nói vanh vách y như bà mới ở Việt Nam ngày hôm qua. Quả thế, bà mới từ Việt Nam về, lại khoe ba tháng nữa sẽ trở lại Việt Nam dự đám cưới con cháu, rồi Tết này về chơi. Tính sơ sơ bà tốn bộn tiền vé, nền kinh tế nước Mỹ đang khó khăn, ngành hàng không đang ế ẩm, chắc cũng phải mang ơn bà khách nhiệt tình này.

Nói xong chuyện đường dài, đoán là tôi ngồi bên đã công khai nghe trọn gói, nên bà tiếp tục kể thêm cho đã:

- Nhà tui quanh năm suốt tháng có đồ Việt Nam, cá khô, tôm khô, mắm cá, mắm tôm, cho đến trà, cà phê, không thiếu món gì, vừa rẻ vừa ngon.

- Nghe nói đồ ăn Việt Nam có nhiều món độc hại lắm mà chị?

- Nói vậy thì cả mấy chục triệu dân Việt Nam lâm nguy hết sao? Chỉ vài món thôi, thiệt hại không đáng kể. Về Việt Nam thấy người ta vẫn chen chúc đầy đường đó.

Tôi thắc mắc:

- Nãy giờ nghe chị nói chuyện phone đường dài thấy vui ghê, nhưng hôm nay ngày thường phone chị còn phút không? Coi chừng họ tính giá mắc đó.

- Không sao, bên kia cũng dùng cùng hãng cell phone của tui nên free bất kể ngày đêm. Bởi thế đi đâu tui cũng mang theo cell phone để gọi chơi.

Sau vài câu, bà sồn sồn đã có vẻ thân với tôi, bà tâm sự:

- Tui qua Mỹ diện con lai, mấy đứa con tui tuy không ăn học bằng cấp gì, nhưng tui nó mỗi đứa đều làm chủ một tiệm nail cũng sống ngon lành. Tui ở nhà trông con cho tui nó, hàng tháng có tiền hậu hĩ, nên đi đi về về Việt Nam thường xuyên.
- Chúc mừng các con chị có công việc tốt, có gia đình đàng hoàng. Đâu phải cứ ăn học có bằng cấp này nọ mới là thành công.
- Vậy mà về Việt Nam ai cũng hỏi con tui có bằng cấp gì không. Làm như sang Mỹ ai cũng phải trở thành bác sĩ, kỹ sư vậy đó.

Sau phần tự khai, bà phỏng vấn tôi:

- Còn chị sang Mỹ diện gì? Mấy con rồi? Có đi làm không? Hay là ở nhà trông con như cái chị có hai đứa con mang theo kia?

Chẳng phải mình bà sồn sồn mà hình như mấy bà khác này giờ hóng chuyện, cũng đang đợi câu trả lời của tôi. Theo như người Mỹ thì đó là những câu hỏi đi vào đời tư, nhưng người Việt Nam vốn hồn nhiên thân thiện, hỏi thăm nhau chuyện gia đình con cái, chuyện công ăn việc làm là thường tình, những điều này đâu phải chuyện quốc phòng mà cần giữ bí mật. Nghĩ thế nên tôi đáp đầy đủ như tờ khai lý lịch cho các bà khỏi mất công hỏi thêm chi tiết:

- Tôi đi diện bảo lãnh anh chị em, có một chồng hai con, hiện nay đi làm hãng xưởng, con thì gửi baby sit người Việt Nam gần nhà vừa rẻ vừa tiện, kiếm thêm đồng nào hay đồng ấy.

Một bà khen nức nở:

- Chị biết nghĩ vậy là hay đó, chồng con được nhờ.

Bà bác sĩ bước vào phòng khám lúc đồng hồ chỉ 11 giờ 20. Mọi người tươi tỉnh hẳn lên và im lặng chờ đợi cô nhân viên gọi tên:

- Lê thị Lý.

Bà mẹ trẻ vội vàng đứng dậy, nói với tôi:

- Chị làm ơn để mắt trông hai đứa con giùm em một lát, khám xong em ra ngay.

Khỏi phải hứa hẹn, khám xong thì chị ra ngay chứ ở trong ấy làm gì. Ai mà không biết thế. Nhưng tôi vẫn phải từ chối vì giờ hẹn của tôi là người đầu tiên:

- Tôi cũng vô khám bây giờ mà.

Bà trọng tài hồi nãy vội hứng:

- Để đó tui coi cho, cứ vô khám cho thoải mái đi, ông nhà tui đi bác sĩ chứ không phải tui, nên rảnh lắm.

- Dạ, cảm ơn bác. Thôi em vào đây, hai con ngồi chơi coi ti vi, ngoan đợi mẹ nhé.

Nói xong chị Lý tắt tả đi vào.

Tôi ra ô cửa sổ, hỏi cô nhân viên:

- Tôi có hẹn lúc đầu giờ mà này giờ cô kêu ba, bốn người chưa có tên tôi?
- Xem nào...chị là Nguyễn thị Bông chứ gì? Tôi tính gọi chị bây giờ nè, mời chị vào.

Nếu tôi không ra hỏi thì chưa chắc gì được gọi? Lấy hẹn là một chuyện, nhưng ai đến trước vẫn được gọi trước, cho nên người ta mới đua nhau đến sớm ngồi chờ như thế này. Tôi chẳng cần bắt bẻ hơn thua làm gì, ở đời nhường nhau một tí cũng không sao, tôi chỉ sợ cô nhân viên sai sót gì đó nên không có tên tôi trong danh sách khám bệnh ngày hôm nay mà thôi.

Nếu bên ngoài là cảnh đợi chờ phần 1 thì bên trong là cảnh đợi chờ phần 2. Sau khi cô y tá cho tôi lên bàn cân, đo áp suất máu, tôi vào một phòng trống, ngồi đợi bác sĩ.

Ngồi một mình trong phòng, tôi chưa kịp buồn chán thì đã được nghe tiếng bà bác sĩ và bệnh nhân ở phòng bên vọng sang:

- Bác sĩ khám tổng quát và chích ngừa cho em để em về Việt Nam .

Bà bác sĩ cũng tò mò như tất cả những người đàn bà khác:

- Ủa! Về Việt Nam làm gì mà năm nào cũng về?

Giọng kia nói như rên rỉ và trách móc:

- Bác sĩ quên rồi sao? Năm ngoái bác sĩ cũng hỏi em câu này, em nói rồi mà. Tại thằng chồng em nó về, nên em phải về theo canh chừng. Bỏ nhà, bỏ công việc đi Việt Nam em rầu lắm. Nhưng

không về thì trước sau gì cũng....mất chồng, con gái bên Việt Nam bây giờ trời thần lắm, giá nào cũng bám vô mấy cha Việt Kiều, bất kể già trẻ, xấu đẹp, handicap.

Bà bệnh nhân thật thà chẳng hiểu sự đời, một ngày bác sĩ khám và nói chuyện vặt với bao nhiêu người khách, về nhà bà còn chồng con, còn bao chuyện đời thường, thì giờ đâu mà nhớ hết những chuyện tào lao nơi phòng khám trong suốt một năm trời?

Mười lăm phút sau bác sĩ mới sang phòng tôi, hay đau bụng ngâm ngấm là đau bao tử nhẹ, nên tránh suy nghĩ, lo âu, phiền muộn. Bác sĩ vừa hí hoáy viết toa thuốc vừa dặn dò thể sau khi đã khám bệnh cho tôi.

Bước ra ngoài tôi thấy ba mẹ con chị Lý đã ra về, còn bà to mập làm trọng tài đột xuất lúc này vẫn ngồi đợi chồng, các ông bà già về hưu thế mà hạnh phúc, đi đâu cũng có nhau. Bà rảnh rang nên thoải mái và bao dung ngồi đợi bác sĩ bao lâu cũng được, còn những người như chị Lê thị Lý kia, bận chuyện con cái, chuyện nhà, người ta xót xa từng giây từng phút đợi chờ là phải rồi.

Tôi chào thăm: “ Thôi, bà ở lại thêm tí nữa nhé, thấy ai cần thì giúp đỡ, làm phước”.

Khách ngồi đợi vẫn đông, bác sĩ tha hồ làm việc và đồng thời tha hồ hốt bạc. Hèn gì ai cũng ước mơ con cháu mình học làm bác sĩ.

Tôi lái xe đến nhà thuốc tây của một người Việt Nam làm chủ, cách phòng khám bác sĩ không xa. Tôi luôn ủng hộ đồng hương khi chọn bác sĩ gia đình, chọn nơi mua thuốc.

Ông dược sĩ chủ tiệm là một người trung niên, vui tính. Người ta nói rằng ông không thích đi làm thuê, dù lương bổng cao, quyền lợi đầy đủ, mà thích làm chủ công việc của mình, giờ giấc tự do thoải mái.

Cửa hàng thuốc kang trang, rộng rãi, ông chủ tiệm sắm một bộ cờ tướng để quý đồng hương ai rảnh cứ việc vô đấu vài ván cờ cho vui, nên luôn có kẻ ra người vào, luôn râm ran tiếng cười nói. Nếu khách không đánh cờ thì cũng ngồi rung đùi uống nước trà và tán dóc với ông chủ những khi vắng khách hàng mua thuốc.

Tôi vào gặp lúc dược sĩ đang bán thuốc, trong khi bàn ngoài có hai ông đang đánh cờ và mấy ông ngồi coi. Toàn là những ông tuổi xế chiều, tuổi về hưu, nếu không thì cũng đang bị lay off chưa có việc gì làm. Quanh quần ở nhà với vợ mãi cũng chán, nên đến đây giải trí cờ tướng hay nói chuyện trên trời dưới đất, mà không hề bị vợ xía vô, máng át như ở nhà.

Tôi làm bộ ngây thơ, ngơ ngác hỏi dược sĩ:

- Ở đây vừa là tiệm thuốc tây vừa là hội người già hả ông?
- Hội hè gì. Đây là cửa hàng thuốc tây 100%, nhưng ai đến chơi cũng welcome.

Tôi ngợi khen và hứa hẹn:

- Ông chủ thật là vui tính. Mười mấy năm nữa chồng em về hưu, chắc cũng sẽ đến đây góp mặt, anh ấy thích đánh cờ tướng lắm.

Một ông ngoài bàn cờ kêu lên:

- Mười mấy năm nữa chồng chị mới về hưu thì chúng tôi đã vô viện dưỡng lão hay ngủm mất rồi.
- Bây giờ khoa học tiến bộ, điều kiện y tế cao, người ta khỏe mạnh và sống lâu hơn, các bác ạ.

Tôi mỉm cười chào mọi người, ra khỏi cửa hàng thuốc tây.

Ồi, đơn giản, tình đồng hương! Những người Việt Nam hồn nhiên và thân thiện, dễ dàng chia sẻ những câu chuyện buồn vui.

Như chị Lý đi khám bệnh mang theo cả hai đứa con, làm như ở đâu có người Việt Nam cũng đều là hàng xóm của chị, cứ việc an tâm nhờ vả, gởi gắm con cái.

Như bà đi diện con lai kể chuyện gia đình con cái, chuyện làm ăn cho một người lạ mới quen chưa đầy 5 phút. là tôi ngồi bên cạnh.

Như người đàn bà than thở với bác sĩ chuyện theo chồng về Việt Nam

Và như ông dược sĩ này, mở nhà thuốc và mở chỗ cho đồng hương ghé chơi.

Tôi cảm thấy lòng mình vui vui khi hòa đồng với những người đồng hương dễ thương đó.

Nguyễn thị Thanh Dương.

BAY BƯỚM!

*Tim em mật ngọt men tình
Tim anh chẳng biết đang rình men chi?
Hỏi hoài vẫn một chữ NGHI
Người Ta ... bay bướm, có ... đi đâu nè!
Á Nghi, 12-8-2015*

THÈM!

*Anh than thủy thủ thềm rau
Nên anh lẽ đẽo theo sau cô hàng
Cải xanh, sà lách, rau lang
Hành ngò, húng quế, tập tàng, tía tô...
Chọn sao món mơn như... cô
Để cho thủy thủ ngậy ngò hết thềm
Á Nghi, 12-8-2015*

YÊU

*Ven bờ mía, bụi mì
Liếp rau thêm xanh rì
Ong bướm vờn nườm nượp
Bên lời ai thâm thì.*

*Hương hoa trái thơm lừng,
Gió hiu hiu ngập ngừng,
Xanh bầu, vàng hoa mướp...
Khoe sắc cùng Người Dung.*

*Tay em trong tay anh
Hưởng gió mát, trăng thanh
Trăng rằm, tròn vành vạnh
Tỏa đẹp mái nhà tranh.*

*Em hỏi rằng, kiếp sau
Minh có sẽ còn nhau?
Anh mỉm cười ngỗ ngáo:
-Có! Đã đặt trầu cau!
Á Nghi, 12-8-2015*

ĐÊM HẠNH PHÚC

*Tặng em đom đóm lung linh
Mấy đôi đủ cặp như mình với ta.
Em nhìn, rồi thả chúng ra
Vườn trăng lơ lửng, nô đùa tung tăng.
Giăng giăng ánh sáng khắp làng
Minh nhờ đom đóm khoe khoang ái tình.*

*Gió lùa khóm trúc rung rinh
Áo em lấm tấm xinh xinh chấm vàng.
Bờ ao con vện sữa vang
Hình như nó góp điệu đàn lời khen?*

*Vườn em thoang thoang hương sen
Chông tre lấp lánh ánh đèn mẹ chong.
Môi em ngọt lúa đòng đòng
Thơm như mật ngọt hương đồng nội kia*

*Tre già lúc lắc, lúc la
Cây cao, bóng cả, trăng hòa nụ hôn.
Cám ơn em đẹp nhất thôn
Cám ơn Cha Mẹ dạy khôn anh giùm.*

Á Nghi, 12-8-2015

TƯƠNG TƯ BÉ RỒI!

*Say tình thú vị êm đềm
Say chi cũng sợ, say em: mê hoài!
VẬY mà em cứ làm oai
Nên anh ngỡ ngác hươu nai suốt ngày.*

*Chát, chua, mặn, ngọt, the, cay...
Hương thơm còn một chút này: tóc ai
Trang đài mái tóc xỏa vai
Say tình: khôn, dại? Miệt mài nhớ thương!
Á Nghi, 12-8-2015*

Hoa Cẩm Chướng Trổ Đầy Bông : Chuyện Cái Cửa

Sao Khuê

Cái cửa, dĩ nhiên giúp cho... không khí hay người ta ra vào. Cái cửa có khi đóng, có khi mở. Cái cửa, sau khi mở ra thì phải đóng vào vậy mà ông Cẩm cứ nhất định không chịu đóng vào sau khi đã mở để đi ra. Còn nữa: sau khi phải dùng chìa khoá để mở cửa đi vào thì ông sẵn sàng để chùm chìa khoá lại ngoài cửa cho ai đó về sau thấy được mà mang vào!!!!... may phước là mới có người ở cùng mang vào cỡ ...vài ba bận chứ ăn trộm chưa thấy được mà vào nhà. Ông Cẩm cũng hay mất cả chùm chìa khoá nhưng ông cũng biết đánh rơi ở những chỗ xa nhà, ai đó có nhặt được cũng chỉ bỏ vào thùng rác mà thôi.

Một ngày đông âm áp, có bà bạn rủ ông bà Cẩm lái xe đi chơi, đi vòng vòng cho đỡ tù chân tù cẳng. Dĩ nhiên là phải đi chơi vào những ngày có nắng vì có nắng thì mới lên tinh thần nhưng cái xứ lạnh này kỳ lắm, càng nắng lại càng lạnh, cái lạnh kinh khủng, lạnh ngắt lạnh ngơ nên điều kiện cần và đủ để “sortie” là nắng và ấm chứ những ngày quá lạnh đành *như con sâu làm tổ ta cuộn mình trong chăn mà xem phim Đại Hàn ...*

Sung sướng thay hôm ấy trời nắng đẹp, không lạnh lắm... lại có bạn rủ đi chơi. Nên đi lắm chứ, trước hết là lái xe dạo chơi ngắm nắng, sau đó xem có căn nhà nào đẹp thì mách cho con chúng nó đến xem mà mua.

- Bên kia đường có căn nhà, coi bộ được đấy. Tóp! tóp!
- Từ từ chứ! đang chạy giữa đường mà...
- Ok... Ok!...

Xe dừng lại.

• Ông làm ơn xuống xe, qua bên ghi lại tên người bán, nhớ lấy cả số điện thoại nữa nhé. Bà Cẩm đau chân nên lười xuống xe. Ông Cẩm xuống xe, và dĩ nhiên ông không đóng cửa xe như ... thường lệ.

Bà Cẩm tính bước xuống đóng cửa xe vì hơi lạnh đưa vào nhưng bà bạn cản lại:

- Bà cần phải lý hơn ổng, ráng chịu lạnh một chút để mình cho ổng một bài học!
- Bà ghi đi: tên ... số điện thoại... ông Cẩm trở lại, leo lên xe, đóng cửa một cái rầm...

- Lần sau anh nhớ đóng cửa xe ...
- Đóng rồi!
- Là đóng lúc anh mới xuống xe cơ...
- Xuống có một tí rồi lại lên ngay cần gì phải đóng?
- Thế ngộ nhỡ có đũa bất lương nào nó leo lên rồi bắt lái đi cho nó ăn cướp xe thì sao?
- Có đóng cửa thì nó cũng mở cửa ra leo lên được.
- Nếu cửa đóng thì người ta có thể khóa lại từ chỗ người lái được... bà bạn chen vào.
- Thôi không cãi nữa! U ám một ngày đẹp trời.
Xe chạy vòng vòng...
- Tốp! tốp! có cái nhà này coi cũng được...

Ông Cẩm tự động xuống xe làm nhiệm vụ xem nhà, lấy số điện thoại và dĩ nhiên khi xuống xe ông vẫn... không đóng cửa. Bà Cẩm xuống đóng xe vì xe ngừng ngay chỗ cấm ngừng, phải tiếp tục chạy thêm một khúc mới đậu lại. Ông Cẩm trở lại, tưởng mình bị bỏ rơi:

- Tại sao không chờ tôi mà lại chạy đi?
- Chỗ đó cấm ngừng!
- Anh làm ơn đóng cửa lại mỗi lần xuống xe chứ! Trời lạnh, tôi không chịu được gió lạnh.

Bà bạn cần nhẫn... nhưng:

- Thì chị cứ chạy... tự động cửa sẽ đóng lại!
- Cái gì, anh nói gì mà quái đản thế? Cửa xe mở rồi lái xe đi, cửa sẽ tự động đóng lại! Quái đản! Quái đản vừa vừa thôi chứ!
- Thì rõ ràng là cửa xe đóng lại rồi!
- Nhưng là do tôi xuống đóng lại chứ nó không tự động đóng, nó chỉ tự động **gãy**- bà Cẩm dẫn giọng- nếu xe chạy mà cửa xe chưa đóng!

Ai nấy đều bực mình nên quay về nhà. Ưởng một ngày trời đẹp vì cãi chày cãi cối!

Ngày hôm sau, bà Cẩm lái xe đi chợ thì phát hiện ra cửa xe không khoá kỹ! Lại một màn cần nhẫn:

- Anh ra khỏi xe thì phải khoá lại chứ!
- Sao bà biết tôi không khoá?
- Rõ ràng hai năm rưỡi là cửa xe không khoá, chỉ có đóng lại thôi. Thôi tôi biết rồi, ông khoá bằng remote control nhưng ông hướng sang phía khác. Tôi trân trọng yêu cầu từ nay trở đi ông dùng chìa khoá để đóng cửa. Tôi nhắc lại là: khoá -cửa- xe- bằng- chìa khoá -chứ- không- bấm chốt- hay dùng remote control để khoá, bà Cẩm dẫn từng tiếng một, ông nghe rõ rồi chứ?
- Chướng ! Làm cách nào miễn khoá được thì thôi!
- Được rồi! Anh cứ tiếp tục bấm chốt cửa đi, lần sau xe có bị khoá lại tôi sẽ không đưa chìa khoá cho anh nữa.

Sở dĩ bà Cẩm phải nhấn mạnh khoá bằng chìa khoá vì ít nhất có hai lần ông Cẩm đã chạy taxi tới sở làm của bà để lấy chìa khoá xe do ông đã để chìa trong xe rồi khoá lại: Bạn ông đã ...hãnh diện chỉ cho ông một phương pháp tân kỳ là khoá xe mà không cần chìa hay remote control : ra khỏi xe, bật cái chốt ở cửa xe - tùy loại xe mà kéo cái chốt ngay chỗ kính xe hay bấm cái chốt ngay tay mở - rồi đóng cửa vào thì cửa xe sẽ khoá lại ... Quý vị chớ học cách này nhé, nếu có người ngồi bên cạnh thì

quí vị chỉ mới khoá được cửa bên tài xế mà thôi, hơn nữa, vì xử dụng cách này nên ông Cẩm đã xuống xe, ra khỏi xe, quên rút chìa khoá, bẫy chốt để khoá lại, thế là hết đường vào xe mà chìa vẫn nằm trong ổ khoá hay có lấy chìa ra mà lỡ để rớt trên nệm xe!!!

Cái lần quen tay thứ hai mới... kinh khủng! Đó là một ngày đông có tí tuyết. Ông về đến nhà thì hai bên đường không còn chỗ đậu, ông cần cho xe vào drive-way mà đũa nào đã chặn ngay trước cửa thế kia? Lại con yêu nữ của nhà hàng xóm, con này lý lợm lăm, cảnh cáo rồi mà cứ chặn drive-way của người ta hoài... Vẫn để máy nổ, ông ra khỏi xe, bấm chuông hàng xóm, yêu cầu dời xe. Không phải đũa con gái mà là một người khách! Bà này xin lỗi và dời xe đi... nhưng than ôi, ông Cẩm không vào xe được vì cửa xe không hiểu tại sao đã khoá lại rồi!!!! Các xe sau bấm còi ầm ỹ... Khi vội xuống xe, ông đã đậu ngay giữa đường, ông chỉ ra khỏi xe để bấm chuông thế mà cái cửa xe chẳng hiểu sao đã tự động khoá chặt vào rồi. Ông quỳnh quáo, vò đầu bứt tai, sau mới nhớ là bà vợ có giữ một chìa khoá (ông quên mất là trong nhà cũng có một chìa khoá phụ nhưng đã nói là chùm chìa khoá còn trong xe mà xe khoá rồi thì làm sao vào nhà mà lấy được). Người khách đậu ngang tình nguyện đưa ông đến sở làm của bà Cẩm để lấy chìa khoá. (40 phút vừa đi vừa về là nhanh nhất)... Cũng may là hai cái xe đậu lè đường đã dời đi để xe khác có thể leo lên lè mà vượt qua, may nữa là nhờ chưa bé tắc giao thông nên cảnh sát không được mời đến để kéo xe của ông đi, ông về kịp để đưa xe vào garage.

Tôi đó:

- Tại sao anh xuống xe rồi sẽ trở vô mà lại khoá cửa lại?
- Tôi đâu có khoá, nó tự động khoá lại!

Bán tín bán nghi bà Cẩm thử ngay bằng cách cầm cả hai chùm chìa khoá ra xe. Bà cho máy chạy, bước ra ngoài và đóng cửa xe lại. Bà phải thử vì xe này mới mua có thể khác với xe cũ chẳng? Làm gì có chuyện cửa xe tự động khoá lại dù là còn để máy nổ?

- Tôi hiểu ra rồi, ông lại mừng cũ soạn lại, khoá xe bằng cách bẫy chốt theo bản năng. Đầu óc ông lúc nào cũng ở trên mây.
- Tôi thề với bà là tôi không bẫy chốt, cửa xe tự động khoá lại... Lúc nào bà cũng kết tội người khác vô căn cứ!
- Vô căn cứ? Tôi vừa mới thử xong, cửa xe không hề tự động đóng lại như anh nói.
- Vậy... có thể là tay áo manteau của tôi chạm vào cái chốt khiến nó đóng lại?

Bà nguyệt ông một cái dài cỡ... 1 cây số rưỡi....

Từ đó khi ra khỏi xe, để cho chắc ăn ông... không đóng cửa lại nữa, đóng lại thì làm sao vào được cơ chứ, cứ để mở cho chắc ăn, có gì người lái cứ chạy thì cái cửa xe nó phải biết là xe đã chạy mà... tự động đóng lại!!!!, ông cũng chẳng cần khoá vì chưa khoá thì còn vào xe được. Không khoá, ai có chìa mới chạy được mà ví thử như xe có bị ăn trộm thì có bảo hiểm đền... lo gì...

Sau cỡ 5, 6 tháng bị hai con mụ đàn bà nó nhằn thì ông mới... tạm tạm nhớ được là xuống xe phải đóng cửa, nghĩa là ông vẫn quên nhưng quên bớt đi và bớt... cãi. Chưa chắc là hai người đàn bà có lý nhưng người xưa đã nói phụ nhân nan hoá- đàn bà khó dạy. Họ cứng đầu, chuyện bé mà cứ xé ra to! Càng nói thì họ càng về hùa với nhau ...

.....

Bây giờ đến chuyện cái cửa nhà.

Mùa hè nóng nực đã qua rồi nhưng cái cửa ra vào chính cho cả tòa nhà - cánh cửa bằng gỗ- đã không tự động đóng chặt để khóa vào! Cửa ra vào chung cho cả 3 căn- triplex- có gắn lò xo để đóng tự động nhưng lâu ngày hệ thống lò xo mệt mỏi và trời nóng khiến gỗ nở ra, cửa đã không thể đóng chặt mà khóa vào được nữa rồi. Loay hoay mãi, cuối cùng thì bà Cẩm đành phải viết vài hàng chữ dán ngay ở cửa để nhắc nhở mọi người ở chung: **Vì sự an ninh chung xin quý vị kéo và đẩy cánh cửa cho chặt để cửa được khóa lại sau khi ra hoặc vào. Cảm ơn quý vị.**

Cái tờ giấy chình ỉnh đập vào mắt mọi người nhưng hình như chẳng ai nhìn thấy! Rất, rất nhiều lần cửa đã không khoá chặt nên suốt ngày bà cứ phải theo canh chừng cái cửa mà kêu thợ sửa thì ... thời bây giờ khó kiếm thợ lắm lắm ...

- Chiều hôm qua khi anh đi họp với anh Giao, anh đã không kéo chặt cửa ra vào!
- Tôi kéo rồi, mà sao bà biết là tôi không kéo, nhờ mấy đứa trên lầu thì sao, lúc nào bà cũng đổ hết mọi tội trên đầu tôi? Mà nếu cửa ngoài không đóng cũng còn khóa cửa trong, chưa gì mà đã rồi lên, làm như thể ăn trộm đã vào nhà...
- Thì tôi về ngay sau khi anh vừa đi ra và cửa chỉ khép chứ không khoá, vậy còn ai trồng khoai đất này? Tờ giấy dán sờ sờ để nhắc mà anh còn quên, đã vậy còn cãi nữa chứ.
- Bà hỗn vừa vừa chứ, tôi là chồng bà chứ không phải là con bà mà bà dám bảo là tôi cãi.
 - Ừa , anh ...cãi ..sa sả, vậy chứ không dùng động từ cãi thì dùng động từ gì, xin anh chỉ cho tôi biết?
 - Bà nói không đúng thì tôi phải có ý kiến, sao lại bảo là tôi cãi? Bà là cái thá gì mà độc tài vậy, không cho người ta có ý kiến?
 - Ý kiến, ý kiến ? Ok! Trước khi có ý kiến thì anh nên suy nghĩ xem ý kiến đó có hợp lý để nói ra không chứ?

Ngày hôm sau khi vừa đi làm về thì bà Cẩm được ông chia vào mặt một tờ giấy:

“12 giờ trưa: có người đi vào, không khóa cửa nhưng sau 15 phút thì họ trở ra, khi đó mới khóa cửa lại... Lúc 2 giờ: con nhỏ ở căn bên trái vào mà không đẩy cho cửa khóa chặt”

- Sao anh không gọi nó lại báo cho nó biết, anh nói với nó chưa?
- Chưa!
- Được rồi, để tôi lên báo cho nó biết...

Bà Cẩm mệt nhọc leo lên, gõ cửa căn nhà bên trái:

- Chào cô! Hồi 2 giờ cô về mà không kéo chặt cửa. Tôi đã dán giấy nhắc nhở mọi người, vì an toàn chung, cần kéo chặt để cửa được khóa lại sau khi ra vào.
- Cái cửa không tốt!

- Thế nào là không tốt? Cô muốn tôi cho tháo lò xo tự động ra hả? Lò xo tự động để nhắc nhở mọi người khỏi quên, còn thì mọi người phải có bồn phạt khóa bằng cách đẩy hay kéo chặt cửa khi ra vào chứ. Những nhà bên cạnh không để tự động, họ đều phải dùng tay để khoá cửa. Nhà này, tôi sợ mọi người quên nên gắn lò xo tự động nhưng do thời tiết, trời nóng là cửa nở ra và với thời gian nên cửa không còn tự động khép chặt như cũ thì mọi người phải nhớ kéo vào. Tôi cho sửa rồi mà không sửa được nữa, nếu thay cửa mới phải làm lại cả đường đi tốn 20 ngàn là ít. Sao? bây giờ cô muốn tôi cho tháo lò xo tự động ra không?

Mấy tháng trước tôi đã phải cho thay ổ khoá vì cô làm mất chìa hay sao đó mà trộm đã vào nhà cô lục lọi. Tôi chỉ yêu cầu cô vì an toàn chung nhớ đóng chặt cửa mà thôi. Cô có muốn tiếp tục bị ăn trộm vào nhà không?
- Thôi cứ để như cũ, tôi sẽ chú ý hơn!

Lại thêm một con cua tám cẳng hai càng chẳng đi mà lại bò ngang cả ngày... bà Cẩm phàn nàn. Một tuần sau ... đến lượt cái cửa ra vào căn áp riêng của ông bà Cẩm:

- Cái gì kỳ vậy? ban ngày ban mặt ở trong nhà mà anh phải cài cái dây xích, khoá một hay cùng lắm hai khoá là đủ (cửa ra vào của mỗi áp có 2 cái khoá và một sợi dây xích)
- Phải để dây xích, nhìn từ xa thì tôi mới biết là cửa đã khoá, hai cái khoá kia không nhìn rõ...
- Muốn chắc ăn thì sau khi khoá, anh giựt thử ra thì biết liền chứ gì.

- Móc vào thì đã sao? Móc vào thì ăn trộm không vào được.
- Yêu cầu anh đừng móc, nhờ tôi ở ngoài thì vào không được!
- Tại sao? Tôi ở trong nhà mà, bà gõ cửa thì tôi mở.
- Mở? Anh có nhớ mấy năm trước (cái gì chứ tội lỗi của ông thì bà nhớ rõ mòn một cho dù lâu tới mấy chục năm!) Tôi thấy còn 15 phút mới phải đi làm nên ra ngoài sau vườn hóng nắng nhưng đến lúc đứng dậy vào lấy cái bóp để đi làm thì anh đã khoá chặt cửa sau, nhốt tôi ngoài vườn, tha hồ cho tôi đập cửa, tha hồ cho

tôi la, tôi gọi, tôi vòng ra cả ngoài đường đập ầm ầm cửa sổ sous- sol mà mãi anh mới nghe thấy để mở khiến tôi phát khùng và đi làm trễ không? Cũng còn may phước là anh chưa biến đi đâu mất. Tôi lạy anh, xin anh để tôi yên. Yêu cầu không móc dây, chỉ móc khi đi ngủ mà thôi, nếu cần! Anh móc vào nếu chẳng may sau khi ra khỏi nhà có quên cái gì tôi không trở vào được. Gọi được anh đâu có dễ, anh đâu có tỉnh tai rồi nhờ anh ra vườn hay vào nhà tắm thì làm sao nghe thấy. Khổ quá! Nói cái gì với anh cũng phải giải thích năm lần bảy lượt, mỗi cả miệng, đã vậy anh còn hay quên, dặn tới dặn lui mà vẫn chứng nào tật nấy! Lắm cảm quá rồi, mỗi ngày một phát minh mới, một “tối kiến” mới để làm phiền. Hết không đóng lại khoá cửa thật kỹ... Điên cái đầu! Trời ơi là trời! Cẩm gì, Cẩm chương thì có! Chương ơi là chương!

Chuyện bên lề

Chuyện hoa cảm chương trở đầy bông được gửi đi bằng e-mail cho một số bạn thì Sao Khuê nhận được 2 cái mails...

Bà bạn của Sao Khuê có một ông anh, ông này giỏi lắm, giáo sư đại học chứ bộ dờn, nhưng như những nhà bác học, ông này cũng đáng trí hạng nặng. Bạn của Sao Khuê viết như sau:

“Ông Cẩm giống anh của Hồng Lựu lắm:

Cửa nhà:

- Đi ra anh ấy kéo cửa nhưng cửa chưa đóng chặt, con bé hàng xóm, người bán xú, khoảng 3 tuổi chạy sang, đẩy được cửa vào nhà, chẳng biết nó ở trong nhà bao nhiêu lâu, đến khi Hồng Lựu về thì thấy bà mẹ nó đang ôm trong lòng cái lon guigoz, mặt đầy vẻ bồn chồn lo lắng sợ hãi (Lựu mang những lon này sang từ Việt Nam để đựng đường, đựng bột). Bà ta rất mừng rỡ khi nhìn thấy Lựu, mừng tới chảy nước mắt:

- Trong này bà đựng gì? Con tôi lấy từ nhà bà, nó ăn hết cả rồi!!!!

Lựu kể lại cho anh ấy nghe nhưng sau đó thì ông hàng xóm khác báo cáo là ông ta đi ngang thấy cửa mở toang hoác, gọi mãi không thấy ai nhưng ông không dám đóng, chỉ dám dùng báo cũ chặn lại rồi mới kéo cửa vào, sợ người nhà đi ra ngoài quên chìa khóa thì trở vào không được!!!! Vậy mà chỉ ít lâu Lựu đi chợ về thấy ông ấy ở tuốt trong nhà tắm mà cửa ngoài thì để mở toang hoác!!!! Ông ấy bảo có người ở nhà ai mà dám vô (cứ làm như thời Nghiêu Thuấn, đời thái bình cửa thường bỏ ngõ...)

Hồng Lựu kết luận:

Thành ra ...trời sinh đàn ông là như rứa, đàn bà đi sau để lượm rác để rồi chịu hết nổi thì giận dỗi, la hét, cãi vã... may ra thì có người sửa dỗi tí nào hay tí ấy bằng không thì cứ ráng chịu để rồi lại cãi nhau...

Cửa xe

- Lúc xưa chưa có remote control, anh ấy cũng đóng bằng cách bẫy chốt. Khi đi dạy, anh ấy khóa cửa chỗ tay lái, xuống xe lấy áo vest treo ở phía sau, có lẽ phải xỏ tay áo nên để chùm chìa khóa xuống nệm và sau đó thì lại bẫy chốt, lúc ra về dĩ nhiên hết mở được xe, may mà xe đậu trong trường, chờ đến khi Lựu gửi cấp tốc chìa phụ xuống bằng bưu điện.

- Tháng trước Lựu đi đón anh chị ở phi trường lúc nửa đêm rồi mở cửa này đóng cửa kia... khi Lựu lui xe đậu vào parking thì nghe rắc rắc, cửa đóng không kỹ bung ra đụng vào hàng rào, may quá, mới bị móp xe chứ chưa bay mất cửa nhờ Lựu de xe dờ nên de chậm chậm.

- Tuần trước ông ấy lại quên chìa khoá trong xe bà ấy phải đi bus về nhà lấy chìa phụ.

Chìa khoá

Anh ấy mất dài dài nên chia làm nhiều xâu nhỏ nhưng khi cần đến thì không biết để đâu hay mất từ hồi nào. Anh ấy làm một chìa phụ của xe, không hiểu gắn hay móc hay dấu ở đâu nhưng bây giờ nó cũng rơi mất tiêu rồi! Ô hô ai tai! tuy vậy anh ấy biết lỗi không bao giờ cãi.”

Sao Khuê thấy ông anh này...tạm được vì tai nạn lâu lâu mới xảy ra một lần. Quên – ai cũng đã từng quên.

Nhầm lẫn, ai cũng đã từng làm... Căn bản là phải biết mình đã làm sai, nhận lỗi và quan trọng là phải sửa lỗi. Cãi chày cãi cối hay biện hộ tức là còn cho mình đúng, hễ còn thấy đúng thì không cần sửa, làm sao cho hết sai?

Bây giờ là mail của chị khác:

“Ồi giờ ời sao giống ông Long nhà tôi thế, nghe chuyện của mấy bồ tôi đây được an ủi phần nào chứ không lại nghĩ mình độc quyền chịu đựng. Thôi từ nay cứ ngoan ngoãn chạy theo sau lưng hốt rác cho yên cửa yên nhà, chả biết là có yên không vì ông này cũng hay la hét, cả vú lập miệng em lắm cửa ...”

Chưa thấy có ông nào lên tiếng nên không biết ý kiến của phe các ông ra sao nhưng Sao Khuê nghe mơ hồ có tiếng: *«Hừ, đàn bà, chuyện bé xé ra to»*

Các ông ời đừng quên Sao Khuê cũng là đàn bà đấy nhé!

Sao Khuê

Trái Tim Không Ngủ Yên

Chủ Nhật cuối tuần người viết thường hay lướt net để tìm tài liệu viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân vào ngày thứ hai.

Đi loanh quanh thế nào không biết, người viết lạc vào trang web nhaccủa tui nghe Lam Trường Và Thu Phương hát bài Trái Tim Không Ngủ Yên của tác giả Thanh Tùng nghe cũng vui vui qua lời nhạc dưới đây:

Trái Tim Không Ngủ Yên

*“Nếu anh nói anh vẫn chưa yêu là thật ra anh đang dối mình
Còn anh nói trót đã yêu em rồi là hình như anh đang dối em
Nếu anh nói anh muốn xa em là thật ra anh mong rất gần
Còn anh nói đã muốn quên em rồi là trong tim anh luôn nhớ em
Rồi từng ngày vắng em bước chân buồn tênh
Rồi một ngày nhớ em trái tim không ngủ yên
Thôi xin em hãy hờn dỗi như ngày mới quen nhau
Thôi xin em hãy hờ hững như là đã xa nhau
Nếu anh nói anh muốn xa em là thật ra anh mong rất gần
Còn anh nói đã muốn quên em rồi là trong tim anh luôn nhớ em”*

<http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/trai-tim-khong-ngu-yen-lam-truong-ft-thu-phuong.On8g5VtHAB.html>

Ông nhạc sĩ này lại muốn “quên quên nhớ nhớ” mỗi tình

của ông đây nhỉ? Smile!

Người viết bèn tò mò tìm thử xem có bao nhiêu bài hát nói về trái tim để cống hiến cho quý độc giả vào xem và nghe cho vui

Trong website của Taberd 75 người viết tìm được 42 bài hát về trái tim qua link dưới đây:

http://www.taberd75.com/music/LoiTinhK_ty.htm

[Trái Tim](#)

[Trái Tim An Bình](#)

[Trái Tim Bằng Giá](#)

[Trái Tim Bên Lề](#)

[Trái Tim Biết Khóc](#)

[Trái Tim Bình Yên](#)

[Trái Tim Buồn](#)

[Trái Tim Chung Tình](#)

[Trái Tim Còn Trinh](#)

[Trái Tim Dai Khò](#)

[Trái Tim Đang Yêu](#)

[Trái Tim Đau](#)

[Trái Tim Diu Dàng](#)

[Trái Tim Em Là Của Riêng Anh](#)

[Trái Tim Hao Mòn](#)

[Trái Tim Hóa Đá](#)

[Trái Tim Hoang Tưởng](#)

[Trái Tim Hoang Vu](#)

[Trái Tim Không Lờ](#)

[Trái Tim Không Ngủ Yên](#)

[Trái Tim Không Vời](#)

[Trái Tim Lầm Lỡ](#)

[Trái Tim Lỡ Lầm](#)

[Trái Tim Luôn Xao Động](#)

[Trái Tim Mộng Mơ](#)

[Trái Tim Mùa Đông](#)

[Trái Tim Mùa Thu](#)

[Trái Tim Năm 2000](#)

[Trái Tim Năng Trữ Hoang Sầu](#)

[Trái Tim Ngục Tù](#)

[Trái Tim Nhiều Ngăn](#)

[Trái Tim Phiêu Lãng](#)

[Trái Tim Rang Vỡ](#)

[Trái Tim Sỏi Đá](#)

[Trái Tim Tật Nguyên](#)

[Trái Tim Thơ Ngây](#)

[Trái Tim Thôi Hết Cô Đơn](#)

[Trái Tim Thôn Thức](#)
[Trái Tim Tôi Là Bến](#)
[Trái Tim Tội Lỗi](#)
[Trái Tim Về Đâu](#)
[Trái Tim Vô Tình](#)

Nếu nghe các ca sĩ hát bài hát ‘trái tim không ngủ yên’ trên 2 trang nhạc trong website Nhạc Của Tui mà trái tim của bạn ngủ yên được thì thật là chuyện lạ đấy nhé. Smile!

Về phương diện sức khỏe các bác sĩ thường hay đề cập nhiều về bệnh tim mạch và các phương thức chữa trị.

Mời quý bạn tìm hiểu các vấn đề của trái tim qua youtube Suy Tim và Bệnh Tim Mạch của Bác sĩ Nguyễn Ý Đức dưới đây:

Youtube Suy Tim

https://www.youtube.com/watch?v=blrKl_db4ks

Youtube Bệnh Tim Mạch

<https://www.youtube.com/watch?v=jpVfCXvbfwY>

Quý bạn có thể tìm hiểu thêm những bệnh quan trọng khác trong youtube của Bác sĩ Nguyễn Ý Đức, một trang web về sức khỏe rất ích lợi cho mọi lứa tuổi qua link dưới đây:

<https://www.youtube.com/user/DrNguyenYDuc/videos>

Trân trọng cảm ơn Bác sĩ Nguyễn Ý Đức. Xin mời quý thân hữu đọc thêm một vài chi tiết liên quan đến Não- Trái Tim và Thiên của nhà văn Chu Tất Tiến được trích dẫn dưới đây:

.... “Sau này, tôi đọc trên Internet, thấy có lời khuyên của các Y Sĩ là khi có cảm giác sắp bị **“nhồi máu cơ tim” (heart attack)**, thì việc đầu tiên cũng là ho vài cái rồi hít thở thật sâu và thật dài, tôi thiểu 10 lần sẽ

cứu được mạng.

Triệu chứng bị “heart attack được thể hiện dưới hình thức sau:

-Đau thắt tim.

-Con đau chạy từ tim đến dưới cánh tay trái. Nói “dưới” nghĩa là cơn đau buốt chạy phía dưới

bấp thịt cánh tay trái.

-Hơi thở gấp rút, ngắn và giắt

-Mệt bất ngờ, lưỡi lú lại.

-Có thể muốn ói mửa.

Đó là những triệu chứng đầu tiên báo hiệu có thể có một cục máu bầm đang làm tắc nghẽn máu về tim, làm trái tim phải đập mạnh tối đa để làm tròn phận sự của nó là đẩy cục máu ra khỏi chỗ kẹt, nhưng vì không thể làm được chuyện đó, nên tim đành đứng lại.

Còn **xuất huyết não**, có thể một (hay tất cả) các triệu chứng sau:

-Mệt bất ngờ, lưỡi có thể lú lại, nói lằng nhằng, lắp bắp.

-Mất thăng bằng.

-Tê liệt một phần thân thể, tê một bên mặt.

-Có những cử động bất thường.

-Nhức đầu khủng khiếp

Theo nguyên tắc bảo vệ sức khỏe, nếu thấy những triệu chứng này, lập tức gọi 911, bất kể đang ở đâu, đang làm gì. Tuy nhiên, có rất nhiều trường hợp, việc tự gọi 911 không thực hiện được, vì ở xa máy điện thoại, hoặc tay chân run giắt, ngã lăn xuống đất, hoặc đang lái xe... Vậy, phương pháp duy nhất, nhanh nhất và hiệu quả nhất trong khi chờ chữa trị là Thiền.

Thực hiện Thiền rất đơn giản, gồm hai việc : xả bỏ và tập trung hít thở.

-Xả bỏ: Lập tức bỏ qua mọi suy nghĩ, lo âu, và tự mình “nói” (trong đầu) với mình là “không nghĩ gì hết, không nghĩ gì hết, không nghĩ gì hết, xả bỏ, xả bỏ, xả bỏ...”

-Tập trung hít thở: Trước hết là nhắm mắt lại, tay chân ở đâu, để đó, hít vào thật chậm, theo dõi hơi thở qua mũi, dồn xuống phía dưới bụng, nén hơi, đếm 1,2,3 rồi từ từ thở ra, theo dõi hơi thở đang đi qua mũi. Cứ thế mà lặp đi lặp lại nhiều lần.

Trường hợp đang lái xe, mà thấy có triệu chứng gì bất thường như trên, lập tức tấp xe vào lề đường, bật đèn báo động lên, và nhắm mắt hít thở... Nhất định sẽ tự cứu được mạng sống mình.”

(Nguồn: Trích trong bài viết Não Tim và Thiền của Chu Tất Tiến)

Cám ơn nhà văn Chu Tất Tiến.

Chúng ta không phải là con người hoàn hảo, đôi khi cũng phạm phải lỗi lầm nên đôi lúc cần phải được cha mẹ dạy bảo và bằng hữu phê bình, giúp đỡ. Chúng ta đôi khi giống như con lạc đà chỉ thấy cái bướu trên lưng con lạc đà khác mà quên

rằng mình cũng có cái bướu trên lưng. Cái bướu đó chứa đầy tham, sân, si, mạn, nghi, ác, kiến cần phải được tiả gột đi bằng sự học hỏi và thực hành những lời dạy bảo của các bậc thánh nhân hay chấp nhận sửa lỗi theo lời phê bình chân thật của các bậc thiện hữu tri thức. Đừng bao giờ nghĩ rằng mình là người hoàn hảo, có trái tim đẹp nhất, không một tí vết, rạn nứt như chàng trai trẻ trong mẩu chuyện nhỏ dưới đây:

Trái Tim Hoàn Hảo

Có một chàng thanh niên đứng giữa thị trấn và tuyên bố mình có trái tim đẹp nhất vì chẳng hề có một tí vết hay rạn nứt nào. Đám đông đều đồng ý đó là trái tim đẹp nhất mà họ từng thấy. Bỗng một cụ già xuất hiện và nói: “Trái tim của anh không đẹp bằng trái tim tôi!” Chàng trai cùng đám đông ngắm nhìn trái tim của cụ. Nó đang đập mạnh mẽ nhưng đầy những vết sẹo. Có những phần của tim đã bị lấy ra và những mảnh tim khác được đắp vào nhưng không vừa khít nên tạo một bề ngoài sần sùi, lởm chởm; có cả những đường rãnh khuyết vào mà không hề có mảnh tim nào trám thay thế. Chàng trai cười nói:

- Chắc là cụ nói đùa! Trái tim của tôi hoàn hảo, còn của cụ chỉ là những mảnh chấp vá đầy sẹo và vết cắt.

- Mỗi vết cắt trong trái tim tôi tượng trưng cho một người mà tôi yêu, không chỉ là những cô gái mà còn là cha mẹ, anh chị, bạn bè... Tôi xé một mẩu tim mình trao cho họ, thường thì họ cũng sẽ trao lại một mẩu tim của họ để tôi đắp vào nơi vừa xé ra. Thế nhưng những mẩu tim chẳng hoàn toàn giống nhau, mẩu tim của cha mẹ trao cho tôi lớn hơn mẩu tôi trao lại họ, ngược lại với mẩu tim của tôi và con cái tôi. Không bằng nhau nên chúng tạo ra những nếp sần sùi mà tôi luôn yêu mến vì chúng nhắc nhở đến tình yêu mà tôi đã chia sẻ. Thỉnh thoảng tôi trao mẩu tim của mình nhưng không hề được nhận lại gì, chúng tạo nên những vết khuyết. Tình yêu đôi lúc chẳng cần sự đền đáp qua lại. Dù những vết khuyết đó thật đau đớn nhưng tôi vẫn luôn hy vọng một ngày nào đó họ sẽ trao lại cho tôi mẩu tim của họ, lấp đầy khoảng trống mà tôi luôn chờ đợi.

Chàng trai đứng yên với giọt nước mắt lăn trên má. Anh bước tới, xé một mẩu từ trái tim hoàn hảo của mình và trao cho cụ già. Cụ già cũng xé một mẩu từ trái tim đầy vết tích của cụ trao cho chàng trai. Chúng vừa nhưng không hoàn toàn khớp nhau, tạo nên một đường lởm chởm trên trái tim chàng trai. Trái tim của anh không còn hoàn hảo nhưng lại đẹp hơn bao giờ hết vì tình yêu từ trái tim của cụ già đã chảy trong tim anh.

(Nguồn: Trích trong diễn đàn Hộ mít)

Mời quý bạn thưởng thức Youtube MY WAY - HƯƠNG VỊ CUỘC SỐNG của Kesslerle rất đẹp và rất là thú vị.

Cám ơn Kesslerle nhé.

MY WAY - HƯƠNG VỊ CUỘC SỐNG

<https://www.youtube.com/watch?v=a-Lecxz2-M4>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

CHIẾN KHU HAY NHỤC KHU?

Xóa hết cội nguồn bấy lâu
Xếp hàng cả ngày đi đâu?
Văn hóa: xóa hết chữ nghĩa
Xuống hố cả nước: đi đâu!

*

Người Ta thượng tôn luật pháp
Đảng ta thượng...tay, thượng chân
Thiên hạ an dân trị quốc
“Thượng Đảng” bán nước, an thân

Quốc Gia: nội công ngoại kích
Luyện rèn, bố trận, bày binh...
Việt Cộng: ngoại... nhu, nội... kích
Xin kẻ thù làm đồng minh.

Người khôn đánh đuổi kẻ thù
Văn minh chẳng ai bì kịp!
Kẻ ngu lấp lửng thỏa hiệp
Muôn kiếp xơ rở nhục khu.

Ý Nga, 11-8-2015

Thu Nhớ

Đôi ta dù xa cách
Tình thu hương mặn nồng
Từng giây em mòn mỏi
Anh về thỏa nhớ mong.
Em chờ trong nắng ấm
Hồn ta quyện gió mây
Nhẹ bay khung trời cũ
Nơi ta tràn ngát ngây.
Chiều rơi chiều rơi, đôi tình nhân
Bên nhau bên nhau khẽ thì thầm
Góc hồ mùa thu về lặng lẽ
Ước hẹn tình mãi vui trăm năm.
Anh muôn trùng thiên lý

THẤY TRƯỚC

Bao dao động trong nước
Những ngọn sóng siêu âm
Cá, chim, mèo... biết trước
Cùng di chuyển âm thầm.

Những cơn bão chính trị
Cũng sắp sẽ xảy ra
Đảng: không đủ bản lĩnh
Lo trước chuyện Nước Nhà.

Trước núi lửa thiên tai
Mèo cào cấu, run rẩy
Rủ tìm nơi ẩn nấp
Vây đoàn thật là tài!

Đảng: trốn tránh trách nhiệm
Chuyện đại sự quốc gia
Dân lãnh trọn hậu quả
Vì Cộng phi gian tà.

Bao chuyển động của đất
Những trận bão sắp qua
Đàn chim chích nhỏ bé
Đều hay trước người ta.

Hán tràn là chấm hết
Tiền? Đảng chạy vù vù!
Sáng chói hay tối mù?
Riêng dân: chạy trốn chết.

Bao nhiêu người yêu nước
Hải ngoại bước lưu vong
Thấy trước mà đau lòng
Thương người dân quốc nội!

Ý Nga, 11-8-2015

Còn ướp cánh hoa xưa
Loài hoa hương dị thảo
Nhớ nhung nói sao vừa.
Chúc Anh

AI TẢO MỘ OAN?
Anh hùng yêu kính đáng vinh danh
Lính đợi chờ ai? Lính một mình!
Khổ ải tù đày sâu học núi
Cỏ đây, ai nhổ dịp thanh minh?
Ý Nga, 11-8-2015

Nhỏ Oí!

Hồi đó chẳng hiểu ma đưa lối qui dẫn đường sao mà tôi đem lòng *thương thương* một con Nhỏ cù lần quá cỡ. Ai đời Nhỏ đã học năm thứ hai đại học, đã biết đi kèm trẻ để có tiền túi nhưng Nhỏ lúc nào cũng bẽn lễn rụt rè... À ra tôi bị cái vẽ ngây thơ của Nhỏ chinh phục ! Nhỏ ngây thơ tới mức cù lần, Nhỏ không có bạn trai, Nhỏ không quen con trai. Nhỏ chỉ riu ra riu rít với bạn gái và ngay khi đang ngoác miệng toe toét cười với bạn mà thấy kẻ khác giống xuất hiện là mặt mày trở nên khó đăm đăm như người đi đưa đám !!! Nhỏ ăn mặc còn quê bạo nữa, Nhỏ thiếu cả yếu điệu thực nữ, thiếu cả làm dáng... Nhỏ nghiêm trang như cô giáo và quê như thôn nữ ở mười tám thôn vườn trầu mà không hiểu sao tôi có thể thương được Nhỏ trong khi tôi... Tại Nhỏ đẹp? ừ ừ... trông cũng được được... À ra tôi bị cặp mắt Nhỏ hớp hồn. Đấy đàn ông con trai là chúa đại, có nhiều khi chỉ vì một cái răng khểnh hay hai cái má lúm đồng tiền hoặc cặp mắt nai tơ rồi mang luôn cả một con nhỏ to lớn về nhà ở chung suốt 60, 70 năm trời... đến khi biết được là đại thì quá muộn!!!!

Tôi, tôi cũng mon men tính rình con Nhỏ này về ... Tôi tìm cách đến nhà con Nhỏ này. Ý y mình đồng da sắt, tôi lên con ngựa sắt, anh dũng như Phù đồng Thiên Vương, tôi đến nhà Nhỏ mình ên!!! Không biết là xui hay hên mà tôi đụng ngay bà cụ của Nhỏ ngay công ra vào. Bà cụ đang quét sân:

- Thưa bác, Nhỏ mượn cháu mang đến cho Nhỏ sấp bài để học thi

Bà cụ tròn tròn mắt nhìn tôi từ đầu tới cuối như thể tôi từ hành tinh khác ghé đến. Tôi bắt đầu bối rối:

- Thưa bác, cháu xin phép gặp Nhỏ để đưa bài.

Mất một thời gian khá lâu để suy nghĩ, bà cụ Nhỏ mới hỏi tôi:

- Vậy ông là ai mà quen với con Nhỏ?
- Dạ cháu là anh bạn học của Nhỏ.
- Con Nhỏ mượn bài và nói ông mang đến cho nó?
- Dạ...dạ....

Chết thật, bây giờ tôi hiểu vì sao Nhỏ lại nín bật khi có con trai đến gần và Nhỏ không nói chuyện với bạn trai trong lớp, hóa ra ông bà cụ của Nhỏ quá sức khó khăn ... vậy thì :

- Dạ không, chị (tôi nhấn mạnh chữ chị cho bà cụ yên lòng), chị Nhỏ không nhờ cháu mang đến, cũng không hỏi mượn cháu mà mượn em gái cháu, cháu nhân tiện đi qua đây nên mang đến dùm cho em gái cháu. Thưa bác chị Nhỏ có nhà không ạ?

- Nó đi vắng rồi (thực ra thì Nhỏ đang đứng sững như trời trồng trong nhà nhìn ra mà bà cụ vì quay lưng lại nên không thấy) .

- Cậu đưa cho tôi để tôi đưa lại cho nó.

Chán nản tôi đưa xấp bài cho cụ và quày xe đi trở ra. Tự ái một thằng con trai bị va chạm mạnh nên không bao giờ tôi trở lại căn nhà này nữa, không bao giờ.... Cứ làm như cành vàng lá ngọc... cứ làm như công chúa cầm cung... cứ làm như lầu vàng gác tía, cứ làm như chim sa cá lặn... cứ làm như... làm như....

Bẵng đi vài tháng, con giận chưa nguôi thì tôi nhận được thiệp báo đính hôn của Nhỏ. Thế này là thế nào? Mới có mấy tháng mà Nhỏ dám thay lòng đổi dạ. Hừ! Phải kiếm Nhỏ hỏi cho ra lẽ!

Tôi hùng hổ đi gặp Nhỏ ở trường:

- Sao vậy?

Nhỏ tròn mắt ngó tôi mà không trả lời

- Bộ Sài Gòn hết người lấy sao lấy nó

Vẫn mở tròn mắt ...Cha! Ngây thơ vô số tội dữ!

Trong gần một giờ đồng hồ tôi nói mà bây giờ không nhớ là mình đã nói những gì, chỉ nhớ một điều là Nhỏ chỉ nghe mà không trả lời trả vốn gì cả.

Ấy cái chuyện mà nghe tin em lấy chồng thì đàn ông con trai chúng tôi có nhiều phản ứng khác nhau như:

Nếu biết rằng em sắp lấy chồng. Anh về sẽ luyện lại võ công. Anh sẽ luyện cú liên hoàn cước Đá té chồng em đêm động phòng.

Nếu biết rằng em sắp lấy chồng. Anh về tự tử thế là xong. Ruột gan phèo phổi lòi ra hết

Tặng kẻ vu quy nấu cháo lòng.

Nếu biết rằng em sắp lấy chồng. Anh về tát cạn lấy dòng sông. Để cho đò cưới không qua được Đùng có mà mong được động phòng.

Nếu biết rằng em sắp lấy chồng. Anh về tinh đội mượn cà-nông. Nhắm về hướng ấy 5000 mét Em ở quê chồng có ớn không?

Nếu biết rằng em đã lấy chồng. Không buồn, không trách chỉ cầu mong. Đãi được chồng em ăn một bữa. Để cảm ơn chàng lãnh hộ gông.

Nếu biết rằng em sắp lấy chồng. Anh về luyện kiếm thế là xong. Kiếm anh sắc bén hơn em nghĩ Sẽ chém đầu em trả hận lòng

Nhưng mà tôi thì tội quái gì tôi phải làm như thế, tôi thì:

Nếu biết rằng em sẽ lấy chồng

Tôi về lấy vợ thế là xong

Vợ tôi nhan sắc hơn em lắm

Thử hỏi xem ai có động lòng?

Ngay năm sau đó tôi cưới vợ, dĩ nhiên là vợ đẹp, con khôn....

Hơn 30 năm sau các con tôi lớn dần ó gia đình ra ở riêng thì vợ tôi chợt bị bệnh qua đời ... Một thân một mình trong những đêm khuya vắng lặng, nhớ thương vợ và chợt hình ảnh Nhỏ hiện về. Ừ nhỉ, không biết Nhỏ sống ra sao, có hạnh phúc không, có bị chồng ăn hiếp không? Cái mặt ngu ngơ đến mức ngu si của Nhỏ thế nào lại chẳng bị nó xoay như đé... Tự nhiên tôi nhớ Nhỏ dễ sợ và tôi đi tìm Nhỏ. Tìm được Nhỏ nhưng Nhỏ ở xa mút chỉ, tìm được cũng như không ... Hơn thế nữa Nhỏ lễ nghi khách sáo làm sao ấy. Hay là tôi chủ quan là Nhỏ thương tôi khi tôi bắt gặp nhỏ ... ầu

yém lên nhìn tôi? Ôm thắc mắc này hoài cũng khó chịu nên ngay khi có địa chỉ email của Nhỏ, tôi gửi mail cho Nhỏ, hỏi cho ra lẽ là ngày đó ‘em có thương thầm anh không’. ‘Mail’ tôi gửi đi chỉ vồn vện mấy dòng chữ:

Làm ơn trả lời bài test: khoanh tròn câu mà bạn cho là đúng:

- a. *Trước kia có thương và nay không thương*
- b. *Trước kia không thương và nay cũng không thương*
- c. *Trước kia không thương nhưng nay có thương*
- d. *Trước kia có thương và nay vẫn thương*
- e. *Thương sơ sơ ...*

Lúc này coi bộ Nhỏ hết ngu ngơ. Nhỏ trả lời bằng cách khoanh tròn ráo trọi nhưng tôi thì tôi hiểu ngầm là Nhỏ chọn giống tôi: *chữ e: thương sơ sơ*

Một ngày cuối năm tôi nhận được một tấm thiệp không biết do ai gửi. Tấm thiệp rất đẹp mà lời trong thiệp thì cực kỳ hay nhưng tôi phải vật lộn với quyển từ điển mới dịch ra được:

Tu me manques terriblement

*Quand tu recevras cette carte
essaye de lire entre les lignes
et devine les pensées et sentiments qui s'y cachent.
Je voudrais que chaque phrases reflète
l'amour dans toute son ardeur
et que l'encre déverse
par ses paroles écrites
qui naissent tout au fond de mon cœur
Avec ces mots, je voudrais t'envoyer
un sourire qui te réveille le cœur
et coule dans tes veines
et atteint les coins de ta bouche
qu'elle s'épanouisse à son tour
d'un sourire qui n'ets plus seulement le mien
mais plutôt le nôtre
Je voudrais couvrir tous ces kilomètres
Avec bien plus qu'une carte
et une pensée
pour que tu saches que
Je serais là
quelque soit la distance
qui nous sépare
Alors porte ton regard au-delà de ces mots
et tu me verras,
Penses à moi
comme je penses à moi*

*et nous serons à jamais unis
par l'esprit
et par le cœur*

(Deanne Laura Gilbert)

Em nhớ anh kinh khủng

Khi anh nhận được tấm thiệp này

Xin thử đọc giũa hai hàng chữ

Những tưởng nhớ và tâm tình dẫu sâu trong đó

Em muốn mỗi một câu sẽ nói lên

khối tình nồng nhiệt

Và mực Nhỏ ra

viết lên những lời này

là xuất phát từ đáy lòng em

Với những lời này, em muốn gửi đến anh

Một nụ cười để thức tỉnh trái tim anh

Và luân lưu trong huyết mạch của anh

đến khi đậu lại trên môi anh

và tìm đến khoé miệng của anh

thì lúc đó miệng anh cũng lịm đi

với một nụ cười, không còn của riêng em

mà trở thành nụ cười của hai chúng ta

Em muốn phủ lên từng cây số

và nhiều hơn là chỉ với một tấm thiệp

và một tâm tình

để anh hiểu là

em ở đó

dù cho quãng đường xa

có ngăn cách chúng ta

Như thế thì anh hãy nhìn trên những dòng chữ này

Và anh sẽ thấy em

Hãy nghĩ đến em

Như em đã nghĩ đến anh

Và chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau

bằng linh hồn

và bằng cả trái tim

Vốn là thi sĩ dỏm, tôi sắp thành bài thơ như sau:

Gửi chàng một tấm thiệp vàng

Đoán sau chữ biếc với hàng mực in

Điều gì em muốn nhắn tin

Lời thơ ấp ủ, dẫu im tâm tình

Mỗi câu: lời nói trái tim
Tuôn theo dòng mực đã in thiệp này
Gửi chàng một nụ thơ ngây
Thơ ngây thức trái tim dậy từ nay
Và rồi chàng sẽ vui lây
Tim chàng hẳn sẽ ngát ngây nụ cười
Nụ cười lan khắp mọi nơi
Dịu dàng đậu lại bờ môi của chàng
Rồi lịm đi với mơ màng
Nụ cười chung lại của chàng của em
Em muốn phủ lên từng cây số một
Của cách ngăn sông núi quãng đường xa
Nhiều hơn lời thiệp nói, ý chan hoà
Để luôn biết là em luôn hiện diện
Thì chàng hỡi hãy nhìn lên chữ biếc
Sẽ thấy em đang tha thiết nhìn chàng
Hãy nhớ đến em như em đã nhớ đến chàng
Cho dù xa cách quan san
Nhưng lòng em với ý chàng chẳng xa

Chả cần hỏi xem tấm thiệp có phải của Nhỏ gửi không, tôi gửi lên mail bài ca 'Khúc Thụy Du' và mấy câu thơ của Phạm Thiên Thư:

Xưa em làm kiếp ao, ưu tư mùa cuối Hạ
Anh làm chim bói cá, đậu soi mây mùa trăng
Xưa em là chữ biếc, nằm giữa lòng cuốn kinh
Anh là thiền sư buồn, ngồi tụng dưới ánh trăng
Xưa ta hẹn với nhau, tìm nhau giữa vô thường
Anh hóa thân làm mực, thấm vào cuốn kinh thơm
Mai sau chờ nhau nhé, đầu thai vào kiếp hoa
Chôn mây mờ phiêu bạt, chờ đợi... chim hót ca.

Nhưng e rằng chưa chắc Nhỏ đã đủ thông minh để hiểu là tôi đã nhận được tấm thiệp mà tôi chắc như bấp là Nhỏ đã gửi cho tôi, tôi vội vàng mail ngay cái thứ hai:

*Je serais là
quelque soit la distance
qui nous sépare
Alors porte ton regard au-delà de ces mots
et tu me verras,
Penses à moi
comme je pense à moi
et nous serons à jamais unis
par l'esprit*

et par le cœur...

Mail trả lời: Thank you so much kèm theo một bài hát tiếng Tây mở đầu bằng câu: *Tout l'amour que j'ai pour toi... plus fort, plus fort chaque chaque jour...*

Thế là tôi lại phải lục lọi một bản nhạc để đáp lễ, chọn bản nào bây giờ nhỉ: *Kiếp nào có yêu nhau... thì xin tìm đến mai sau*.

Ngay sau đó tôi nhận được bản nhạc 'Thu Hát Cho Người' tức 'Đêm Nguyệt Cầm' kèm theo cả lời ca:

Dòng sông nào đưa người tình đi biệt.

Mùa thu nào cho người về thăm bến xưa.

Hoàng hạc bay, bay mãi bỏ trời mơ.

Về đôi sim, ta nhớ người vô bờ.

Ta vẫn chờ em dưới gốc sim già đó,

Để hái dâng người một đóa dâm tương tư.

Đêm nguyệt cầm ta gọi em trong gió.

Sáng linh lan hồn ta khóc bao giờ

Ta vẫn chờ em trên bao la đời nương,

Trong mênh mộng chiều sương

Giữa thu vàng, bên đôi sim trái chín

Một mình ta ngồi khóc tuổi thơ bay...

Thời gian nào trôi bèo bọt trên phận người.

Biệt ly nào không muộn phiền trên dấu môi.

Mùa vàng lên, biêng biếc bóng chiều rơi.

Nhạc hoài mong, ta hát vì xa người...

Thu hát cho người...

Thu hát cho người...

Người yêu ơi!

Với chú thích: dòng sông thu =Thu Giang (Thu Giang là tên tôi ghép với tên bà xã của tôi)
Nghe đi nghe lại bài ca tôi ...thương Nhỏ quá chừng, mail gửi đi chỉ có: *có phải thu đã về bên đó để bên này có kẻ vẫn ngóng trông* và ký tên Thu... thay vì Thu. Không hiểu là Nhỏ thông minh thật hay do rồi *chiều nay băng giá tâm hồn tìm đến nhau*, Nhỏ bắt ngay được làn sóng gửi sang: Thu... là **thương** và tôi nhận được quà là tiếng hát tuyệt vời của Doris Day trong Secret love với dòng chữ : *At last my heart's an open door and my secret love's no secret anymore* và ký tên bằng một chữ **nhớ** thay vì Nhỏ như mọi lần. Mail qua mail lại mỗi ngày... Một lần tôi trêu nhỏ chỉ ký bằng T. Nhỏ trả lời bằng N. Cũng có lúc vội tôi thiếu dấu chấm sau chữ t... thì mail được reply với lời nhắn: *Nhớ chấm cho cẩn thận tránh hiểu lầm tai hại ...*

Chơi với Nhỏ này vui thật!

Đang chơi vui réo rắt với những bản tình ca thì Nhỏ đổi 'ton' chơi trò ĐườngThi

Nhỏ này đúng là lắm chuyện! Ủng quá phải chi hỏi đó mình chịu khó ghi tên học ban Việt Hán trường văn khoa ... Nhỏ chơi ác, gửi bài thơ không có lời dịch khiến tôi phải ra thư viện mượn một lô sách về thơ Đường mà kiếm bài dịch. Chu choa ơi, sao người ta tương tư nhau nhiều thế!!!!

Trường Tương Tư

Hoa hoa điệp điệp lạc phân phân Tôi bồi hoa lá rụng bay
Chung nhật tư quân bất kiến Nhớ chàng đâu thấy ...tháng ngày đợi mong
Trường dục đoạn hề trường dục Đau lòng thiếp xót xa lòng
Lệ châu ngân thượng cánh thêm ngâm Ruột rà quận thắt từng dòng lệ tuôn
Ngã hữu nhất thốn tâm Một mình thiếp hiểu thiếp buồn
Vô nhân cộng ngã thuyết Ai người chia sẻ cội nguồn ưu tư
Nguyện phong xuy tán Mây tan gió thổi phù hư
Tổ dữ thiên biên nguyệt Nguyệt Hằng sao động lòng từ tâm giao
Huê cảm thương cao lâu Ôm đàn đứng giữa lầu cao
Lâu cao nguyệt hoa mãn Trăng khuya nở đóa hoa đào nguyên tiêu
Tương tư đàn vị chung Tương tư gảy khúc nguyệt kiều
Lệ trích cảm huyền đoạn Lệ châu lã chã hồn phiêu du sâu
Nhân đạo Tương giang thâm Sông Tương thăm thẳm đáy sâu
Vị để tương tư bán Tương tư da diết nỗi sâu hơn sôn
Giang thâm chung hữu để Sông có đáy để dò sôn
Tương tư vô biên ngàn Sầu tương tư chỉ mênh mông vô bờ
Quân tại Tương giang đầu Đầu sông chàng đứng thẩn thờ
Thiếp tại Tương giang vĩ Bẽ bàng mình thiếp đợi chờ cuối sông
Tương Tư bất tương kiến Nhớ thương xa cách mịt mù
Đồng ả Tương giang thủy Nước sông thăm thiết ta cùng uống chung
Mộng hồn phi bất đáo Hồn mơ nhập cõi mộng lung
Sở khiếm duy nhất tử Hẹn nhau chín suối ta cùng gặp nhau
Nhập ngã tương tư môn Tương tư có bước qua cầu
Tri ngã tương tư khổ Hẳn ai mới thấu nỗi sâu mênh mang
Trường tương tư hệ trường tương tư Trường tương tư mãi thênh thang
Trường tương tư hệ vô tận cực Nỗi thương vô tận cuu mang tháng ngày
Tảo tri như thử quai nhân tâm Nếu mà hiểu được lòng này
Hồi bất đương sơ mặc tương thức. Thà không quen biết phút giây từ đầu

Lương Ý Nương

bản dịch Hải Đà

Tôi đang mừng rỡ vì tìm được bài thơ thì định mệnh xui tôi rơi vào một cảnh hoa trắng:

- Thầy ạ.

Tôi trở mắt nhìn người đàn bà cũng đang ôm một chồng sách giống tôi

- Thưa thầy em học Toán với thầy ở lớp luyện toán trường Trường Sơn. Em tên là Bạch Hoa. Thưa thầy, thầy dạy toán mà cũng thích thơ Đường?

- À không ... mà à ... à tôi tò mò đọc chơi...Chị, chắc giỏi thơ Đường?

- Dạ em học Việt Hán thầy ạ, em vốn dốt toán mà... Gặp lại thầy ở đây em mừng quá. Thầy cho phép em đến thăm thầy cô nhé...
- Cảm ơn chị, nhà tôi qua đời rồi.
- Ô, em xin lỗi thầy, em xin chia buồn với thầy.

Và sau đó khi cô học trò cũ biết tôi ở một mình thì đòi về thăm ngay ngày hôm đó rồi sau đó không lâu thì cô ấy thỏ thẻ là đã... thương tôi từ ngày xưa và bây giờ ở một mình, chồng chết trong trại cải tạo, có một con gái đã lập gia đình... nay xin được cùng nhau đi nốt quãng đường còn lại...

Tôi suy nghĩ mãi... mà Bạch Hoa cũng khôn ngoan lắm, cô đến nhà nấu nướng giặt dũ, dọn dẹp, ân cần chăm sóc tôi từng ly từng tí lại ngoan ngoãn biết nghe lời. ...Bề gì tôi cũng từng là thầy cô ấy ... Từ lâu tôi đâu có được ăn những món ngon, món lạ như thế này. Bạch Hoa cũng nhân ngày sinh nhật tôi mà làm cơm đãi các con cháu tôi, nàng bạch tuộc đang vươn những vòng tay êm ái ôm chặt tôi vào lòng, ... và chuyện gì phải tới đã tới...

.... Đã nhiều lần tôi muốn rủ Nhỏ qua bên tôi hay tôi qua với Nhỏ nhưng than ôi gia đình cha mẹ già, anh chị em, con cháu tôi ở quanh đây tôi đâu bỏ họ ra đi được. Suy ra thì Nhỏ cũng vậy: mấy chục năm nay Nhỏ như cây cỏ thụ bám chặt vào miền đất mới cùng đại gia đình, nếu Nhỏ về với tôi ... có thể một hai năm đầu Nhỏ sẽ vui nhưng sau đó như Anna Katérina, Nhỏ sẽ nhớ nhà, nhớ con, nhớ cháu, Nhỏ sẽ mỗi mòn ... chúng tôi sẽ cãi nhau.... Tôi cũng không thể đặt câu hỏi đòi Nhỏ sang với tôi, e du Nhỏ vào cái thế tiến thoái lưỡng nan, không thể nào trọn tình trọn đạo ... thế nên tôi quyết định ngã vào ‘Vòng tay học trò’ một chiều cuối năm...

Nhỏ gửi cho tôi một bài thơ mà tôi nghĩ Nhỏ là tác giả vì Nhỏ kể là mới đi dạo dọc theo bờ sông một đêm trăng sáng, trăng rất sáng, trời rất trong nên cảnh rất đẹp:

Đêm trăng trên sông

*Vàng trắng nửa mảnh chênh vênh
Thuyền nan nửa lá lênh đênh theo dòng
Thu về gõ mạn thuyền nông
Giang đầu ai ngóng, ai trông, ai chờ...*

Tôi ngại ngần báo cho Nhỏ biết là đã có **người đi cưới tôi**, quả thật tôi đã viết y như vậy sau khi tại, bị , bởi nhưng mà, vì ... *Em xa xôi quá anh khôngỡ, bắt cóc em về sống với anh... e lúc chiều buồn sương khói phủ, dâng sầu em nhớ cháu con em ...*

Tôi với Nhỏ đúng là có duyên mà không có nợ... Ông Trời kể cũng đa đoan. Duyên số kể cũng phũ phàng. Nhỏ gửi cho tôi:

Người đi...

*Người đi.... ừ cũng đi rồi
Ngàn năm mây trắng bên trời vẫn bay
Tình xưa vẫn chẳng đổi thay
Vẫn theo mây trắng những ngày lang thang*

Kèm theo bài hát ‘Đêm Buồn’ của Hoàng thi Thơ:

Đêm buồn về con chim lên tiếng hát. Ta bồi hồi thấy lòng nhớ xót xa ... Đêm buồn về hồn ta đi như lạc. Vào cõi trời nào một mình em với ta. Đêm buồn về ta tương tư tiếng hát. Nghe giọng buồn ta thường nhớ tới ai ... Đêm buồn về hồn bao la sa mạc. Và đêm buồn về một mình ta với ta ... Đêm buồn về nào ai đó nào ai đó? Thế ra là bàn chân gió cuốn lá khô!

Đêm buồn về lòng thương nhớ, lòng thương nhớ ... Nhưng chắc gì người đó nhớ thương ta ... Cuối năm năm đó tôi nhận được bài thơ cuối cùng viết trong lòng cánh thiệp có con chim cô đơn trên cành hoa đầy tuyết trắng

*Trời mùa đông phủ đầy hoa tuyết trắng
Chim Nhỏ buồn nên đứng hót lẻ loi
Một mình ai lạnh lẽo với đơn côi
Người ngàn dặm vẫn phương trời xa thăm.*

Kèm thêm lời nhắn:

Sao chưa bao giờ Nhỏ được hỏi ý kiến hay quyết định cuộc đời mình hết nhỉ?

‘Từ nay đến mỗi cuối năm mình gửi cho nhau tấm thiệp mừng năm mới để biết tin nhau. Ngày nào còn nhận thiệp là biết còn mạnh khoẻ và còn nghĩ tới nhau’ ... Sayonara

Cũng ngày hôm đó tôi nhận được bài ca và lời ca sayonara trong email nhưng có đôi ít chữ

*Sayonara, Japanese goodbye
Whisper sayonara but I mustn't cry
[Sayonara, if it must be so
Whisper sayonara, smiling as we go]
No more we stop to see
At the Ordi
Looking for the e-mails
No more wee, pretty lovely songs
No more me wait for you
Sayonara, sayonara
Goodbye*

Năm sau đó là tấm thiệp với bài thơ

*Giã thử kiếp sau có gặp nhau
Xin người ngoảnh mặt hay quay đầu
Nếu lỡ nhìn nhau, đừng tình tứ
Cũng đừng nói nhỏ - chỉ một câu*

*Một cái nhìn thôi! Làm nhớ hoài
Và một câu thôi! Quỳnhs mẫn khai
Phương trời cách biệt thêm hoài vọng
Một thuở biệt nhau! Liễu Chương Đài...*

Và năm nay ... Trời cuối năm rồi... Nhỏ ơi! Nhỏ ơi! Nhỏ ơi...

Sao Khuê

Tóc Em Trong Gió

Bởi em cứ để tóc dài
Nên khi gió lớn là ai lạc đường
Bay bay quyến rũ người thương
Gió theo hương tóc nhìn nhường ỷ thơ.

Rủi mà ai đó cao cơ
Làm sao may mắn mộng mơ tôi thành?
Ghen ơi! Con gió lộng hành
Vẽ Em-của-trăm, Ai-Khanh-của-chàng,

Tăng thêm những nét dịu dàng
Tóc em trong nắng cứ quàng tìm anh
Ừ! Thì tôi nói ghét, ganh
Nhưng em đừng cắt tóc hành hạ anh.

Gió vờn áo đỏ, áo xanh...
Đừng vờn má thắm nắng hanh hồng hào,
Cắm vờn môi mận hồng đào,
Cắm lên la đến ngọt ngào mắt nai.

Kéo không, có kẻ cân đai
Lên ngôi hoàng đế ra oai bầy giòi!
Cứ bay những sợi lũng lơ
Đem về tôi nhớ một bờ vai thơm.

Á Nghi

Buông Thả Thời Gian

NGÀY XƯA buông thả cuộc đời
BÂY GIỜ ngồi ngắm mây trời xanh xanh
NGÀY XƯA có bạn đồng hành
BÂY GIỜ vui với lời kinh sớm chiều
Cuộc đời, ôi thật đáng yêu
Vì sao lại phải buồn hiu nửa đời !

NGÀY XƯA sớm tối có đôi
Một đôi chim hót bên trời líu lo
BÂY GIỜ tập hát bi bo
Như thời thơ bé thò lò mũi xanh

NGÀY XƯA nũng nịu với...anh
" Minh ơi rửa chén, treo hình vô khung"
BÂY GIỜ bày biện lung tung

THU CHƯA?

Mờ mờ núi khuất rừng phong
Lá vàng soi nắng bên thông xanh màu
Nước hồ trong vắt soi nhau
Nụ hôn tình tứ làm giàu mùa thu.
Á Nghi, 6-8-2015

NỤ TÌNH

Tình còn như chiếc lá xanh xanh
Vẫn chứa tình thu: lá ở cành
Nũng nịu thương yêu, tình óng ánh
Nồng nàn, chúm chím, nụ vừa xinh./.
Á Nghi**6-8-2015

Vườn sau sân trước cỏ ung dung chờ

NGÀY XƯA giả bộ ngây thơ
Cho người bên cạnh ngư một đời
BÂY GIỜ tất cả chôn vùi
Chút mơ mộng héo theo người tình lang

Một ngày buông thả thời gian
Khu vườn Thượng Đế lá vàng ngập sân
Kiều Mộng Hà
AUSTIN, August 7th 2015

NHỚ

*Biển sâu, núi thẳm, xa tầm tắp
Nhớ quá anh ơi những ngọt bùi
Áo lụa bay vờn trong gió nhẹ
Vắng chàng, nàng ngắm lấy chi vui?*

*Hoa hồng đơm nụ, lá non non
Trông ngóng, mù u: trái vẫn còn
Châm chọc, đàn chim tung cánh đỏ
Để mình em lại bóng chon von./.*
Á Nghi3-8-2015**

CHÂN SÁO EM VUI

*Ươn ướt mắt nai nhí nhánh hoài
Hiền hòa, hớn hở, vai kề vai
Cùng tôi em bước, lan đầm ấm
Lan cả mùa xuân từ gót hài*
Á Nghi6-8-2015**

ĐỦ, THIẾU, DƯ

*Đủ cơm, đủ áo bên mình
Thiếu Ba, em, Má... thiếu tình quê hương
Dư buồn, dư khổ, dư thương
Anh chia thì sót! Tha phương đường dài*
Á Nghi, 6-8-2015

Dấu đời ...

Đời gọi ta gì nhỉ ?
Vì số ta có chồng
Có bạn vàng, tri kỷ
Nên phận từ tay không

Đời muốn ta gục ngã
Chìm sâu cõi tím than
Chết dần trong u tối
Giữa biển sâu gian nan

Nhưng trời thương ưu đãi
Ban muôn lộc phúc thiên
Cùng bao người quý mến
Trao tâm sự, hàn huyên

Đời ghen tương nhưc nhối
Ghét ai giàu tình yêu
Ganh ai đông bạn hữu
Đời nói xấu, đặt điều

Đời mong ta nghèo khổ
Không có tài văn chương
Rồi đời cười thỏa chí
Kết ta loại tâm thường

Dấu đời trăm ngàn ngõ
Bước ta không bơ vơ
Ta có anh em chị
Bên ta trái khúc thơ

Cùng ta hòa mây nước
Gom sợi nắng hương chiều
Dõi bóng hoàng hôn phủ
Đỏ rực góc trời yêu.
chúc anh

Ngàn Năm Mây Trắng Vẫn Bay

Ngàn năm mây trắng vẫn bay
Ngàn năm người vẫn đắm say mộng tình
Đi về trong cõi từ sinh,
Luân hồi đau khổ nhân sinh kiếp người

Ngàn năm buồn khóc vui cười
Ngàn năm hoa đẹp xinh tươi vẫn tàn
Cuộc đời nay hợp mai tan
Giống như giấc mộng kê vàng Trang Sinh

Linh thủy

Ngàn năm người khổ vì tình
Mấy ai duyên nợ ba sinh phi nguyên
Vợ chồng là nợ hay duyên
Kẻ vui hạnh phúc, người duyên lỡ làng

Ngàn năm người vẫn đa mang
Chữ Danh, chữ Lợi, chữ Sang, chữ Giàu,
Mấy ai có hiểu được nào
Đây là nghiệp chương vương vào đời ta

Ngàn năm đời vẫn cứ là
Tham, Sân, Si nghiệp cứ mà vương mang
Chiêm bao một giấc mơ màng,
Tình ra chỉ thấy mây ngàn vẫn trôi

Ngàn năm vẫn mãi luân hồi
Trong vòng Nghiệp Quả miếng môi lợi danh
Ngàn năm kiếp sống mong manh
Một trăm năm tuổi thoáng nhanh kiếp đời

Ngàn năm tan hợp đổi đời,
Ngàn năm sinh tử cuộc đời thế nhân
Ngàn năm người vẫn phải cần
Sống trong Tinh Thức, Tâm, Thân an nhiên

Sương Lam

Tôi Còn Nhớ Hay Tôi Đã Quên

Cuối tuần rảnh rỗi ngồi nghe Khánh Ly hát bài Em Còn Nhớ Hay Em Đã Quên của Trịnh Công Sơn làm tôi nhớ đến những kỷ niệm xưa, hình ảnh cũ quá.

“....Em còn nhớ hay em đã quên?”

Nhớ Sài Gòn mưa rồi chợt nắng
Nhớ phố xưa quen biết tên bàn
chân

Nhớ đèn đường từng đêm thao
thức

Sáng che em vòm lá me xanh

Em còn nhớ hay em đã quên?

Bên hàng xóm đôi khi ghé thăm

Có hai mùa vẫn đi về

Có con đường nằm nghe nắng
mưa

ĐK:

Em ra đi nơi này vẫn thê

Lá vẫn xanh trên con đường nhỏ

Vườn xưa vẫn có tiếng Me ru

Có tiếng em thơ

Có chút nắng trong, tiếng gà trưa

Em còn nhớ hay em đã quên?

Nhớ đường dài qua cầu lại nổi

Nhớ những con kênh nổi hai giòng sông

Nhớ ngựa thồ ngoại ô xa vắng

Nổi xôn xao hàng quán đêm đêm ...”

Nhưng.... chữ Nhưng này quan trọng đối với người viết lắm đấy vì tôi luôn nhớ thứ hai hàng tuần người viết phải “nộp bài” cho ban biên tập Oregon Thời Báo để kịp layout phát hành báo vào ngày thứ năm và độc giả sẽ có báo đọc cuối tuần.

Dù chỉ là thiện nguyện viết “cho vui với đời” mà thôi, người viết vẫn không bao giờ quên thời khoá biểu hàng tuần để tạ tình tri kỷ và để đáp lại sự mến thương của độc giả dành cho người viết.

Như thế là đầu óc của tôi vẫn còn “ngon lành” lắm chứ lị vì tôi vẫn còn nhớ đến những độc giả, những thân hữu đã luôn luôn thương mến và khích lệ tinh thần tôi. Vui thay! Đáng mừng thay!

Một ông bạn có hỏi tôi rằng: “Chị bây giờ có hay quên không?”

Dĩ nhiên, với những “người không còn trẻ nữa” trên dưới 60-80 tuổi, nếu nói rằng “tôi không hay quên” thì thật là “chuyện lạ bốn phương”, nếu không muốn nói là anh hay chị đã “tự dối lòng” với “trái tim không ngủ yên” của mình rồi.

Ngay chính bản thân người viết, nhiều khi tự bảo sẽ làm một chuyện gì đó ví dụ như bỏ thịt cá ra xả đá để nấu ăn, thế mà khi lên internet tìm tài liệu viết bài, tôi mê lướt internet đến nỗi quên bém việc này. Đến khi gần tới giờ ăn, tôi xuống bếp định nấu một nồi canh thì hỏi ơi, cục thịt kia vẫn còn nằm an ổn trong ngăn đá tủ lạnh. Thế là ngày hôm đó, tôi phải “tự biên tự diễn” thay đổi thực đơn một cách nhanh chóng kéo ông xã đói bụng thì mệt lắm.

Còn phụ quân của tôi, thì khỏi nói rồi, chàng thuộc chữ “Quên” nhiều hơn chữ “Nhớ”. Đôi khi chàng vẫn thường lạc đường đi lối về dù con đường đó “đã bao lần đôi ta cùng chung bước, đôi ta chung đường”, đến nỗi cô cháu nội Mya yêu quý của tôi phải nhắc nhở: “Ông nội đi “wrong way” rồi!” khi ông nội thay vì quẹo xe bên phải để về nhà thì ông nội cứ phom phom quẹo xe bên trái đi “tiểu ngạo giang hồ” cho đến khi được Mya nhắc nhở, ông nội mới sực nhớ ra mình đã quên đường đi về nhà Mya.

Có thể là người người viết còn trẻ hơn chàng hay là tại vì tôi thích vận dụng trí óc đi tìm tòi tài liệu về viết bài cho bà con đọc cho vui cho nên tôi vẫn còn “nhớ nhớ” nhiều chuyện hơn là giống chàng “quên quên” nhiều chuyện chẳng? Thế mới biết chúng ta cần phải để cho trí não hoạt động nhiều hơn, tích cực hơn mới được, nếu không, bộ óc của ta bị “teo nhỏ” lại thì phiền lắm đấy nhé.

Quên thì ai cũng có thể quên những gì không quan trọng hay khi mình muốn quên đi một chuyện tình buồn hoặc quên người yêu cũ, nhưng xin đừng bị bệnh mất trí nhớ Alzheimer (bệnh lú lẫn) thì thật khổ sở vô cùng. Người viết xin dành cho các vị bác sĩ chuyên môn giải thích và chữa trị các bệnh mất trí nhớ này. Người viết chỉ biết chia sẻ với các bạn những tài liệu được người viết sưu tầm trên internet, đem về đây giúp cho quý bạn đọc để có một chút ý niệm về các căn bệnh quái ác này.

Những phương pháp cải thiện trí nhớ hiệu quả:

Kẻ thù nguy hiểm nhất của trí nhớ là stress. Trong gia đình cũng như ngoài xã hội, mọi người đều chịu nhiều áp lực. Không ít người bị stress trầm trọng khiến cơ thể phóng thích nhiều cortisol (hormone stress), làm tổn thương vùng hippocampus. Mặt khác, stress còn làm giảm, thậm chí mất tập trung. Ngoài ra, cortisol còn thúc đẩy việc sản xuất insulin, ngăn không cho vùng hippocampus sử dụng đủ đường huyết để não có năng lượng cho việc ghi nhớ. Hơn thế stress còn gây khó khăn cho việc "truy cập" ký ức đã được lưu giữ.

Dưới đây là các cách giúp cải thiện trí nhớ:

1. Hóa giải stress bằng phương pháp thiền hay yoga.
2. Tập thể dục cho não bằng cách đọc sách, báo, lướt các trang web lành mạnh và bổ ích.
3. Một chế độ dinh dưỡng đầy đủ và cân đối.
4. Phải tạo được giấc ngủ tốt.
5. Kiểm soát tốt những căn bệnh mãn tính như cao huyết áp, đái tháo đường... cũng là một giải pháp hữu hiệu để tăng cường trí nhớ.
6. Lối sống tích cực, lạc quan, cởi mở.

(Nguồn: Bài viết của hai bác sĩ Mehmet Oz và Michael Roizen
Nguyễn Minh Tâm dịch)

Nói cho bạn mừng, không phải người già bị suy giảm trí nhớ mà ngay cả người trẻ cũng khổ tâm vì trí nhớ của mình cũng thường hay “đội nó đi chơi” luôn.

Xin hãy nghe tâm tình của một người trẻ bị chứng quên quên nhớ nhớ và lời hướng dẫn của một bác sĩ dưới đây nhé:

Hỏi:

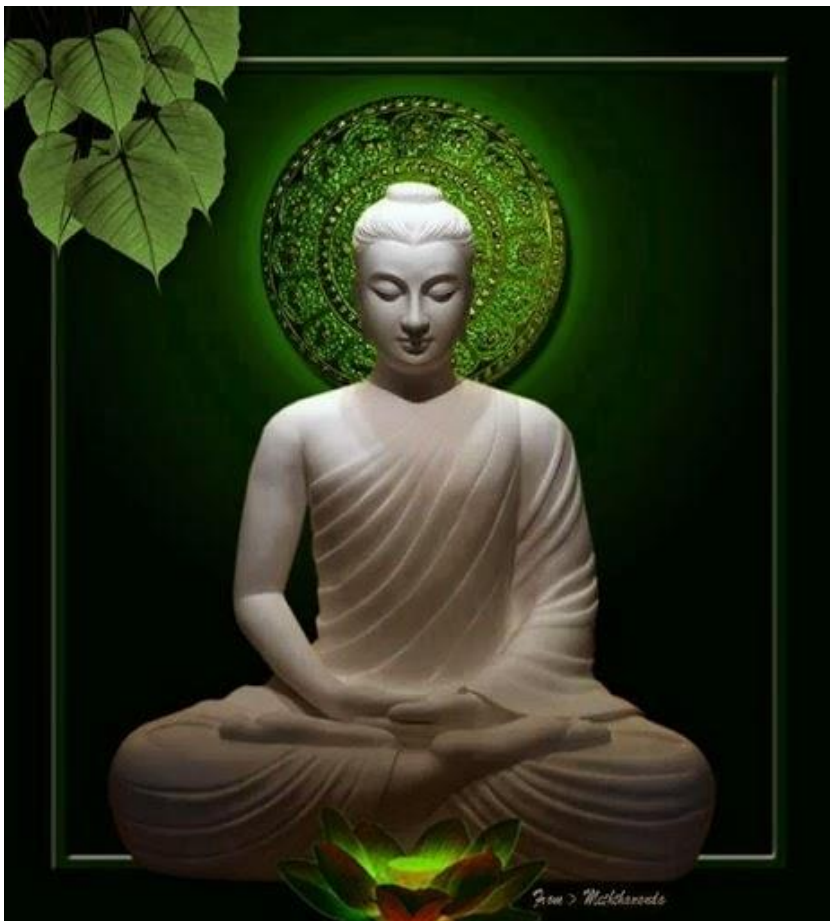
“Cháu còn trẻ, tuy nhiên dạo gần đây cháu thường xuyên bị chứng quên quên, nhớ nhớ. Ví dụ. Nhiều khi cháu không thể nhớ nổi tên của một người hàng xóm thân thiết hay một người quen, một người đồng nghiệp khi gặp mặt với họ, phải mất một lúc cháu mới có thể nhớ ra tên của họ; những người cháu gặp mặt và có giao tiếp 1 lần thì hầu như cháu không thể nhớ được khi lần sau gặp lại họ... Cháu khổ tâm lắm. Bác sĩ tư vấn giúp cháu.”

Đáp:

“Cháu còn rất trẻ đã bắt đầu có suy giảm trí nhớ nên cháu cần đi khám chuyên khoa thần kinh để tìm các bệnh gây tình trạng suy giảm trí nhớ và có chỉ định điều trị. Cháu nên điều chỉnh lại lối sống hợp lý, không thức quá khuya, làm việc dồn dập để tạo hiệu quả công việc và não được nghỉ ngơi; tránh các chất kích thích rượu bia, thức uống có ga, ăn rau củ quả sạch chứa nhiều dinh dưỡng, vitamin và đặc biệt là chống oxy hóa – yếu tố làm trí nhớ suy giảm. Bên cạnh đó, cháu có thể dùng một số thực phẩm chức năng như OTIV đang được chứng minh có hiệu quả trong cải thiện trí nhớ.

Ngoài ra, cháu có thể ghi chép các sự việc cần làm tránh tình trạng quên, luyện các bài tập trí não để não hoạt động tốt hơn. Bạn là nhân viên văn phòng, bạn nên tập trung một số giờ học ngoại ngữ, đây là phương pháp tốt củng cố trí nhớ cho não.”

(Nguồn:Trích Trong vnexpress.net)

Tôi cũng thường nói đùa với bạn bè rằng: “*Thiên tài thường hay đãng trí*” để tự bào chữa cho mình mỗi khi tôi quên một chuyện gì. Đó chỉ là để đùa cho vui mà thôi chứ mỗi khi quên một chuyện gì là tôi thấy mắc cỡ và cũng buồn bã lắm vì biết mình đã “không còn trẻ nữa” rồi nên mới hay quên như thế.

Tuy nhiên, đôi lúc chúng ta cũng cần phải học cách quên đi những sự buồn phiền xảy ra trong gia đình, ngoài xã hội thì mới có thể sống vui sống khỏe được. Tôi vẫn nhớ câu nói của một bậc hiền trí nào đó mà tôi không biết tên để làm châm ngôn cho cuộc sống của mình:

“Nhớ những cái cần nhớ, quên những cái nên quên, sống cuộc sống cởi mở, trong lòng không vương mắc thì cuộc sống này sẽ thật tươi đẹp.”

Lâu lâu chúng ta cũng cần tự hỏi mình Em Còn Nhớ hay Em Đã Quên giống như Ý Lan đã diễn đạt ca khúc quên quên nhớ nhớ này của Trịnh Công Sơn qua link dưới đây:

Youtube Em còn nhớ hay em đã quên - Ý Lan

<https://www.youtube.com/watch?v=kodDLZLUtkg>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

Cõi Tình Hư Hao

*Xin cho vạn ngày sầu
Xin cho những niềm đau
Dập vùi trong giông tố...quên mau.*

*Xin yêu như ngày đầu
Rung rung lệ chờ nhau
Dù tình như đã mất ...hư hao .*

*Ôi ! Anh xa vạn dặm
Tìm em vẫn nồng say
Dù qua bao giông tố...phôi phai .*

*Xin cho đêm mặn nồng
Cho ân tình hoài mong
Dù ngàn sau sám hối ...oi tình !*

Ngàn đời chưa phai dấu

Hè Vội

Buồn giăng đôi cánh mỏng,
Giữa tiếng hát ca trầm.
Ve khản nguyện lâm râm
Giữa Hè trôi vô tận...

Nắng chói chan giữa dòng đời đã mặn,
Tàu một mình trôi nổi giữa mênh mang.
Tóc dài xưa chẳng ai để mơn man,
Em chôn dấu một thiên đàng vụn vỡ.

Bốn mươi năm, mỗi mùa Hè phượng nở,
Ở phương nào? Anh có nhớ tình xưa?
Lá me xanh trong yên lặng ban trưa,
Xác phượng đỏ, xóa nhòa đôi môi mộng.

Thương ai về ngõ vắng,
Điều thuốc loãng khói buồn.
Mai biết có còn không?
Sỏi tan trong rời rã...

Nếu anh biết em đi về chốn lạ,
Và biết rằng lời cuối tạ từ nhau
Thì có giữ lời đau... làm điếm tựa
Để làm chi em khuất nửa địa cầu!

Hè vẫn sang mỗi độ,
Phượng vẫn đỏ tìm ve.
Nhạc vẫn thổi trưa Hè
Môi xưa giờ... trăn trối ...

Linh Đắc

8/04/2015

*Cuộc tình như chiêm bao
Ôi trái tim mù lòa
Dâng trái tình phong ba .*

*Xa cách xa muôn trùng
Đêm gió mưa lạnh lùng
Nụ xuân đời số kiếp
Tan tác tình hư không .
Ngọc Quyên*

LỖ CHUYỂN ĐÒ

*Đã qua rồi những mùa thương năm cũ
Sao tình còn áp ủ mãi dòng thơ
Mảnh trăng xưa chênh chếch bóng đợi chờ
Sầu lan tỏa giữa khung trời tình nhớ
Đêm qua chưa? tiếng lòng còn than thở
Nụ hôn đầu bờ ngõ khúc tình xanh
Ta trao nhau chan chứa giấc mơ lành
Nào ai biết trời dành sâu thiên cổ
(Dấu tình sâu: thơ Ngọc Quyên)*

Buổi chiều thứ sáu, thiên hạ bận đi du hí nên giảng đường chỉ thưa thớt có vài chục tên sinh viên chăm học. Tan lớp, tôi ra về sau chót, tới bãi đậu xe thì thấy Sơn đang đứng xớ rớ ở đó, tay chân lấm lem dầu mỡ. Vừa thấy tôi, Sơn đã hỏi ngay:

- May quá anh chưa về. Xe em chết máy rồi, em đề mãi không được.
- Có phải tại bình điện không? Tôi hỏi.
- Chắc không phải, bình điện mới thay tháng trước.
- Hay là nghẹt bu gi?
- Em không biết. Sơn gãi đầu, em cũng lôi nó ra lau rồi, nhưng không có kết quả.
- Thế xe cậu đâu?
- Em đã gọi hãng tow-away đưa đến tiệm sửa xe rồi, thiệt là xui xẻo...

Tôi phì cười, nói đùa:

- Xe cậu nằm vạ là chuyện đương nhiên, nó già hơn cả tôi nữa, quá tuổi về hưu lâu rồi, cả tháng nay nó không đình công mới là chuyện lạ.

Sơn hơi đỏ mặt, cười ngượng nghịu:

- Mai một có tiền em sẽ đổi xe khác. Bữa nay anh cho em quá giang về nhà được không?
- Dĩ nhiên là được, giữa cậu và tôi mà còn phải hỏi. Lên xe đi!

Sơn và tôi là bạn đồng học lớp Computer Sciences, khá thân nhau mặc dù không cùng chung lứa tuổi. Sơn vừa rời ghế trung học, tuổi mới mười chín, còn tôi thì đã ba mươi sáu, gần gấp đôi tuổi hắn, tôi mới qua Mỹ được hai năm. Cả hai đều nghèo và cùng chăm học. Sơn và tôi chưa ai có bạn gái cả, Sơn quá trẻ, còn tôi thì đã một lần thất bại trong tình trường nên chán nản, chẳng buồn nghĩ đến chuyện yêu đương nữa. Cả hai chỉ chăm chú vào việc học, chỉ muốn học cho giỏi để mau tốt nghiệp, đi tìm việc làm kiếm sống. Sơn hiền lành, không ăn chơi xô bồ như phần lớn những thanh niên trẻ tuổi khác, hắn cũng thích nghe nhạc cổ điển như tôi vậy. Vì quan niệm sống có nhiều điểm giống nhau nên mặc dù tuổi tác chênh lệch, chúng tôi vẫn thân nhau và thường giúp đỡ nhau trong việc học hành. Sơn giỏi tiếng Anh, còn tôi giỏi toán, chúng tôi thường chỉ bảo bài vở cho nhau và học chung với nhau ở thư viện, nhưng chưa bao giờ biết nhà nhau, đây là lần đầu tiên tôi đến nhà hắn. Dừng xe trước cửa cho Sơn xuống, tôi đã toan lái xe đi thẳng, nhưng Sơn giữ lại:

- Anh không bận gì chứ? Vào đây một lát đã.

Tôi ngần ngại:

- Bạn thì chả có gì bận, nhưng tôi phải đi ăn vì trời sắp tối rồi.

Sơn nói ngay:

- Nếu vậy, anh vào đây dùng cơm với em và mẹ em luôn tiện. Anh ăn bún thang với mắm tôm được chứ? Hôm nay sinh nhật em, mẹ em nói sẽ làm món em thích.

- Sinh nhật cậu hả? vậy mà tôi không biết gì cả, happy birthday cậu nhé! còn chuyện ăn uống thôi để dịp khác. Bây giờ tôi xin kiếu.

Tôi từ chối và chúc hắn buổi tối vui vẻ, nhưng Sơn nhất quyết không cho tôi đi. Còn đang dùng dằng thì cánh cửa chợt bật mở và một giọng Huế trong trẻo vang lên:

- Sơn đã về đó hả? răng không vô nhà đi con?

Một người đàn bà xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Bà ta trông còn trẻ, chắc mới ngoài bốn chục tuổi, Sơn ghé tai tôi nói nhỏ:

- Mẹ em đó.

Rồi quay sang mẹ:

- Con đi với một người bạn.

Tôi vội vã cúi chào, bà ta niềm nở:

- Rửa hả? vô chơi đi cháu.

Chợt nhìn rõ tôi, bà ta khựng lại:

- Ô xin lỗi, rửa mà tôi cứ tưởng...

- Không sao cả, thưa bà. Tôi vội vã nói, tuy nhiều tuổi hơn Sơn, nhưng đã là bạn của Sơn thì cũng như em, như cháu của bà...

- Không dám, không dám mô. Bà ta cười, hàm răng trắng bóng như những hạt ngọc lấp lánh dưới ánh đèn đường. Ngôn ngữ Việt Nam rắc rối chi tẻ, cứ như người Mỹ gọi nhau bằng you and I có phải giản tiện không? Nhưng thôi cậu vô nhà đi chứ? đứng đây hoài sẽ bị ướt đó, trời sắp mưa rồi, thấy không?

Tôi nhìn lên bầu trời vùn vùn những mây đen, vài tia chớp sáng loằng ngoằng ở phía chân trời và những tiếng sấm ỳ ầm làm rung chuyển cả không gian, vài hạt mưa đã bắt đầu rơi lộp bộp.

- Thế này thì còn đi đâu được nữa? Sơn nói, thôi vào đây một lúc đi anh!

Vừa nói, Sơn vừa nắm lấy tay tôi kéo. Âu cũng là định mệnh, tôi tặc lưỡi theo Sơn bước vô cửa, bà ta vội đứng nép qua một bên, tránh lối. Lúc đi ngang người bà, tôi thoáng ngửi thấy mùi nước hoa Christiane Dior quen thuộc, loại nước hoa đặc biệt ít có người biết đến, thoang

thoảng như mùi hương sen, thanh lịch và quyến rũ, người yêu tôi vẫn dùng khi xưa. Bây giờ thì nàng đã lấy chồng, còn đâu hương mùi hương năm cũ?

Một thoáng ngậm ngùi, hơn mười năm không gặp mặt, Huyền đã lấy chồng sau khi di tản sang Mỹ, trong khi tôi bị kẹt lại, ba năm chờ đợi cũng đã là nhiều đối với một cuộc tình vô vọng.

Tôi không trách Huyền, nhưng cảm thấy lòng băng giá, con tim không còn rung động được nữa, tình yêu dường như đã chết. Nay tình cờ tìm lại hương xưa, tôi bỗng thấy lòng xao xuyến. Tôi khẽ liếc nhìn bà ta, dưới ánh đèn vàng êm dịu, bà ta trông thật đẹp với mái tóc bới cao để lộ cái cổ trắng nõn, khuôn mặt vừa trang nghiêm vừa dịu dàng và nụ cười thật tươi, người cao dong dỏng, thân hình mảnh mai nhưng nảy nở. Bà ta đẹp quá, một cái đẹp toàn diện, quý phái thanh lịch, nhưng không kém phần hấp dẫn, như một thứ trái cây chín mùi.

Không dám nhìn lâu sợ bị bắt chột, tôi vội ngẩng nhìn quanh nhà, căn phòng khách nhỏ, nhưng sạch sẽ, ngăn nắp, một bộ xa lông kê gần cửa sổ, trên mặt bàn có để vài tờ tạp chí và một lọ hoa nhỏ bằng men trắng chỉ cắm độc nhất có một bông hồng màu đỏ. Cuối phòng là một bộ bàn ăn bằng gỗ thông có bốn cái ghế dựa bằng mây, mặt bàn phủ khăn ren, trên đã bày sẵn hai bộ đồ ăn. Bà vui vẻ nói:

- Để tôi lấy thêm chén nữa. Cậu ở lại dùng cơm chiều với chúng tôi hi?
- Mẹ có làm món bún thang không đây? Sơn háo hức hỏi, con đã quảng cáo trước với anh Nam rồi.
- Có chứ. Bà nhìn Sơn âu yếm, mằn rảnh mà quên được hôm nay là sinh nhật của con. Bây chừ, mời cậu chi... à cậu Nam ngồi vô bàn đi, mà đem thức ăn ra liền.

Bà quay sang tôi cười, khoe hàm răng trắng đều như những hạt bắp:

- Cha hẳn người Bắc, chỉ ưa ăn toàn món Bắc, riết rồi tôi nấu món Bắc cũng thạo như món Huế.

Bà xuống bếp, lát sau bung ra một khay trên có ba tô bún bốc hơi nghi ngút, những sợi bún trắng tươi được đặt vào trong những cái tô màu xanh lục có vân như ngọc thạch, rau xà lát thái nhỏ xếp ở đáy tô, trên mặt bún phủ kín những lớp thịt gà xé phay, tôm chà bông, giò lụa thái chỉ, trứng chiên cũng thái chỉ, tất cả được trình bày theo hình rẽ quạt mà trung tâm điểm là một nhúm rau răm thái nhỏ. Màu xanh của rau làm nổi bật các màu trắng, vàng, đỏ của thịt gà, trứng chiên, tôm và giò lụa chìm dưới lớp nước dùng màu hổ phách trông thật là ngon mắt. Đặt tất cả xuống bàn cùng với ba chén nhỏ đựng mắm tôm có điểm vài khoanh ớt xanh, và một lọ cà cuống, bà dục mọi người ăn ngay kéo hết nóng. Sơn so đĩa cho cả ba người với một vẻ hài lòng rõ rệt:

- Ăn đi khắc biết, không ai nấu ăn ngon bằng mẹ em.

Bà cười, nhưng mắt thoáng vương những tia buồn:

- Nhà đơn chiếc chỉ có hai mẹ con, ban ngày phải đi làm, buổi tối mẹ con mới gặp mặt. Nếu không có hẳn, nhà rất buồn, Sơn biết ý tôi nên ít khi vắng nhà lúc ban đêm.

Tôi húp một muống nước súp ngọt lịm, ngập ngừng hỏi:

- Vậy còn bác trai đâu?
- Ông nhà tôi mất lâu rồi, trong một tai nạn nghề nghiệp, từ khi Sơn mới lên hai tuổi. Đạo đó ông làm nghề thầu xây cất.
- Thật không may! Tôi nói.
- Đúng vậy, thật chẳng may tí nào. Đạo đó tôi bị khủng hoảng mất một thời gian, phải lâu lắm mới nguôi được, may nhờ có Sơn, hai mẹ con hủ hỉ cũng đỡ buồn.

Sơn đột ngột xen vào:

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa buồn lắm, nói cái gì vui vui đi! Anh Nam ăn có ngon không?
- Ngon tuyệt!

Tôi khen thật tình và khi bà hỏi có muốn ăn thêm tô nữa, tôi không khách sáo, gật đầu ngay. Khi bà đem thêm thức ăn ra cho Sơn và tôi, tôi nói:

- Như thế này chả trách Sơn không bao giờ đi ăn tiệm.
- Đúng vậy! Sơn nói, em sợ mẹ em buồn đã đành mà thật ra em cũng rất thích những món ăn mẹ nấu.
- Cậu thật có phước mới được mẹ chăm sóc cho chu đáo như vậy.

Bà cười thật tươi, mặt thoáng nét cảm động:

- Chỉ sợ sau này Sơn có vợ, hẳn không chịu để tôi nấu ăn cho như bây chừ.
- Không đâu mẹ, con sẽ bắt vợ con phải ở với mẹ để học nấu ăn.
- Rứa, có cậu Nam làm chứng hỉ? kéo mai một hẳn lại đổi ý.
- Bà đừng lo. Tôi nói, Sơn không dại đâu.

Cả ba cùng cười xoà, bà quay sang tôi:

- Ngày thường cậu ăn uống ra rãng?
- Tôi tiện đâu ăn đấy và cũng chẳng có giờ giấc chi hết.
- Ăn như rứa không khoẻ đâu. Nếu cậu không thích cơm hàng cháo chợ thì cứ ghé đây ăn chung với Sơn cho có bạn.
- Cám ơn bà đã cho phép, nhưng tôi không dám đâu, phiền bà quá.
- Có chi mô mà phiền, cậu là bạn của Sơn thì cũng như người nhà, đừng khách sáo như rứa.

Từ đó, thỉnh thoảng tôi hay ghé nhà Sơn, không phải vì muốn ăn ngon, mà vì tôi thích cái không khí ấm cúng của gia đình họ, tình mẹ con của họ làm tôi cảm động. Tôi rất thích ngồi yên, nghe bà nói chuyện, giọng bà trong trẻo, nồng ấm, có sức thu hút lạ kỳ, cả người lẫn giọng nói của bà đều toát ra một vẻ gì rất Huế, rất quyến rũ.

Lần nào đến, bà cũng vui vẻ tiếp đãi, bà thường hỏi tôi về học hành, thi cử, về gia đình của tôi còn ở Việt Nam, về mối tình đầu dang dở, đôi khi bà còn hỏi cả những sở thích của tôi nữa.

Ngược lại, tôi cũng được biết tên bà là Công Huyền Tôn Nữ Mai An, con của gia đình vọng tộc ở Huế. Bà Mai An làm assembler cho một hãng điện tử để nuôi Sơn ăn học, bà mong muốn sau này Sơn sẽ là một kỹ sư giỏi trong ngành điện toán.

* * *

Thời gian qua thấm thoát đã được hai năm, giáng sinh năm đó, để kỷ niệm hai mươi lăm năm ngày thành lập công ty, hãng của bà tổ chức một buổi dạ tiệc thật lớn cho nhân viên và gia đình của họ. Sơn mới có bạn gái, hôm đó lại được gia đình bạn gái mời đến nhà ăn cơm, nên khẩn khoản nhờ tôi đưa mẹ hẳn đi dùm, tôi nhận lời ngay.

Tối hôm đó, bà Mai An trang điểm kỹ lưỡng và diện khác hẳn ngày thường, trông bà thật lộng lẫy trong áo dạ hội màu đen lấp lánh kim tuyến, dài đến gót chân, may bó sát người, có một đường xẻ cao trên đầu gối, để lộ cặp chân thon dài tuyệt đẹp. Mái tóc thường ngày buông thả chằm vai, được bà đến tiệm uốn chải, bới cao lên và cài một cái trâm có gắn những mặt đá lấp lánh phản chiếu ánh đèn màu. Bà đeo bông tai và dây chuyền vàng có mặt hình quả tim nổi bật trên cái cổ cao và bộ ngực no tròn. Chưa bao giờ tôi thấy bà đẹp như hôm đó, trông bà như trẻ ra cả chục tuổi, mỗi khi bà đi ngang, mọi người đều quay đầu nhìn với cặp mắt chiêm ngưỡng.

Tôi đi bên bà với một vẻ hãnh diện và rất sung sướng thấy bà từ chối tất cả mọi lời mời khiêu vũ. Tuy nhiên vào cuối buổi tiệc, tôi hơi bực mình khi thấy bà nói chuyện quá lâu với một ông đứng tuổi người Mỹ ăn mặc rất lịch sự, hai người bàn tán sôi nổi về một vấn đề thời sự. Ngồi nghe họ tranh luận, tôi cảm thấy mình thừa thãi hết sức, thế là tôi đâm giận, đứng dậy bỏ đi tới một góc tối, ngồi uống rượu một mình. Tan tiệc, tôi đưa bà về, im lặng không nói một lời. Vừa ngồi vào xe, bà đưa mắt nhìn tôi quan sát một lúc rồi mới hỏi nhỏ:

- Cậu Nam đang giận tôi đó hả?
- Tại sao lại giận bà?
- Vì tôi đã đề cậu phải bỏ đi uống rượu một mình.

Tôi không trả lời, vì thật sự tôi cũng không biết phải trả lời như thế nào nữa. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của tôi, bà Mai An bỗng bật lên cười xoa:

- Thôi đừng giận nữa, mô phải như cậu nghĩ đâu, ông ta là người bảo trợ gia đình tôi khi xưa. Hai ông bà đều rất tốt và cũng chính họ đã đưa tôi vô làm ở cái hãng điện tử ni, bà vợ ông ta bây chừ là xếp của tôi đó.

Tôi thở phào một tiếng sung sướng như vừa trút khỏi gánh nặng, nhưng đồng thời cũng giật mình tự hỏi có phải tôi đã ghen chằng? Có yêu thì mới ghen, trời ơi! có thể nào như thế được không? nhưng tôi đã yêu bà ta hồi nào? Có lẽ phải hỏi lại lòng mình đã, đêm đó tôi ra về mà lòng bối rối hết sức, trong trí cứ vẩn vơ cả chục câu hỏi.

Từ hôm đó, tôi cố tránh mặt Sơn và cũng không đến nhà hắn. Nhưng chỉ được vài tháng, vài tháng mà tôi có cảm tưởng lâu như một thế kỷ, tôi thấy khổ sở ghê lắm. Sau cùng, không thể chịu đựng lâu hơn, một buổi tối, tôi lại tìm đến nhà Sơn. Không thấy xe hắn đậu trước cửa, tôi biết Sơn đi vắng nhưng vẫn cứ vào. Bà Mai An ra mở cửa, dạo này bà hơi gầy đi, vẻ mặt xanh xao và đôi mắt trong suốt mang một vẻ buồn nảo nùng.

- Đã lâu quá rặng không thấy cậu tới chơi? Bà hỏi.
- Tôi bận chút việc. Tôi nói dối, Sơn không có nhà à?
- Hắn đi chơi rồi. Từ dạo có bạn gái, Sơn ít ăn cơm nhà, tuy vậy ngày nào tôi cũng để phần.

Nói xong, bà chỉ mâm cơm còn nguyên, trên úp cái lồng bàn. Tôi hỏi:

- Sơn có nói là bao giờ về?
- Hắn không nói chi cả, nhưng nếu hắn về trễ là hắn đã đi ăn với bạn gái rồi đó, thôi không đợi nữa, nếu cậu chưa ăn thì ở lại dùng bữa với tôi. À khoan, để tôi đi hâm nóng đồ ăn đã.

Nói xong, không đợi cho tôi kịp nhận lời hay từ chối, bà vội vã đi xuống bếp. Chỉ một lúc sau đã bung ra nào canh chua cá bông lau, đậu hoà lan xào thịt bò, một đĩa tôm càng kho đỏ ối màu gạch tôm, trên mặt có những khoanh hành, ớt, mỡ xắt hạt lựu và một thố cơm nóng bốc hơi nghi ngút.

Trong khi bà đi tới, đi lui, tôi tha hồ nhìn ngắm, vẫn cái dáng mảnh mai quý phái, người bà toát ra một vẻ tươi mát ưa nhìn. Hôm nay bà không trang điểm gì cả, mái tóc để tự nhiên xoã xuống vai ôm lấy khuôn mặt trái soan xinh đẹp, chiếc áo hở cổ màu mỡ gà làm tôn nước da trắng mịn, bếp lửa làm hai má bà đỏ hồng. Bà bắt đầu so đĩa, tôi nhìn mê mẩn hai bàn tay búp măng với những ngón thon dài, móng sơn màu hạnh đào. Bất chợt, một giọng nói dịu dàng vang lên ngay bên tai:

- Thức ăn sắp nguội cả rồi nì, ăn đi chứ? Nhìn gì mà nhìn dữ rứa làm người ta nhột muốn chết, dị quá...

Tôi đỏ mặt mắc cỡ, thì ra nãy giờ tôi mãi ngắm bà mà không để ý là bà cũng đang quan sát tôi. Tôi buột miệng khen:

- Bà có đôi bàn tay đẹp quá, bàn tay này mà chơi dương cầm thì thật tuyệt!
- Đó là ước mơ của tôi từ lúc còn trẻ, nhưng không có điều kiện. Còn cậu, răng mà cậu hỏi tôi như rứa? cậu có biết chi về âm nhạc không hí?

Tôi mỉm cười nhũn nhặn, cố che dấu niềm hãnh diện:

- Tôi đã tốt nghiệp trường Quốc Gia Âm Nhạc, bộ môn dương cầm.
- Chúa ơi! Bà kêu lên kinh ngạc, rứa mà quen cậu bấy lâu tôi vẫn không biết chi hết, bây chừ cậu còn chơi đàn không?

Tôi lắc đầu, buồn bã:

- Không có thì giờ, tôi phải lo học và lo kiếm sống.

Bà Mai An thở dài:

- Sinh kế làm người ta bận rộn, mô có thì giờ cho những thú thanh cao.

Ngập ngừng một lúc, bà mới thổ lộ:

- Có lẽ tôi cũng sắp thôi không làm assembler nữa.
- Răng rứa?
- Nghề này không khá, nó biến người ta thành một cái máy, làm hoài chán lắm. Và lại tôi cũng muốn có cơ hội vươn lên...

Bà nhìn vào khoảng không một lúc, rồi mới chậm rãi nói tiếp:

- Sơn lớn rồi, hẳn sắp tốt nghiệp và sẽ có gia đình riêng, hẳn không cần tới tôi nữa...

Bà nói nửa chừng rồi im lặng. Tôi cũng im lặng, nhưng trong lòng hồi hộp lắm, đợi một lúc cho tim bớt đập, tôi mới thu hết can đảm, ngập ngừng ngỏ lời:

- Bà sẽ không cô đơn đâu, tôi sẽ thay Sơn lo cho bà, được không?

Tôi thấy rõ ràng bà hơi giật mình nhưng rồi trấn tĩnh được ngay, bà chớp mắt có vẻ cảm động rồi mới dụi dãi nói:

- Cũng chưa vội chi, hè này cả cậu và Sơn cùng tốt nghiệp phải không? Hãy đợi lo cho Sơn xong đã.

Phải chăng đó là một lời hứa hẹn? tôi ra về lòng lâng lâng, sung sướng.

Thế rồi mùa hè năm đó, cả Sơn và tôi đều tốt nghiệp với hạng danh dự. Ngay tháng sau, Sơn đã tìm được việc làm ở một nơi khá xa, vì vậy hẳn phải dọn nhà ra riêng. Còn tôi, mãi ba tháng sau mới kiếm được việc làm, nhưng may mắn lại được gần nhà. Lúc bây giờ, bà Mai An mới nói:

- Mọi việc xong xuôi tốt đẹp cả rồi, tôi có thể an tâm về phần Sơn. Bây chừ tôi phải lo cho tôi, tôi muốn trở lại nghề dạy học của tôi khi xưa.

Tôi gật đầu:

- Tốt lắm, nên tìm một cơ hội để tiến thân.
- Tôi muốn học lớp đêm vì ban ngày còn phải đi làm. Chừng nào học xong, tôi mới thôi làm assembler, vì tôi không muốn là gánh nặng cho Sơn, hẳn còn phải lo chuyện vợ con.
- Để tôi sẽ ghi tên lớp đêm cho bà.
- Ừ, mà cậu có học thêm không? cho vui...
- Để tôi tính lại.

Tôi về suy nghĩ, có thể cũng là một ý kiến hay, tôi cũng muôn học thêm để sau này sẽ trở thành một computer programmer. Nhưng tự sâu trong đáy tim, tôi hiểu nguyên động lực chính là tôi muôn có nhiều thì giờ ở bên bà. Vì vậy nên mấy hôm sau tới chơi, tôi vui vẻ nói:

- Đi học buổi tối cũng không ảnh hưởng đến việc làm. Tôi cũng sẽ tới trường cùng với bà.
- Rứa hi? Bà reo lên mừng rỡ, rứa thì tốt quá, nếu cậu không phiền thì cho tôi quá giang, tôi ngại lái xe ban đêm.
- Có chi mà phiền? đàng nào cũng tiện đường, để tôi sẽ ghé qua đón bà.

Tôi không dám nói rằng được đưa đón bà là một hân hạnh cho tôi, rằng tôi rất sung sướng được gặp bà mỗi đêm...

Khỏi phải tả tôi đã hạnh phúc như thế nào trong thời gian đó. Nhưng rồi một biến cố xảy ra làm tôi tiêu tan hy vọng, số là trong lớp tôi, có một ông giáo sư người Việt đã chú ý đến bà. Ông Mạnh tướng người cao lớn và rất đẹp trai, ông goá vợ nhưng không con, mặc dù tuổi đã năm mươi - hơn bà Mai An chừng năm, sáu tuổi – nhưng trông vẫn khỏe mạnh, tráng kiện. Mái tóc hoa dâm và đôi kính trắng tạo cho ông một vẻ đạo mạo, đứng đắn và rất trí thức. Ông thường say mê đứng ngắm bà Mai An rất lâu trước khi vô lớp. Bà Mai An coi bộ cũng có cảm tình với ông ta nên dạo này đi học mà bà cũng trang điểm đẹp lắm. Lúc nào gặp ông, bà cũng cười thật tươi và đã nhiều lần tôi bắt gặp hai người đang chuyện trò thân mật. Tôi tức lắm, một hôm không nhịn được, tôi hậm hực hỏi:

- Bà thấy ông Mạnh được đây chứ?
- Răng? cậu muôn nói ông giáo sư của cậu à?
- Chớ còn ai nữa? ông ta đang để ý tới bà đó.
- Kệ ông nó, can chi tới tôi?
- Thôi đi đừng có vờ! Tôi bỗng dung nổi nóng và lớn tiếng, bà biết thừa là ông ta đang si mê bà...
- Thì đã sao?
- Đã sao? Tôi mĩa mai, tôi thấy ông ta với bà xứng đôi lắm, chẳng gì người ta cũng là giáo sư đại học.
- Răng cứ nói vô cho ông nó hoài? Cậu đang làm mai tôi cho ông ta đó hi? ai khiến?
- Cần gì khiến? Tôi gằn giọng, tôi vẫn thấy hai người trò chuyện thân mật với nhau hoài, đừng chối!
- Tôi chối hồi nào? mà can chi phải chối? cậu mô có quyền hạch hỏi tôi.

Tôi chờ người, cảm thấy bị xúc phạm tới cùng cực, tôi nuột nước miếng hai, ba lần mới trôi được cục nghẹn:

- Phải, bà nói đúng, tôi không là cái gì của bà hết, chẳng qua chỉ là một đứa ngu ngốc, một tên trẻ người non dạ, một người bạn của con bà... Tôi xin lỗi, tôi đã đi quá đà rồi.

Nói xong, tôi đứng dậy, đi thẳng ra cửa, không thèm ngoái nhìn bà lúc đó cũng đang giận dữ. Hình ảnh cuối cùng mà tôi trông thấy là đôi mắt mở to, ngập đầy lệ.

Tôi bỏ học, đi luôn không trở lại. Hai tuần sau, tôi nhận được lời nhắn tin của bà để lại trong điện thoại “tôi không cố ý đâu, Nam đừng giận. Trở lại trường đi! đừng bỏ học, uổng lắm.” Tôi chua chát nghĩ thầm, làm sao tôi có can đảm trở lại trường để nhìn bà sắp thuộc về người khác? Bỏ học không tiếc, xa bà mới khổ, hai tuần nay tôi không ăn ngủ gì được, người gầy xút

đi, tôi đâm sợ những ngày tháng sắp tới, làm sao chịu đựng nổi? Song nghĩ cho kỹ, tôi thấy tôi là người cần phải rút lui, ông ta có điều kiện hơn tôi, có thể bảo đảm cho bà một cuộc sống sung túc, còn tôi, một tên nghèo xơ nghèo xác, đã thế còn một gánh nặng gia đình còn ở Việt Nam, làm sao tôi có thể lo cho bà một cuộc sống đầy đủ như người ta? Tốt hơn hết tôi cần phải hy sinh để người yêu của tôi yên tâm đi lấy chồng, cái số của tôi có lẽ phải sống độc thân suốt đời. Tôi cần rảnh, làm ngơ không trả lời điện thoại, và một tháng sau đó, tôi rời nhà đi nơi khác.

* * *

Bằng đi một thời gian dài, một hôm tôi gặp Sơn đang lang thang trên hè phố Bolsa. Thấy tôi, Sơn mừng rỡ chạy ngay lại, thăm hỏi tíu tít:

- Đạo này anh đang ở đâu? công việc làm ăn ra sao? Lâu quá không thấy anh tới chơi?

Tôi nói bải buôi:

- Việc làm thì cũng tạm tạm thôi, còn tới chơi, cậu có còn ở đó đâu mà tới?
- Mẹ em vẫn nhắc đến anh luôn, bà đi dạy gần được một năm rồi đó.
- Vậy à? Chóng thật, mới đây mà đã bốn năm...

Ngập ngừng một lúc, tôi cố lấy giọng thản nhiên hỏi tiếp:

- Mẹ cậu đã lập gia đình rồi, phải không?
- Cái gì? Sơn tròn mắt hỏi, anh nói gì em không hiểu? mẹ em lập gia đình với ai?

Tôi chung hửng:

- Ủa không phải bà ấy đã thành hôn với ông giáo sư Mạnh hay sao? Đạo đó thấy hai người thân nhau, tôi cứ tưởng...
- Em không biết gì cả, Sơn thở ra, anh biết mẹ em goá chồng từ thuở còn trẻ, lại có nhan sắc nên thiếu gì đàn ông theo đuổi, nhưng bà không chú ý đến ai hết.

Tôi đứng im, cố che dấu xúc động trước những khám phá bất ngờ, tim tôi bắt đầu đập mạnh, máu chảy nhanh trong huyết quản, người tôi nóng bừng lên như vừa mới uống rượu. Tôi hỏi Sơn:

- Hôm nay sao cậu lại ở đây?
- Em nghỉ vacation hai tuần, về thăm mẹ, luôn tiện thu xếp nhà cửa, đón mẹ em lên Fresno ở với hai vợ chồng em.
- Thế ra cậu đã cưới vợ rồi à?
- Bọn em đã có một cháu trai mới được ba tháng. Sơn gật đầu, hơi có vẻ bẽn lẽn.

Tôi vỗ vai hắn, cười lớn:

- Mừng cậu! thảo nào mà mẹ cậu chẳng lên với cháu. Thế nhưng còn công việc đi dạy của bà ấy?
- Xin chuyên trường cũng dễ thôi.

Tôi hỏi Sơn số điện thoại và địa chỉ của nhà hắn, rồi giả từ sau khi hẹn:

- Thế nào tôi cũng tới chơi, cho tôi gửi lời thăm mẹ cậu.

Rời Sơn, tôi bước đi những bước nhẹ tênh trên hè phố, người như bay bổng. Lòng rộn ràng một niềm vui khó tả, tôi thấy buổi chiều hôm nay sao đẹp quá, nắng bỗng rực rỡ như dát vàng lên cảnh vật, và những tiếng kèn xe như những tiếng nhạc reo vui, vì lòng tôi cũng đang rộn rã reo vui, tôi nghĩ đến chương trình cho ngày mai...

Việc đầu tiên của tôi là tìm đến ông Mạnh. Ông tiếp tôi với một vẻ thân tình, không dài dòng, tôi vào đề ngay:

- Tôi tưởng giáo sư đã cưới bà Mai An từ dạo đó?
- Tôi cũng tưởng thế... Ông ta thờ dài, nhưng khi tôi ngỏ lời thì bị từ chối, bà ta nói rằng tôi tới trễ rồi vì trong tim bà đã có hình bóng một người.

Tim đập tưởng như vỡ lồng ngực, tôi giật mình, ngồi thẳng người lên:

- Thiệt à? có thiệt là bà ta đã nói vậy không?
- Ai dám bịa ra một chuyện quan trọng như thế? Bà ta còn nói thêm rằng vì anh ta nhút nhát chưa dám ngỏ lời nên bà vẫn đợi.

Tới đây thì tôi không còn giữ bình tĩnh được nữa, tôi chồm tới, đưa cả hai tay ra nắm lấy tay ông ta:

- Cảm ơn giáo sư đã cho tôi rõ sự thực. Trời ơi! vậy mà tôi hồ đồ quá, tôi cứ tưởng... nên đã bỏ lỡ cơ hội mất rồi.
- Thì ra cậu là anh chàng nhút nhát đó, tôi cũng đoán thế. Ông ta cười hà hà, bây giờ mới chịu thú nhận. Cậu ác quá, để người ta phải chờ đợi lâu đến thế?
- Lỗi tại tôi tất cả, tôi sẽ chuộc tội và sẽ đền bù cho bà ấy, hy vọng chưa đến nỗi muộn.
- Chúc cậu may mắn.
- Cảm ơn giáo sư.

Nói xong, tôi đứng dậy xin từ giả, ông ta xiết tay tôi thật chặt:

- Nhanh lên nhé kéo lỡ mất chuyến đò. Mong sớm nhận được thiệp mời đi dự đám cưới của hai người.
- Tôi cũng chỉ mong có thể, và giáo sư sẽ là người khách danh dự đầu tiên.

Tôi ra về, lòng thơ thối, hân hoan, đêm hôm đó tôi mơ thấy bao nhiêu mộng đẹp.

Vòng tay ghì chặt nhớ nhung

Quay về bến cũ sóng lòng xót xa

Lỡ làng một chuyến đò qua

Cỏ đầu nắng rát, chiều tà lặng câm

Thơ Trâm Vân (Phương Trời Nhung Nhớ)

Cái ngày tôi mong đợi đó không bao giờ tới cả. Ngay sau khi rời nhà ông giáo sư Mạnh, tôi nhận được điện tín báo tin cha tôi đau nặng và tôi phải về nhà gấp. Mặc dù nhà thương và các bác sĩ đã tận tâm chữa trị, nhưng cha tôi vẫn không qua khỏi, ông từ trần ba tuần sau đó. Tang ma cho cha và thu xếp việc nhà xong xuôi, tôi trở qua Mỹ, tìm đến Fresno thăm gia đình Sơn, và tôi đã gặp bà Mai An tại đó.

Cả hai chúng tôi cùng rất xúc động khi gặp lại nhau. Bà Mai An lúc này coi khác trước rất nhiều, đôi mắt trong suốt khi xưa bây giờ trông mệt mỏi và rất buồn, tóc bà đã loáng thoáng những sợi bạc, nhưng bà vẫn rất đẹp. Còn tôi, tóc muối tiêu, tuổi đời đã bốn mươi ba, trẻ trung gì nữa? Những tháng ngày vất vả đầy lo âu, phiền muộn làm tôi già trước tuổi, những nếp nhăn đã thấy xuất hiện nơi khoé mắt. Hai cô nhân nhìn nhau mừng tủi. Hôm nay đón tôi, bà Mai An trang điểm thật đẹp và mặc cái áo dài mới màu tím Huế là màu tôi vẫn thích. Tôi đem cho bà một bông hồng nhưng màu đỏ thật tươi, tự tay cắm vào bình bông lúc nào cũng chỉ có một đoá hồng đơn lẻ của bà, xong xuôi, tôi nhìn bà mỉm cười:

- Bà thấy không? một bông coi đơn chiếc quá, phải hai bông mới đẹp.

Bà im lặng ngắm nghía một lúc rồi mới trầm ngâm nói:

- Nhưng cậu không thấy sự tương phản à? Bông của cậu tươi tắn đẹp đẽ quá, còn bông kia héo úa, sắp tàn rồi.

Tôi vẫn vô tình, vui vẻ nói đùa:

- Nếu thế lần sau tôi sẽ đem hai bông vậy, phải hai bông cho có đôi.

Bà Mai An không nói gì cả, chỉ mỉm cười nhưng đôi mắt ướt rượt, tôi nhìn bà đắm đuối. Hàn huyền tâm sự một hồi, tôi kể cho bà nghe hết mọi chuyện và kết luận:

- Tôi đã đem lòng yêu trộm nhớ thầm bà từ dạo ấy, nhưng lại bỏ đi... Tất cả chỉ vì một sự hiểu lầm, chúng ta đã lãng phí mất bao nhiêu thì giờ. Bấy năm qua là một thời gian dài để thử thách, tôi đã xét lại lòng mình, tôi thấy không thể sống thiếu bà được, chúng ta làm đám cưới nhé?

Bà cúi đầu, tay vân vê tà áo, dáng điệu e ấp như một thiếu nữ mới lớn, trông đáng yêu chi lạ. Tôi mạnh dạn kéo bà lại gần, để cho đầu bà dựa vào ngực tôi, xong tôi bắt đầu nói, tôi nói miên man về những dự tính trong tương lai:

- Bao nhiêu năm dành dụm, tôi đã có một số vốn, chúng ta sẽ mua một căn nhà nhỏ ở trên đồi, trồng thật nhiều hoa. Tôi sẽ xây cho bà một hòn non bộ có đủ cả sơn thủy, bắt chước phong cảnh sông Hương núi Ngự, chùa Thiên Mụ, cho bà gọi tưởng về xứ Huế. Tôi cũng sẽ mua một cây đàn dương cầm, buổi tối sau bữa cơm chiều, chúng ta cùng ngắm trăng lên qua cửa sổ, tôi sẽ đàn cho bà nghe những bản tình ca tuyệt vời trong khi gió lùa vào phòng đem theo mùi dạ lý thom ngát ngoài vườn. Bà sẽ học đàn nếu bà muốn, chúng ta cùng thực hiện những giấc mơ xưa... Mùa xuân, tôi sẽ đưa bà về quê hương, thăm miền An Cựu nơi bà chào đời, và thăm miền Đồng Nai đất đỏ nơi tôi sinh trưởng. Chúng ta sẽ ăn Tết ở quê nhà để nghe tiếng pháo giao thừa, để ngắm mai, ngắm đào, ngắm thiên hạ đi du xuân. Mùa hè, khi hoa hồng, hoa tường vi, hoa lavender nở rộ, tôi sẽ đưa bà đi công viên hóng mát, nghe chim hót, nghe tiếng nước róc rách và xem những con thiên nga bơi lội trong hồ. Mùa thu, chúng ta sẽ cùng nhau đi dạo trong những cánh rừng ngập lá, ngắm mây bay, nghe gió reo và nhìn lá thu rơi. Mùa đông, bà đan áo lạnh, chúng ta ngồi bên lò sưởi ngắm những bông tuyết trắng bay lượn như những cánh bướm ngoài trời. Quanh năm bốn mùa chúng ta sống sung sướng bên nhau, đời đẹp quá phải không bà? Chúng ta tuy nghèo, nhưng là một cặp vợ chồng hạnh phúc nhất.

Trong khi tôi say sưa nói, bà Mai An yên lặng lắng nghe, nét mặt mơ màng, đôi môi xinh đẹp thỉnh thoảng hé cười. Khi tôi dứt lời, bà khẽ thở dài, nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, mắt bà ngập đầy lệ và bà bắt đầu thổn thức khóc. Tôi cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đã điểm bạc của bà, trong tay tôi, bà vẫn lặng lẽ khóc. Tôi im lặng, nghe lòng xao xuyến khi nước mắt bà thấm ướt ngực áo, chờ cho bà qua cơn xúc động, tôi mới dịu dàng dỗ dành:

- Bà cứ khóc đi cho vui bớt trách hờn tôi, nhưng chỉ một lần này thôi nhé? Tôi hứa trong suốt quãng đời còn lại, tôi sẽ không bao giờ để cho bà phải rơi nước mắt nữa đâu.

Bà Mai An khẽ lắc đầu, nói nhỏ gần như thì thầm:

- Viễn ảnh tương lai cậu vẽ ra đẹp quá... Nhưng chỉ là giấc mơ thôi, vì đã trễ rồi, Nam nì, chúng ta không thể thành vợ chồng được mô, và cuộc đời của tôi sẽ không bao giờ vui nước mắt.

Tim tôi nhói lên, tôi bàng hoàng tưởng mình nghe lầm:

- Bà nói sao? Có phải bà cho rằng tôi yêu bà chưa đủ hay là giữa chúng ta chỉ có tình một chiều? Vì bà chưa bao giờ yêu tôi?

- Mô phải vậy, Nam lại hiểu lầm nữa rồi. Nam biết không? Phải xa Nam, tôi cũng đau khổ lắm chứ, rằng Nam không thấy tôi khô héo đi hi?
- Vậy thì còn chuyện gì nữa? bà nói mau đi, tôi sắp hóa điên lên mất.
- Khó lắm, tôi có nói cậu cũng không chịu hiểu đâu, thôi cứ để thời gian trả lời.

Bà ngưng lại, nhìn tôi đăm đăm như muốn thâu hình tôi vào cặp mắt thu buồn vùi vùi, rồi buông một câu dứt khoát:

- Bây chừ cậu nên về đi!
- Tôi nhất định không về nếu bà không trả lời rõ ràng.
- Cậu đừng làm tôi khó xử. Tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, giữa hai chúng ta không thể đi đến hôn nhân được, hãy quên tôi đi!

Tôi ôm đầu khổ sở:

- Tôi đã cố gắng suốt bảy năm trời, nhưng không thể được.

Bà Mai An nở một nụ cười héo hon:

- Tôi có đáng chi mô? Cậu còn trẻ, tương lai còn dài, còn tôi chỉ là một goá phụ tuổi đã về chiều, không xứng với cậu mô, có chi mà lưu luyến?
- Bà nói như người chưa biết yêu bao giờ.
- Cậu tưởng thế đấy chứ, tôi cũng phải khổ sở lắm mới tranh đấu được với chính bản thân mình, tôi đã phải cố gắng, như cậu sẽ phải cố gắng.

Tôi nhìn bà như van lơn:

- Tại sao chúng ta cứ làm khổ nhau mãi? Có phải bà vẫn không chịu tha thứ cho tôi?
- Nam có lỗi chi mô, chỉ tại tôi bạc phước, tôi mô có muốn như rứa, nhưng ông trời bắt buộc. Thôi, kiếp này không xum hợp, chúng ta đợi kiếp sau vậy.

Tôi rùng mình, một cảm giác ớn lạnh chạy dài suốt sống lưng, tôi nhìn bà lo lắng:

- Bà nói gì nghe sợ quá, như người đang trần trời vậy.
- Thì cứ cho là rứa đi. Tôi đang vĩnh biệt Nam đây, tôi sắp đi xa, xa lắm, tới một nơi mà Nam không thể theo được.

Tôi run lên, linh tính như báo cho biết trước một việc chẳng lành sắp xảy ra, nhưng không biết là việc gì, tôi nói giọng xúc động:

- Tôi sẽ giữ mãi trong tim hình ảnh của bà.
- Tôi cũng rứa, dù ở nơi mô tôi vẫn mang theo hình ảnh của Nam. Thôi, chúng ta chia tay hi? Nam về đi, đừng bao giờ cho tôi gặp lại nữa. Sắp đi xa, tôi muốn tâm tư được thanh thản, không vướng bận chi cả.

Đó là những lời cuối cùng của bà Mai An nói với tôi vì sau đó bà lánh mặt, nhất định không cho tôi gặp nữa. Tám tháng sau, Sơn đến tìm tôi, báo tin mẹ hắn đã qua đời vì bệnh ung thư phổi.

Sơn trao cho tôi lá thư tuyệt mệnh của bà Mai An:

- Mẹ em dặn chỉ trao cho anh sau khi bà qua đời.

Lòng đau như cắt, tôi hỏi:

- Mẹ cậu bị ung thư từ bao giờ? Sao hỏi gặp tôi ở Bolsa, cậu không nói?

Sơn lắc đầu, buồn bã:

- Em cũng không biết gì cả. Đạo đó mẹ em vẫn khoẻ, dọn nhà lên Fresno ít lâu mới thấy bà hơi húng hắng ho và thỉnh thoảng kêu đau ngực, cũng không ai để ý, cứ tưởng chỉ cảm cúm sơ sài, vì đang là mùa đông mà. Cho tới một hôm mẹ em kêu khó thở phải chở đi bệnh viện, tại đây người ta khám phá ra rằng mẹ em có một khối u nơi

phối. Các bác sĩ khuyên bà nên đi giải phẫu ngay, nhưng bà cứ nấn ná đợi gặp anh lần chót rồi mới chịu đi chữa bệnh.

Tôi giật mình, đó là thời gian tôi về Việt Nam lo cho cha tôi, rồi cứ bận hết chuyện nọ đến chuyện kia nên trì hoãn việc đi thăm bà. Thương cảm quá, tôi ứa nước mắt, nghe tim buốt nhói như có cả ngàn mũi tên đâm vào. Tôi cố trấn tĩnh một lúc rồi mới run tay mở phong bì, một lá thư rơi ra, những dòng chữ mềm mại, quen thuộc của bà làm tôi hiện ra làm tôi xúc động rơi nước mắt. Thư viết bằng mực tím, không đề ngày tháng:

“Nam yêu dấu

Khi Nam đang đọc những dòng này thì tôi đã nằm yên trong lòng đất. Bây chừ thì Nam đã hiểu vì rằng tôi nhất quyết từ chối lời cầu hôn của Nam. Tôi biết tôi không còn sống được bao lâu nữa. Những ngày tháng cuối cùng của một người bị ung thư thật là kinh khủng, tôi không muốn Nam phải buồn rầu, lo lắng, càng không muốn Nam phải nhìn thấy tôi trong tình trạng như rứa. Xin Nam tha thứ cho tôi đã lánh mặt Nam trong thời gian nớ. Tôi chết đi không ân hận chi cả, chỉ tiếc một điều là tôi chưa đền đáp được ân tình của Nam đã dành cho tôi. Yêu Nam, tôi những mong sẽ đem đến cho Nam những năm tháng vui tươi, hạnh phúc, nào ngờ kiếp này tôi vẫn số. Thôi vĩnh biệt Nam hi! tôi đang đau đớn lắm, tôi sắp đi đây, tôi sắp đi tới một cõi bình an, nơi đó không có đau đớn, bệnh tật, không có chia ly, tang tóc... Hãy thả cho tôi một nén nhang và hứa với tôi sẽ quên tôi đi, quên người đàn bà bất hạnh đã yêu Nam, nhưng không có duyên may được cùng Nam chia sẻ cuộc đời. Xin chào vĩnh biệt.

Công Huyền Tôn Nữ Mai An ”

Nước mắt tôi rơi lã chã làm nhoè những nét chữ của người yêu. Tôi áp lá thư vào ngực thì thầm “Hãy ngủ yên đi em yêu! nợ tình em đã trả xong, còn tôi, Mai An ơi! làm sao tôi quên em được đây?”

PHƯƠNG LAN

*(Trích trong tập truyện **CÒN CHỜ MỘT KIẾP SAU** do nhà sách Tự Lực ở California phát hành)*

Cao Niên Đi Picnic

Cách đây hơn một tháng giáo sư Phạm văn Tuấn cho hay hội Cao niên tổ chức đi biển ở ngoại ô Maryland vào cuối tháng 7, muốn đi thì ghi tên kéo hết chỗ. Anh gửi chương trình cho xem: hội sẽ cung cấp ăn trưa, có thể câu cá, tắm biển, có văn nghệ bỏ túi do hội viên trình diễn. Giá vé... 20\$. Tôi điện thoại báo tin cho nhau và 4 chị em ghi tên đóng tiền giữ chỗ.

Hôm qua một vị trong ban tổ chức điện thoại nhắc nhở chúng tôi có mặt điểm tập trung 8g30. Hai chị Lễ, chị Kiện lái xe một mình, chị Bích Thuận cho tôi đi nhờ. Chúng tôi không bị kẹt xe, đến trụ sở Cao niên sớm nên bãi đậu xe còn nhiều chỗ trống. Mọi người chuyện trò vui vẻ trong khi chờ xe bus. Trong số người chờ đợi có một vị ngồi xe lăn và một số ít người trẻ tuổi. Khi xe bus dài ngoằn đến các cụ già lên xe trước xong đến các bà, các cô. Các ông lên sau cùng nên ngồi các băng phía sau. Trong khi hành khách lên xe, ban tổ chức chuyển thức ăn, nước uống vào hầm xe.

Đúng 9g30 xe rời bãi đậu. Chuyến đi có 55 hành khách tham dự gồm người cao niên và trẻ tuổi. Khi khách ngồi yên ban tổ chức đem lại mỗi người một chai nước. Anh Đặng chào mừng đồng hương và cho biết chương trình sinh hoạt trong ngày. Ông Chủ tịch hội Cao niên vẫn tất chào mừng hội viên và những người tham dự buổi cắm trại. Anh Đặng thổi khẩu cầm mở màn giúp vui hành khách. Giáo sư Kim Oanh, cô Kiều Nga, ông cựu Chánh án Thành, ông Bùi thanh Tiên, cô Xuân và vài vị nữa lần lượt trình bày các bản nhạc, hay câu chuyện vui nên thời gian qua mau. Chừng 15 phút sau chúng tôi đến Washington DC, thấy cây Bút Chì (Washington Monument) cao ngê, Tidal Basin và những cây đào lá xanh um chung quanh bờ hồ, những chiếc thuyền con xanh xanh đậu dưới bến. Xe đi về hướng Maryland, đi qua các phố phường, cao ốc, thương xá tráng lệ, tư gia gọn gàng xinh xắn ở vùng Washington xong qua ranh giới tiểu bang Maryland. Chúng tôi thoải mái trên xe bus rộng rãi, mát mẻ, mãi mê nhìn qua cửa kính thấy trời xanh mây trắng, cây cảnh xanh tươi vui mắt của vùng ngoại ô yên tĩnh thanh bình . Xe bus cao nên nhìn cảnh vật chung quanh thật rõ ràng và đi lại được, khác với xe nhà thấp và nhỏ, chỉ ngồi một chỗ mà thôi. Ban tổ chức còn phát cho mỗi người vài tờ báo khác nhau nhưng chúng tôi mang về nhà xem vì còn mãi chuyện trò.

Chúng tôi ngạc nhiên khi xe dừng lại ở công viên Sandy Point State Park, Annapolis, Maryland để mua vé vào cửa. Thời giờ qua nhanh quá, nhìn lại mới biết đã 10g 30. Giá vé 4\$ cho người dân Maryland, ở tiểu bang khác đến phải trả gấp đôi 8\$. Buổi cắm trại do hội Cao niên Maryland tổ chức và mời gọi hội Cao niên Virginia đi chung, nên hai xe bus được mua vé theo Maryland. Vào khỏi cổng chút xíu chúng tôi thấy gian nhà dành cho hội Cao niên vì có cái biểu ngữ nền vàng chữ đỏ bằng Việt ngữ to chằng trên cao.

Công viên Sandy Point rộng mênh mông, cỏ xanh trải dài, một số cây cho bóng mát rải rác trong khuôn viên. Dọc theo bờ biển, dưới bóng cây có những ghé dài cho thiên hạ nghỉ chân, ngắm biển xanh nghe gió thổi rì rào. Vài chiếc xe của cảnh sát và nhân viên công viên chạy qua lại trên các con đường tráng nhựa gần bãi biển. Trong công viên có 6 gian nhà dành cho người cắm trại gồm lò nướng thịt, 3 dãy bàn dài và băng gỗ, có thể chứa hơn 100 người mỗi gian nhà. Phía trước mặt là biển, bãi tắm xéo về bên tay phải. Vòi nước ngọt rải rác trong công viên. Ghềnh đá cho người đi câu ngay phía trước. Hội Cao niên Maryland và Virginia dùng chung gian nhà, hội Maryland 64 người chiếm một dãy bàn bên phải, Virginia ngồi bên trái. Dãy bàn giữa còn trống ai muốn ngồi cũng được. Có khoảng 5, 10 vị đem ghé xếp ra ngồi dưới bóng cây đọc báo. Các vị thanh niên và trung niên đứng bên lò than rực lửa nướng thịt heo thịt gà thơm phức . Khoảng 12 giờ ban tổ chức mời dùng cơm trưa. Thức ăn ê hề, thịt heo, thịt gà nướng, 3 hay 4 loại xôi, giò lụa, chả giò nhiều lắm...

Theo lời Ông Bùi Mạnh Hùng, Phó chủ tịch hội Cao niên Maryland, vịt quay, dưa hấu, nước lạnh, các loại soda và bia là tặng phẩm của các vị mạnh thường quân Maryland. Ông cho biết ban tổ chức xin giấy phép câu cá và uống bia để trại viên được dùng bia và đi câu cá không bị phạt. Bà Thủ quỹ hội Cao niên Maryland đã ướp 100 pounds thịt gà và heo để nướng hôm cắm trại. Hội Cao niên Maryland còn cung cấp vật dụng dùng trong buổi cắm trại như muỗng, nĩa, ly, khăn giấy,... và tìm địa điểm sinh hoạt. Virginia mang 30 pounds xôi các loại xanh, vàng, đỏ,(1) thêm chả lụa, 200 cái chả giò, trái cây,...

Khu vực bãi biển trong công viên chỉ dành riêng cho trại viên, bãi biển công cộng ở nơi khác. Sau buổi cơm trưa lại có văn nghệ đàn hát, một số vị chơi bingo, một số đi tắm biển và có 1 vị mang cần câu ngòi câu cá một mình. Chị em chúng tôi đến gian trồng gần bờ biển chuyện trò. Một vài vị nằm dài trên băng gỗ nghỉ ngơi hay ngủ trưa? Một ông dẫn cháu nhỏ chừng 2 tuổi đi chậm rãi dọc theo bãi biển xem nước xanh hay đón gió mát vì nắng lên cao. Hai, ba đứa trẻ ướt mềm từ đầu đến chân đứng nghịch bên vòi nước ngọt. Chúng không muốn rời vòi nước cho đến khi bà mẹ trẻ dẫn chúng đi nơi khác...

Một đoàn chừng 30 đến 40 trẻ em, có 3 người lớn đi cùng giống như các cô giáo dẫn học sinh đi tắm biển. Đứa nào cũng có khăn và quần áo tắm xanh, đỏ, tím, vàng, ... trông vui mắt. Chúng được đưa đi thẳng xuống bãi tắm và trở lên bờ khoảng một giờ sau. Khoảng 15 giờ chúng tôi trở lại gian nhà chính thu dọn tàn dư buổi ăn và sinh hoạt trong ngày. Nhạc cụ xếp dọn gọn gàng. Rác, đĩa giấy, ly nhựa cho vào bao rác ban tổ chức mang theo vì công viên không cung cấp thùng rác. Gian nhà dọn dẹp sạch sẽ như trước. Xe bus rời công viên lúc 16 giờ trước khi chụp ảnh lưu niệm chung với tất cả trại viên.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi đến công viên Sandy Point, ngoại ô Maryland, nơi rộng rãi, không khí trong lành và yên tĩnh. Dù có nhiều nhóm sinh hoạt cùng một lúc cũng không làm phiền nhau vì gian nhà này cách khoảng gian nhà kia. Địa điểm cũng không quá xa thành phố.

Xin cảm ơn ban tổ chức hội Cao niên Maryland và Virginia đã mất thì giờ tổ chức buổi sinh hoạt ấm áp thân tình và vui tươi cho các hội viên, gia đình và thân hữu như chị em chúng tôi cũng được tham dự. Tôi được biết tiền vé 20\$ chúng tôi đóng cho hội thật ra chỉ đủ tiền thuê xe bus và tài xế vì hội phải trả cho họ 900\$ một ngày.

Cầu chúc tất cả quý vị trong ban tổ chức và trại viên được bình an, khỏe mạnh để có thể gặp nhau trong các buổi sinh hoạt tươi vui khác .

Cầu mong tuổi hạc an khang,

Tháng năm còn lại ngày vàng thong dong...

Ngọc Hạnh

(1) Xôi vàng: xôi vò; xôi xanh: xôi lá dứa, xôi đỏ: xôi gấc

Không Là ...

Tôi không phải "Me Mỹ"
Không là người bất lương
Không là người xấu xí
Chỉ là người bình thường

Tôi không phải văn sĩ
Không nhà báo, truyền thông
Không là người vô cảm
Không nuôi hận sâu lòng

Chào đời tôi đã khóc
Như muôn tí tí người
Tôi mong dùng trí óc
Vẽ nét đẹp cuộc đời

Ngày ngày tôi trau luyện
Viết hai chữ: yêu thương
Dệt văn vần tao nhã
Gửi mây trời bốn phương

Tôi từng là cô giáo
Dạy trẻ thơ ê...a
Dạy các em: con cháu
Tướng - Tá thời Cộng hòa

Tháng 8 và Em

*Tháng tám mùa thu chưa?
bên song trận gió lùa
lá có vàng rơi rụng
như những chiều mưa xưa.*

*Em dật sầu bên cửa
ngơ ngác tiếng chim quê
gọi đàn theo cơn gió
hiu hắt lối đi về.*

*Tháng tám chiều tan mê
chân mây bóng trắng thê
soi hồn em thuở ấy
yêu anh ước mơ đây.*

Lời tình hong giá buốt

Tôi có chút kiến thức
Biết nhường nhịn anh em
Biết lãnh phần thua thiệt
Để nỗi buồn dịu êm

Đôi dòng về ai đó
Hãy nhìn kỹ phận mình
Hãy tu thân, tích đức
Đừng cao ngạo...khinh khinh

Hãy tập tành đi nhé
Dù trễ vẫn hơn không
Hãy cầu xin Thượng Đế
Thứ tha tội cuồng công

Nếu các người còn nói
Lời miệt thị, khinh người
Rồi các người sẽ thấy
Luật nhân quả đi đôi.
chúc anh

BÓNG CHIỀU XUÂN

*Nắng chiều xuân êm ấm
Về anh chút tâm tình
Mong đất trời xuân mới
Đừng chắt chùng điệu linh
Em rời quê thuở ấy
Tóc xanh phủ vai gầy
Đôi mắt hiền thơ dại
Yêu đời trọn vòng tay
Thế rồi...chuyến vượt biển
Giông tố ngập phủ phàng
Đọa đày thuyền nát vụn
Tức tử kiếp lang thang
Con thuyền neo bến lạ
Mã Lai xứ xa xôi
Không gia đình cha mẹ
Đành sống kiếp dân Hời
Bao năm trường lẫn lóc
Giọt vui chẳng đọng đầy
Giọt buồn tựa sông biển
Góc trời có anh hay*

*mưa chẳng làm phơi pha
giọt rơi rơi thương nhớ
trôi về nơi phía xa.*

*Tháng tám trăng xế tà
rụng xuống thêm cỏ hoa
những vì sao hấp hối
tàn rồi một đêm qua.*

*Bình minh trời tháng tám
nắng vương hồng gót chân
em vẫn hoài mê đắm
chôn u tình trăm năm.*

*Tháng tám tháng tám hời!
em về miền cỏ hoang
vẫn mùa thương chất ngất
trong góc tình miền man.
Ngọc Quyên*

Dấu Thời Gian

Ta về thăm trường cũ
tìm hương âm năm xưa
lá cành nhung quỳn rũ
ai cây si đứng chờ.
Một góc đường đối diện
xé công trường thân yêu
một bóng ai kiên nhẫn
đợi dáng ai mỗi chiều.
Tà áo dài lơ lửng
trước làn gió mông lung
ánh mắt ai sóng lượn
để bước chân thẹn thùng.
Con đường xưa góc hẹn
hàng dừa uốn xinh xinh
vàng trắng ngà soi lối
ta vẫn nhớ như in.
Bầu trời xanh nguyên thủy
chỉ khác dấu thời gian
hai bóng đan tri kỷ
dệt chung bước mộng đời.
Đường xưa còn in dấu

Bóng chiều xuân lưu luyến
Cánh thư tình thủy chung
Tóc bạc màu ước hẹn
Đôi mắt lệ trùng phùng.
chúc anh

bao ước hẹn xa trôi
dáng ai mờ quen lối
niềm thương theo giấc mơ.
chúc anh

Hãy Giữ Hoài Thơ Ngây

Em ơi!
Hoa phượng rụng trời!
Thơ ngây...
Ngày ấy em cùng với tôi,
Nhật hoa rơi...rải nụ cười...
Thành thang đôi gió...giung giăng đôi mình...

Lâu rồi ...
Xếp áo thư sinh.
Hè về,
Em có nghe tình mệnh mang...
Ngàn năm phượng nở, hè sang!
Ta theo phượng, nhật nụ cười em xưa...

Ơi, ngày xưa ấy!
Hỡi, người-xưa! Nay...
Biết vùng hoa cô nào,
Em rong vui phương ấy!?
Biết trời xanh hôm nay,
Còn long tanh mắt ấy!?

Hãy giữ hoài thơ ngây!

Lê thị Mỹ-Công

Chiều-Lá-Gió

Em yêu chiều nắng trải vàng
Vàng tươi lá rụng ngập tràn lối đi...
Chiều về gió thổi vu-vi...
Thầm thì em hát một bài tình ca
Là đà lá dạo đường xa...
Rộn ràng chân sáo em qua phố phường
Lá bay cao vút ngàn phương...
Để vương trong nắng ngát say hương chiều!
Lê thị Mỹ-Công